

РОБЪРТ ДЖОРДАН КОНАН РАЗРУШИТЕЛЯ

Част 0 от „Конан“

Превод от английски: Георги Стоянов, 1995

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Огненочервеното слънце изгаряше Заморанското поле и обливаше в жар колоната, която си пробиваше път през неговите скалисти равнини и вълнообразни хълмове. Ездачите носеха рицарски доспехи с абаносовочерни нагръдници и шлемове с предличници. Черни бяха ризниците, покриващи раменете и гърдите им, черни бяха и подколениците, които защитаваха краката на конниците от стъпалата до под коленете. Цялото им снаряжение беше с цвета на най-тъмна нощ. Конете им също бяха покрити с черна броня. На бедрото на всеки воин висеше дълга извита сабя, на всяко седло беше закачен боздуган с остри шипове, но ръцете вместо копия, стискаха дървени тояги и криваци. Мъжете носеха и дебели, тежки, плетени мрежи, достатъчно здрави, за да задържат дори тигри.

В края на колоната се движеше каруца с високи колела, теглена от два коня, на която имаше клетка от железни пръти, дебели колкото човешка ръка. Конярят непрекъснато удряше с дългия си камшик гърбовете на нещастните животни, защото въпреки горещината и тежките доспехи, колоната се движеше бързо и ако той станеше причина да закъснеят дори с една минутка, това щеше да му струва живота.

Човекът, който яздеше начело на колоната, беше с една глава по-висок от останалите и с повече от една педя по-широк в раменете от тях. Неговият военен ранг и обществено положение бяха отбелязани със златно украшение, гравирано върху блестящия черен нагръдник — сложна арабеска, ограждаща готов за скок лъв. Мъжът беше избрал този символ преди много години и според мнозина той самият се биеше с яростта на лъв. Два избледнели от времето белега, единият върху широкия му нос, а другият от ъгъла на лявото му око чак до върха на брадичката, недвусмислено свидетелствуваха, че той отдавна борави с оръжия. Сега тези белези почти бяха скрити под прах и пот, която се стичаше по лицето му.

— Безполезно е — промърмори той под нос. — Няма изобщо никаква полза, Ерлик го е взел!

— Винаги има полза от онова, което върша аз, Бомбата.

Едрият човек настръхна, когато един от ездачите с маска от черна мека кожа и с шлем на главата изравни коня си с неговия. Той не беше очаквал гласът му да отиде по-далеч от собствените му уши.

— Не виждам никаква нужда — започна той, но другият го прекъсна с глас, който макар и доста променен от маската, прозвуча като команда.

— Което трябва да се направи, не може да не бъде направено, както е записано в скрижалите на Скелос. Точно както е записано, Бомбата.

— Както заповядаш — отговори той неохотно. — Така ще постъпя.

— Разбира се, Бомбата. Но аз чувам един неизречен въпрос. Кажи го! — Високият воин се колебаеше. — Кажи го, Бомбата. Заповядвам ти.

— Онова, което търсим сега — каза Бомбата бавно, — или по-скоро, там мястото, където го търсим, не може да бъде записано в скрижалите.

Изпод черната маска се чу приглушения смях на ездача. Бомбата почервения, ужилен от подигравателния тон на този смях.

— Ах, Бомбата. Нима мислиш, че възможностите ми са ограничени само с написаното в скрижалите? Нима мислиш, че аз знам само записаното в тях?

— Не! — Отговорът му беше толкова рязък, колкото се осмели да си позволи.

— Тогава изпълнявай заповедите ми, Бомбата. Подчинявай се и вярвам, че ще намерим онова, което търсим.

— Както заповядаш, така ще постъпя.

Грамадният воин заби пети в хълбоците на коня, без да държи сметка за мъжете, които го следваха. Той знаеше, че по-голямата бързина ще бъде взета като сигнал за подчинение, знак на доверие в издадените от него заповеди. Нека останалите мърморят гневно и се обливат в пот. Той отново пришпори коня си, без да обръща внимание на пяната, която бе започнала да се образува върху врата на бедното животно. Съмненията му не намаляха, но той беше изминал много

дълъг път, докато се издигне до сегашния си пост, за да го изгуби заради тях и затова беше готов да изтощава до смърт и хора, и коне.

Равнините на Замора често са виждали необичайни гледки, толкова често, че вече малко събития се считаха за истински необичайни от онези, които ставаха техни свидетели. Мъж с мантия на благородник, който пръска златни монети в пясъка и се държи ту като луд, ту като бандит, ту като човек, даващ тържествен обет, колона от голи мъже, качени напред с гърба върху коне; шествие от девойки, покрити от главите до пръстите на краката единствено със синя боя, които пеят и танцуват по пътя през изгарящите пясъци. И всеки, който желае да свърже което и да било от тези събития с някаква причина, ще открие най-различни изненади.

Имало е и много други случки и поводи за изумление, някои още по-странни, ала въпреки това малко от тях са изглеждали толкова необичайни, както двамата мъже, които се трудеха далеч от всякакъв град или село, под изгарящите лъчи на слънцето в една дупка, в подножието на хълм, осеян с камъни, докато спънатите им коне пощипваха рядката, жилава трева.

Първият беше висок, добре сложен мускулест младеж. Той напрегна яките си ръце, повдигна една плоска каменна плоча, дълга колкото човешки бой, и я сложи върху четири сиви обли камъка, които беше натъркалял едни до друг. Под плочата пъхна къс скала, голям колкото юмрук, и я изравни. На врата му на ремък от сурова животинска кожа висеше златен амулет във формата на дракон.

Младият мъж с очи с цвят на сапфир приличаше повече на воин, отколкото на строител. На колана му висеше широка сабя със старинна изработка. Дръжката ѝ, както и дръжката на камата му, бяха изтрити от честа употреба. Буйната му, дълга коса, привързана назад с кожена връв, разкриваше лице, от което повърхностният наблюдател не можеше да определи годините му. Онзи обаче, който умееше добре да наблюдава, би могъл да открие върху него опита на няколко човешки живота, наситени с кръв и стомана.

Другарят на младежа с небесносините очи беше негова пълна противоположност както физически, така и по занимание. Нисък, слаб, черноок, с лъскава черна коса завързана зад врата и спускаща се доста

под раменете. Вторият мъж беше потънал до колене в тясната яма и се мъчеше да копае с лопата със счупена дръжка. До дупката имаше две издути кожени торби. Ниският мъж непрекъснато бършеше потта от челото си и проклинаше работата, с която не беше привикнал, но колчем погледът му попаднеше на торбите, желанието му за работа се връщаше.

Накрая той захвърли лопатата със счупената дръжка.

— Мисля, че му стига, а, Конан?

Мускулестият младеж не го чу. Той се навъси към онова, което бе построил. Беше олтар, а младият мъж нямаше голям опит в изграждането на подобни постройки. Но сред суровата планинска пустош на Кимерия той се беше научил, че дълговете трябва да се плащат независимо от цената, без оглед на трудностите.

— Конан, тази дълбочина достатъчна ли е?

Кимериецът погледна тъжно другаря си.

— Ако не си беше отворил устата, когато не трябва, Малак, сега нямаше да бъде необходимо да заравяме скъпоценностите. Амфратис нямаше да знае кой е откраднал скъпоценните му камъни, градската охрана също нямаше да знае и ние можехме да си седим в кръчмата на Абулетес и да си пием виното, а момичетата щяха да седят на коленете ни, вместо да се потим на тоя пек. Копай по-дълбоко.

— Нямах намерение да извикам името ти — промърмори Малак. Той протегна ръка, развърза една от кожените торби и загреба пълна шепа сапфири и рубини, смарагди и опали. После изсипа скъпоценностите обратно в торбата, а в очите му се отрази искрящ поток от синьо и тъмночервено, зелено и златисто. С въздишка, изпълнена със съжаление, той завърза здраво шнура.

— Просто не съм очаквал, че може да има толкова много. Не го направих нарочно.

— Копай, Малак — каза Конан, а погледът му изостави другия мъж и се насочи към олтара.

Кимериецът обгърна с голямата си ръка златния амулет. Беше му го дала Валерия и му се струваше, че когато го докосва, той я чувства близко до себе си. Валерия — любовница, воин и крадла — всичко съчетано в една гъвкава златокоса красавица. После тя умря, отнемайки радостта от живота му. Той беше видял смъртта ѝ. Но той

също бе видял как тя се върна, как дойде отново да се бие редом с него, за да спаси живота му. Дълговете трябва да се плащат.

Малак отново беше взел лопатата със счупената дръжка, но вместо да копае, гледаше олтара.

— Мислех, че не вярваш в богове, кимериецо. Никога не съм те виждал да се молиш.

— Богът на моята страна е Кром — отговори Конан. — Жестокият повелител на мъртвите. При раждане той дарява човека с живот и воля, но никога не му дава други дарове. Не обръща внимание на никакви жертвоприношения, нито слуша молитви и ходатайства. Какво ще прави човек с даровете, дадени му от Кром, си е лично негова работа.

— Ами олтара? — напомни Малак, когато Конан замълча.

— Това е друга страна с други богове. Те не са мои богове, но Валерия вярваше в тях. — Конан се намръщи и пусна драконовия амулет. — Може би нейните богове слушат, ако са верни твърденията на жреците. Може би ще мога да направя нещо, с което да я помиря с тях.

— Кой може да каже какво ще се понрави на боговете? — каза Малак и вдигна рамене. Дребният крадец се измъкна от дупката и седна с кръстосани крака до кожените торби. — Дори и жреците не са на едно мнение, така че как можеш ти... — Тропотът от галопиращи коне отвъд хълма прекъсна думите му.

Малак извика и сграбчи кожените торби. Той пъкна мигновено няколко скъпоценни камъка в устата си — лицето му се изкриви от болка, когато ги преглътна — и после захвърли торбите в дупката. Подребният мъж започна отчаяно да хвърля пръст отгоре им, да рита камъни и всичко, което му попадне, за да ги скрие, преди да пристигнат ездачите.

Конан сложи ръка върху обвитата с кожа дръжка на широката си сабя и зачака спокойно. Студените му сини очи се впериха в хълма в очакване да съзрат първите конници. „Могат да са всякакви — каза си той. — Могат да се интересуват от други неща, не тъкмо от Малак и мен“. Каза си, но не вярваше в своите думи.

ГЛАВА ВТОРА

Когато на билото се появи един едър самотен конник с черен шлем и абаносово черен нагръдник със златно украшение, Малак се засмя несигурно.

— Един човек. Той може да е едър, но ние сме в състояние да се справим с него, ако се опита...

— Чух тропот от повече коне — отвърна Конан.

— Дано Ерлик ги отнесе — простена Малак. Той пъкна лопатата със счупената дръжка под един голям камък и започна да го мести към дупката. — С нашите коне — каза Малак, като дишаше тежко, — ще можем да им се измъкнем. — Камъкът се катурна в дупката и я запуши.

Конан изсумтя, но нищо не отговори. Вярно, че конят на съгледвача беше покрит с толкова доспехи, колкото и ездачът. Двамата биха могли да постигнат известна преднина, но кимериецът знаеше, че тя ще се стопи бързо. Конете им бяха доставени без внимателен подбор като на хора, които очевидно трябва бързо да напуснат Шадизар и, макар че всеки един им струваше колкото добър кралски кавалерийски кон, при галоп животните щяха да рухнат още на първата половин левга и за радост на техните преследвачи да ги оставят да се спасяват със собствените си крака.

Съгледвачът спря на билото на хълма.

— Какво чака? — попита Малак, измъквайки от колана си две ками. — Ако трябва да умрем, не виждам никаква причина...

Изведнъж воинът в черна броня вдигна ръка и започна да маха. На билото с крясък изскочиха повече от осемдесет въоръжени конници — една черна вълна, която се разля от двете страни на съгледвача, които продължаваше да стои с вдигната ръка. В пълен галоп, диви викове воините продължиха напред и заобиколиха Конан и Малак, заставайки на около триста стъпки от тях.

— Като че ли не сме само двама души, а цяла армия — каза Конан. — Очевидно някой ни смята за много опасни, Малак.

— Толкова много ездаци — изпъшка Малак и погледна със съжаление към техните коне, които сега цвилеха раздразнени и подскачаха, сякаш искаха да побягнат. — Със златото, което дадохме за тия кранти, можехме да си живеем богато в продължение на месеци. Кой би могъл да допусне, че Амфратис толкова ще побеснее?

— Може би не му харесва, че му откраднахме скъпоценностите — каза Конан сухо.

— Не му взехме всичко — промърмори дребният крадец. — Трябва да е благодарен, че му оставихме нещичко. Той може да отдели някоя и друга пара за храмовете и да благодари на Бога за онова, което му остана. Амфратис не трябваше да...

Кимериецът едва ли чуваше тирадите на другаря си. Той отдавна се беше научил да отсява важното в думите на дребния човек и просто не чуваше вайканията на Малак за онова, което можеше да бъде, но очевидно не беше станало.

В момента севернякът със стоманените очи беше съсредоточил вниманието си върху четирима от обграждащите ги воители, които яздеха един до друг и опипваха вързопа, привързан към седлото на един от тях. Младежът погледна назад към билото на хълма. Друг ездач, също маскиран, приближи до първия и започна да наблюдава онова, което ставаше долу.

Неочаквано високият съгледвач вдигна една извита бронзова тръба, прилична на роговете, използвани от благородниците по време на лов. От върха на хълма се чу силен звук и четиримата, които се занимаваха с вързопа, изведнъж го разопаковаха и препуснаха право към двамата мъже. Четирима други ги последваха.

Едрият кимериец се намръщи. Четиримата държаха мрежа, а ездачите зад тях държаха дълги тояги, сякаш щяха да убиват плячка, която се мъчи да избяга.

Малак нервно пристъпи към конете.

— Почакай! — в гласа на Конан, въпреки неговата младост, прозвуча заповедна нотка, която накара дребния мъж да спре. — Почакай ги, иначе съвсем ще се превърнем в беззащитен дивеч. — Малак мрачно кимна и стисна още по-силно камите.

Ездачите приближиха. Сто крачки. Петдесет. Десет. Нападащите воители нададоха победни викове.

— Сега! — каза Конан и скочи към мрежата. Малак го последва, пъшкайки.

Конан скочи и широката му сабя напусна износената шагренова ножница. Движено от яките рамене, острието преряза единия край на мрежата. Ездачът, който го държеше и препускаше, извика изненадан, когато видя, че в ръцете му остана само част от дебелия въже. Воинът подир него пуна юздите и измъкна крива индийска сабя. Конан се пъкна под отвора в мрежата, после нанесе удар нагоре и сабята му се заби под черния нагръдник на доспехите. Пронизаният от сабята на кимериеца воин сякаш скочи назад от коня.

Докато той падаше, Конан измъкна окървавената сабя и се обърна, предупреден от някакво първично чувство за опасност. Под тъмния ръб на шлема зад него се показа изкривено от ярост лице, изразяващо непоколебима решителност, сякаш мъжът държеше в ръцете си сабя, а не тояга. Това дебело, по-дълго от човешка ръка парче дърво можеше да пръсне човешки череп, ако ударът с него бе достатъчно силен, а човекът го размахваше очевидно точно с такова намерение. Кимериецът замахна със сабята и стоманата разсече жива плът и кости. Тоягата и все още стискащата я ръка полетяха във въздуха. Когато ревящият войник хвана със здравата си ръка китката, от която бликаше кръв, конят му препуна и отнесе със себе си ранения ездач. Конан трескаво се огледа за друг враг.

Малак се бореше с един от конниците, които носеха Мрежата, и се опитваше да го свали от седлото. Камата на ниския крадец се заби в пролуката между шлема и нагръдника. С гъргорещ рев ездачът се свлече от коня и събори след себе си и Малак. Тъмноокият крадец бързо се изправи на крака, стиснал в ръце камите. Ездачът не помръдна.

За миг Конан и другарят му се взряха в останалите петима нападатели. Сега мрежата лежеше изоставена на земята. Двамата, които по-рано носеха мрежата, сега бяха сложили ръце върху дръжките на сабите си. Тези с тоягите изглеждаха по-неуверени. Изведнъж един мъж хвърли тоягата си и се хвана за сабята; още преди да я беше измъкнал наполовина от ножницата, тръбата отново прозвуча. Проклинайки, той пъкна обратно сабята и петимата нападатели препунаха назад към другарите си.

Малак облиза устни.

— Не мога да разбера защо се опитват да ни хванат.

— Може би Амфратис е разгневен повече, отколкото предполагаме — отговори мрачно Конан. — Може би иска да види колко писъци може да изтръгне от нас гилдията на инквизиторите, преди да умрем.

— По дяволите! — въздъхна Малак. — Защо трябваше да ми казваш такава нещo?

Конан вдигна рамене.

— Ти ме попита. — Отново прозвуча рог. — Пригответи се. Връщат се.

Ездачите отново носеха мрежа, разпростряна между тях, но този път войниците на коне зад нея бяха двайсет. Когато нападателите препуснаха шумно към двамата, Конан едва забележимо потрепна; Малак вдигна рамене и кимна. Двамата мъже стояха и чакаха, както бяха сторили и по-напред. Мрежата идваше все по-близо и по-близо. Сега вече тя беше на земята само на три разкрача от тях. Половината от конниците е тояги стояха непосредствено до нея. Този път нямаше да бъде толкова лесно да нарежат мрежата, пито да се справят с мъжете, които я носеха.

Когато ездачите с мрежата приближиха, Конан отскочи наляво, а Малак надясно. Всичките им противници профучаха между тях, проклинайки, и се опитаха да обърнат конете си. Над главата на Конан се издигна тояга.

Мъжът, които я държеше, изсумтя изненадан, почувствал хватката на Конан около китката си, после той извика изумено, когато едрият младеж го свали от седлото. Конан удари неговия шлем с цялата сила на своя юмрук, стиснал дръжката на сабята. Изпод пръстите му се посипаха зъби и кръв и противникът му се стовари безжизнен на земята.

Тропотът на копита подсказа на младежа, че зад гърба му се приближава друг нападател. Той грабна тоягата, паднала от безчувствените пръсти, стана, обърна се и замахна. Коравото дърво изпращя, когато се впи в кръста на нападащия конник. Очите му изхвъркнаха от орбитите, от устата му се изтръгна продължителен, сподавен стон, той увисна на тоягата, като че търсеше помощ от нея, а конят продължи напред без него.

— Конан!

Последният му противник още не беше паднал на земята, когато Конан се огледа, за да разбере причината за този вик на Малак. Двама облечени в черни доспехи воители се навеждаха от седлата, за да ударят с тоягите си едно окървавено, гърчещо се на земята тяло.

С див вик кимериецът се хвърли към тях, размахвайки сабята си. Два трупа паднаха под нейното острие и той вдигна на крака зашеметения дребен крадец. По лицето му се стичаха кървави струйки. Конан видя, че онези с мрежата отново идват, а Малак, който почти не можеше да се държи на крака, сигурно не беше в състояние да се бие.

Конан избута другаря си встрани и скочи към мрежата. Светкавично я грабна и я повдигна във въздуха. Изненаданият ездач беше изхвърлен от седлото върху мрежата от дебели въжета, тялото му се търколи и се омота в тях. Една тояга се стовари върху гърба на кимериеца, той политна, но мигом се извърна, изрева и заби сабята си под железния нагръдник на своя неприятел.

Конан добре разбираше, че няма надежда за спасение. Твърде много хора се бяха струпали около него и нанасяха удари с криваци и тояги. Прахта, вдигната от копитата на конете, залепваше по изпотеното му тяло. Ноздрите му бяха изпълнени със зловонието на съсирваща се кръв, ушите му кънтяха от виковете на мъже, които крещяха разярени, че той все още не се предава. Конан предпочиташе по-скоро да загине, отколкото да се предаде. Сабята му вилнееше — вихрушка от остра като бръснач стомана, обагреща в кръв всичко, до което се докосне. Той успя да си проправи път между конниците, но масата от животни и хора се завъртя и отново го обгради.

Тръбата прозвуча за трети път. Бронзовият й глас се извиси над човешката врява. Хората, струпани около кимериеца, се оттеглиха. С явно нежелание те изоставиха замлъкналите мъртви и стенещите си ранени другари, и препуснаха обратно към живата верига, отдалечена на триста крачки.

Конан изненадано наблюдаваше как те се оттеглят. Кръв се процеждаше през прахта напластена по лицето му и обагреше гърба и предницата на неговата туника. Малак беше загинал, той беше зърнал неговия сетен миг. Не, не бе загинал! Беше пленен. Хванат в мрежа; ръцете и краката му се подаваха през дебелите й въжета като прасе, карано за продан на пазара. Съжаление обхвана кимериеца и той реши, че не може да изостави другаря си да свърши така.

Конан бавно се обърна, опитвайки се да държи под око всичко наоколо. Коня без ездачи блуждаеха между него и живия кръг от ездачи. Той можеше лесно да хване някой жребец и да си пробие път, ако се съгласеше да изостави Малак. Младежът дори не погледна към коня, който премина недалеч. Близко до него имаше тела, някои неподвижни, други гърчещи се от болка. Ранени викаха за помощ, или протягаха ръка към облечените в черно воители.

— Елате! — извика Конан към кръга от доспехи. — Нека да свършим започнатото. Знаем, че ви се иска! — Тук-таме помръдваше по някой кон, сякаш неговият ездач нервно потрепваше, но отправеното предизвикателство остана без отговор.

Шумът от камъни, свличащи се по хълма, предизвести за пристигането на двамата, които бяха останали на билото. Едрият мъж със златно украшение на доспехите спря на десет стъпки от кимериеца, но ездачът с кожената маска преполови това разстояние, преди да дръпне назад юздите. Конан беше сам. Той не можеше да види почти нищо от приближилия човек, защото маската покриваше цялото му лице с изключение на очите, наметалото от черна вълна бе обвило всичко останало, но ако онзи искаше двубой, Конан беше готов да го приеме.

Излезлият напред вдигна ръце, за да свали шлема. Маската се смъкна от лицето му и кимериецът ахна от изненада. Пред него стоеше жена. Тъмните ѝ очи искряха над високите скули, гарвановочерни коси, хванати с фиби, обкръжаваха като венец главата. Беше красива с онази красота, която има само жената, оставила моминството зад гърба си, но в нейната прелест, в решителната ѝ брадичка, в пронизващия ѝ поглед се криеше сила. Мантията ѝ беше отметната назад и разкриваше кавалерийски брич, блуза от черна коприна, прилепнала към хълмчетата на пищните ѝ гърди и заоблените бедра. Конан пое дълбоко дъх. Най-малко от всичко бе очаквал да срещне тук такава жена.

— Ти си този, когото наричат Конан. — Гласът ѝ беше изпълнен с чувственост и едновременно с това звучеше властно.

Конан не отговори. Това, че беше напуснала разкошния си дворец със зелени градини и се беше озовала сред горещината на равнините, беше доста странно, но че беше дошла да търси именно него — а в това той сега не се съмняваше ни най-малко — беше повече

от обезпокоително. И все пак той беше живял достатъчно дълго сред хора, които смятаха себе си за цивилизовани, а него за варварин, за да знае някои от правилата за оцеляване. Той нямаше да започне да говори, докато не научеше нещо повече за нея.

Жената на коня свъси изящните си вежди, недоволна от неговото мълчание.

— Ти знаеш коя съм аз, нали?

— Вие сте Тарамис — отговори просто Конан и лицето ѝ се намръщи още повече.

— *Принцеса* Тарамис. — Жената наблегна на първата дума. Неговото лице запази суровото си изражение, а сабята бе все така готова за бой. Макар че беше висока жена, тя изопна рамене, за да изрази цялата внушителност на своя ръст. — Аз съм принцеса на Замора. Тиридейтис, твоят крал, е мой брат.

— Тиридейтис не е *мой* крал — каза Конан.

Тарамис се усмихна, почувствала отново сигурна почва под краката си.

— Да — въздъхна тя. — Ти си чужденец, варварин си, нали! И крадец?

Конан настръхна. Не беше необходимо да погледне дали заобикалящите го конници не придръпват мрежата около него, защото разбра, че истинската опасност се криеше не в мрежата, а в жената пред него.

— Какво искате от мен? — попита той.

— Да ми служиш, крадецо Конан.

Той беше служил и по-рано на разни хора, които му бяха плащали със злато за различни кражби, но в момента нейното предложение изглеждаше единствения изход от заплахата на облечените в черни доспехи воители. Опърничавостта му обаче надделя.

— Не.

— Отказваш ли? — попита Тарамис недоумяващо.

— Не желая да бъда преследван като животно. Аз не съм глиган, за да бъда ловен с мрежа.

— Мога да те обсия с такива богатства, каквито не си виждал и насън, да ти дам титли и власт. Ти би могъл да бъдеш лорд и ще живееш в мраморен палат, вместо крадец, които се вре в бедняшките бордеи.

Конан поклати глава.

— Сред твоите подаръци има само едно нещо, което желая, но аз няма да го поискам от теб.

— Само едно? Какво е то, варварино?

— Свободата си — отговори кимериецът и се усмихна. Беше като гримаса на вълк, затворен в клетка. — И аз сам ще извоювам своята свобода.

Тъмноката принцеса на Замора го погледна учудено.

— Наистина ли вярваш, че можеш да победиш всичките ми воители?

— Може би те ще могат да ме убият, но това също е вид свобода — да умреш, вместо да се предадеш.

Все още вгледана в лицето му, тя говореше, сякаш не си даваше сметка за думите, които изрича:

— Скрижалите^[1] разкриват истината. — Принцесата разтърси глава. — Аз ще те наема да ми служиш, Конан. И ти сам ще ме молиш за това.

Високият воин със златната гравюра върху нагръдника се обърна към принцесата:

— Не е прилично да разговаряте с такъв човек, принцесо. Оставете го на мен и аз ще наредя да го закарат в Шадизар, омотан в мрежа като неговия другар.

Без да изпуска от очи Конан, Тарамис махна с ръка, сякаш искаше да прогони комар.

— Млъкни, Бомбата.

Тя протегна ръка към кимериеца с обърната нагоре длан, а пръстите ѝ се движеха, сякаш докосваха нещо. Въздухът се раздвижи около широките гърди на Конан и той почувства как космите на ръката му се изправят. Младежът осъзна, че беше направил крачка назад. Заемайки устойчива поза, той стисна още по-здраво дръжката на сабята си.

Тарамис отпусна ръка и очите ѝ се отправиха към грубата постройка от камъни, която беше направил.

— Всички мъже имат някакво съкровено желание, нещо, за което са готови да убият или да умрат. — От деколтето на туниката си тя измъкна фина златна верижка, на която беше закачен прозрачен кристал с формата на сълза. Тарамис стисна здраво кристала в лявата

си ръка, а с дясната посочи към грубия олтар. — Погледни сега и виж какво търсиш. Конан.

Между пръстите на ръката ѝ, която държеше кристала, проблесна червена светлина. Конете на войниците около тях нервно изпръхтяха. Само жребецът на Тарамис остана спокоен, макар че въртеше очи и хълбоците му потръпваха. Светлината засия отново и отново, докато от юмрука ѝ започна да струи непрекъснат яркочервен сноп лъчи.

Изведнъж върху голите камъни на олтара се появиха пламъци и конете на войниците започнаха уплашено да се отдръпват назад. Ако тогава Конан бе пожелал да избяга, нямаше кой да му попречи, защото всички конници бяха изцяло погълнати да обуздаят обхванатите от ужас животни, но едрият кимериец не бе забелязал това. Сред пламъците лежеше тяло на жена, дългата ѝ руса коса беше спусната върху раменете, стегнатият ѝ, бляскав силует изглеждаше приятно заоблен и примамлив.

Младежът стисна зъби, но вместо да произнесе името на жената, само промърмори:

— Магия!

— Да, магия. — Гласът на Тарамис беше тих, но прозвуча неестествено остро сред ужасеното пръхтене на конете. — Магия, която може да ти даде онова, което търсиш, Конан. Валерия.

— Тя е мъртва — отвърна грубо Конан. — Тя умря и с нейната смърт всичко свърши.

— Наистина ли свърши, варварино? — Вътре, сред пламъците, главата на Валерия се раздвижи. Ясните ѝ сини очи потърсиха очите на Конан. Тялото ѝ се надигна, седна и протегна ръка към кимериеца. — Аз мога да ти я върна — каза Тарамис. — Мога да я доведа отново в този свят.

Конан изръмжа:

— Като жив труп? Попадал съм на такъв. По-добре да остане мъртва.

— Не труп, варварино. Жива плът. Гъвкава плът. Аз мога да ти я дам и да я направя такава, каквато ти желаеш. Искаш ли да си сигурен в нейната преданост през цялото време? Аз мога да ти я осигуря. Искаш ли тя да пълзи в краката ти, да те боготвори? Аз...

— Не! — Кимериецът се задави от гняв. — Тя беше воин. Аз не ще... — Дрезгавият му глас затихна.

— И така, сега вярваш ли ми? — Тъмнокатата жена махна с ръце; пламъците и образът на Валерия изчезнаха. Остана голата плоча без никакви видими следи от огън. Окаченият на синджирчето кристал отново се избистри.

— Мога да направя това, което казвам.

Сабята на Конан бавно се спусна надолу. Той не обичаше магиите, дори когато бяха извършвани от магьосници, за които беше сигурен, че нямат лоши намерения, а такива магьосници наистина бяха малко. По... всеки дълг трябва да бъде изплатен. Един живот бе пожертван доброволно срещу неговия.

— Освободете Малак — промълви той уморено.

Бомбата подхвърли:

— След като сме очистили улиците на Шадизар от един крадец, мислиш ли, че отново ще пуснем дребосъка негодник? Никой на този свят няма полза от него.

— Един крадец повече или по-малко няма да промени нищо в Шадизар — каза Конан, — пък и той ми е приятел. Или го освободете, или по-нататъшният ни разговор ще продължи със звън на стомана.

Едрият воин отново отвори уста, но Тарамис го погледна и той така и нищо не каза.

— Освободи дребосъка — нареди му тя тихо.

Лицето на Бомбата заприлича на маска, върху която бяха изписани гняв и безсилие. Той обърна озлобено коня си и препусна към онези, които пазеха омотания в мрежата Малак. Миг по-късно въжетата бяха прерязани и дребният човек беше пуснат на свобода върху каменистата почва.

— Едва не ми счупиха костите — каза Малак, докато тичаше към Конан. — Какво беше това с огъня? Защо сме още жи...? — Той съгледа Тарамис и очите му се разшириха от изненада. — Ай-ай! — Малак започна любезно да се кланя и в същото време отправяше към кимериеца отчаяни въпросителни погледи. — Ние сме честни люде, о, уважаема принцесо, независимо от онова, което може да сте чула от лъжливите езици в Шадизар. Ние... започнахме работа като... като пазачи на керван. И никога не сме взели дори един плод от нар, без да платим. Вие трябва да вярвате...

— Махай се, малък червей — каза Тарамис, — преди да ти кажа колко много неща знам за теб.

Малак пристъпи нерешително към коня си, като непрекъснато следеше Конан с очи, изпълнени със съмнение.

— За известно време трябва да се разделим — каза му Конан, — както сторихме след боя в хана „Грите корони“. Върви и добра сполука.

С лед като хвърли последен безпомощен поглед към своите пазачи, дребният човек побягна към своя кон.

Когато Малак се изгуби от поглед отвъд хълма — удряйки с плетения си камшик коня и поглеждайки през рамо, сякаш не можеше да повярва, че са го пуснали да си върви — Конан се обърна към Тарамис.

— Какво искате да свърша? — попита той.

— Всичко ще ти бъде съобщено, когато му дойде времето — отговори красивата жена. Усмивката на устните ѝ изразяваше триумф. — Засега трябва да науча някои неща от теб.

Конан не се поколеба.

— Приемам да ви служа, Тарамис. — Всеки дълг трябва да бъде изплатен, независимо каква е неговата цена.

[1] Реално или въобразяемо място, хранилище, където се пазят записани паметни събития, свети завети и висши човешки ценности — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Шадизар беше градът на златните куполи и кулите от алабастр, възземащи се към лазурното небе високо над прахта и камънаците на заморанската равнина. Кристалночисти фонтани бликаха сред смокиновите дървета във вътрешните дворове, ослепителното слънце се отразяваше в блестящите бели стени, зад които цареше мрак и прохлада. Наричаха го Порочния Шадизар и му бяха дали още десетина други имена, всичките по-малко похвални от последното, и всичките напълно заслужени.

Зад високите гранитни стени на града удоволствието беше така трескаво търсено, както златото и често едното биваше разменяно срещу другото. Сластолюбиви лордове облизваха устни над тръпнещи девственици като над изтънчено ястие. Благородни дами с изгарящи погледи дебнеха жертвите си като ненаситни, разгонени котки. Една благородна семейна двойка, съпруг и съпруга, всеки отдаден на плътски удоволствия извън топлото, домашно гнездо по това време беше обект на нескончаеми подигравки, защото след многобройни интриги и машинации, всичките прекалено заплетени, за да бъдат разказани тук, те открили, доста късно, че всеки от двамата е успял да си уреди тайна среща с другия.

Но ако извратеността и развратът бяха душата на Шадизар, то тъкмо търговията осигуряваше златото, с което хората си ги поръчваха. В града пристигаха кервани от такива далечни краища на света, като Гуран и Коринтия, от Иранистан и Кораджа, от Кот и Шем. Перли, копринени платове и злато, слонова кост, парфюми и ароматични подправки; всичко това беше като музика за безнравствения томителен танц на плътта за Града на хилядата гряха.

Когато Конан влезе в Шадизар с групата облечени в черни доспехи воители на Тарамис, улиците бяха задръстени от хора, отдадени на оживена търговия. Мъже в груби туники носеха кошници с плодове и ловко избягваха камшиците на мулетарите, водещи ревящите си магарета по улиците, от двете страни на които под навеси от брезент

на светли ивици бяха изложени мостри от стоките, предлагани в магазините. Надменни благородници, облечени в копринени дрехи и дебели търговци в одежди от тъмно кадифе, занаятчии с кожени престилки и проститутки, накичени с малки, дрънчащи нанизии от монети, си проправяха път между керваните от камили, които невъзмутимо пристъпваха с дълги крачки, водени от прашни мъже с чуждестранни черги на лицата и алчни очи. Въздухът между постройките беше натежал от блеене на овце и крякане на птици, докарани за продан, от викове на амбулантни търговци и уличници, които излагаха на показ своите стоки и прелести, от гласовете на просяци, молещи за подаяние, и пазарлъците на търговците. А над всичко тегнеше зловоние от отвратителната смес на изпарения от подправки, смет, парфюми и пот.

Тарамис не позволи да бъде погълната от задръстването по тесните улици. Половината от войниците ѝ теглеха пред нея огромен дървен клип и размахваха дълги тояги, с които налагаха онези, които не успяваха да се отдръпват достатъчно бързо встрани. Останалите войници вървяха зад Конан и Тарамис, които се движеха по средата. „Охраняват ни“ — помисли едрият кимериец, защото след проведения разговор вече беше на служба при принцесата. Той се наведе от седлото, взе една голяма круша от количката на някакъв амбулантен търговец и си наложи, докато язди, да си придаде вид на човек, отдаден на ленива отмала, привидно зает единствено със сочния плод. Мъж, който разсеяно разглежда гълпите.

Пазачите на принцесата разгонваха гъмжилото от хора от двете страни на улицата, търговци и куртизанки, благородници и просяци, всичките се блъскаха до стените, газеха по одеяла с наредени върху тях дреболийки, обръщаха сергиите пред магазините. Окървавени лица показваха кои не са били достатъчно чевръсти в краката. Повечето хора мълчаха, но телохранителите на Тарамис размахваха тояги към неволните зрители и изтръгваха от тях възгласи: „Привет на принцеса Тарамис!“ или „Боговете да благословят принцеса Тарамис!“.

Конан съгледа един керван, изблъскан в страничната уличка пред тях: камилата, която вървеше начело, хора, притиснати в краката ѝ, непрекъснато притеснявани от въжето на оглавника, което мършав тъмнокож мъж с мръсна чалма на главата здраво стискаше в ръце.

Останалите камили доловиха настроението на животното пред тях. Сумтяха и нервно потръпваха.

Когато Конан мина покрай кервана, хвърли огризката от крушата върху носа на първата камила. С див рев прашното животно се изправи на задните си крака и издърпа въжето от ръцете на мъжа с чалмата. В първия момент то изглежда не разбра, че беше свободно. После побягна, следвано от още пет други камили направо през колоната от воини в черни доспехи. Конан пришпори коня си и също се включи в паническото бягство.

Зад него се чува викове, но Конан се приведе над седлото и премина в галон. Разпръсквайки амбулантни търговци и пазаруващи хора, групата камили с Конан, скрит сред тях, зави зад ъгъла на улицата. Преследвачите — сигурно имаше преследвачи — не можеха да го видят, но този заслон щеше да го запази само няколко секунди. Той скочи от седлото. Когато се търколи под краката на препускащите камили, почувства силен удар в ребрата. После се изправи, хвърли се покрай един зяпнал го продавач и се сви зад куп привързани един зад друг плетени кошове. Чаткането на конски копита по калдъръма отново разчисти улицата и ескортът от десет воини в абаносовочерни доспехи, предвождани от Бомбата, продължи по пътя.

Когато конниците се изгубиха надолу по улицата, Конан бавно се изправи и притегна колана със сабята. Той разтри натъртеното от камилата място. „Камилите са зловни животни“ — помисли той. Не можа да научи как да се оправя с тях. Изведнъж разбра, че кошничарят продължава да го гледа.

— Добри кошове — каза Конан на човека — но няма да ми свършат работа. — Смаяният търговец продължаваше да гледа втренчено, когато младежът бързо прекоси улицата и се пхна в тясната напречна уличка, воняща на урина и гниещи боклуци.

Подтичващият по тесните, криволичещите улички Конан се подхлъзна на някаква гнилоч и изруга. Той продължи да тича, но когато изскочеше на някоя улица, спираше, за да огледа дали няма да зърне някой от мъжете с черни шлемове и едва тогава я пресичаше, след което се шумгваше в следващата уличка. Движейки се на зигзаг, Конан прекоси Шадизар и стигна до сянката на южната градска стена, където през задната врата се вмъкна в кръчмата на Манетис.

Салонът беше притъмнен и прохладен, макар и наситен с аромати от лоши ястия. Обслужващите момичета, които припкаха към кухнята и обратно, оглеждаха учудено големия кимериец, защото откъм съмнителната уличка обикновено не влизаха клиенти. Пък и високият млад мъж със сабя и кама на пояса и студени сини очи не приличаше на обикновен клиент.

В общия салон масите бяха заети от мулетари, камилари и каруцари, повечето чуждоземни, а във въздуха се бореха за господство вонята на пот и животни с тази на евтино вкиснало вино. Жени с полюшващи се бедра, облечени в две тесни ленти от тънка, прозрачна коприна, или още по-пестеливо, демонстрираха своите прелести между масите, наслагани безразборно върху покрития с пясък под. Немалко от тези жени гледаха стръвно широкоплещестия кимериец; някои от тях, наместили се върху скутовете на мъже, които вече бяха покрили дланите им със сребро, си спечелиха неодобрително ръмжене и дори плесници, но мъжете сдържаха шева си заради сервитьорките. Дори онези от главорезите, които признаваха, че са свирепи като кучета-вълкодави, разпознаха вълка в едрия мускулест младеж и насочиха мислите и гнева си другаде.

Конан не усети вълнението, предизвикано от неговата поява. След като се увери, че в общия салон няма воини в черни доспехи, без да прояви какъвто и да било интерес към останалите той бързо се приближи към тезгяха, където се разпореждаше Манетис.

Висок и слаб, почти като скелет, собственикът на кръчмата беше с тъмни очи, разположени дълбоко в мъртвешкото му лице. Погледът на този изтощен от глад човек не обиждаше клиентите му, макар че Конан никога не можа да разбере защо.

— Малак тук ли е? — попита тихо Конан съдържателя на кръчмата.

— На горния етаж — отговори Манетис. — Третата врата в дясно. — Той си избърса ръцете в една мръсна престилка и погледна подозрително зад кимериеца, сякаш проверяваше за преследвач. — Някаква неприятност ли?

— Не за теб — отговори Конан и тръгна към стълбището.

Той имаше доверие в мъжа с мършавото лице. Кръчмарят пазеше дъщеря си от лапите на двама иранистанци, които искаха да я продадат

в Аграпур. Манетис щеше да мълчи, дори ако под краката му да пъхнеха нагорещени до червено желязо.

На втория етаж Конан отвори указаната му врата и отскочи назад, когато една кама едва не се заби в гърлото му.

— Аз съм, глупако! — изръмжа той.

Като се усмихваше нервно, Малак пъхна камата в ножницата и се отдръпна навътре в стаята. Конан влезе и затвори вратата след себе си.

— Извинявай — каза дребният човек и се засмя нервно. — Това е просто... е... кълна се в милосърдието на Митра, Конан, самата Тарамис ни преследва и онзи огън... това беше магия, нали?... А и аз не знаех какво се е случило с теб и... Как успя да се освободиш? Почти бях забравил за боя в кръчмата „Грите корони“ и за срещата след това. Веднага ли напускаме града? Дали са изровили скъпоценностите? Първото, което трябва да сторим, е да отидем там и да си ги изкопаем. С тях ще живеем...

— Успокой се — каза Конан. — Ние няма да напуснем Шадизар. Във всеки случай не веднага. Тарамис ми възложи една задача.

— Каква задача? — попита предпазливо Малак. — Колко злато ти предлага?

— Какво иска от мен още не зная. Колкото до цената... Тарамис твърди, че може да ми върне Валерия.

Дребният човек въздъхна през зъби. Тъмните му очи започнаха да се въртят наоколо, сякаш търсеше изход.

— Магия — отговори той най-накрая. — *Знаех*, че това е магьоснически огън. Как смяташ, дали тя *наистина* е голяма магьосница? И, ако е, може ли да ѝ се вярва?

— Трябва да използвам тази възможност заради Валерия. Аз ѝ дължа... — Той поклати глава. Малак му беше приятел, но той нямаше да разбере. — Ти нямаш такава причина, но ако ми помогнеш, аз ще ти дам моята половина от скъпоценностите на Абулетис.

Малак веднага се оживи.

— Не трябваше, наистина не трябваше да правиш това предложение, кимериецо. Та ние сме другари, нали? Все пак аз ще го приема, за да бъде всичко справедливо. При условие, че няма да влизам в двореца на Тарамис. Преди няколко години тя хвърли трима мои братовчеди в тъмница и двама от тях там си изгниха.

— Тя не може да те различи от една гьсарка, Малак. И все пак няма да искам от теб това, а и може да си сигурен, че Тарамис също няма да го пожелае. В равнината единственото, което тя искаше от теб, беше да се пръждосаш.

— Това само показва колко малко тя разбира от таланти — каза нацупено дребният крадец. — Ако има нужда от крадец, може ли да намери по-добър от мен? Какво говоря? Аз ще прекадя тамян в храма на Митра в знак на благодарност, че е избрала теб вместо мен. Какво ще искаш да сторя?

— Аз ще отида в двореца на Тарамис. Ти трябва внимателно да ме следиш, тъй като не зная къде може да се наложи да отида и дали ще имам време да те потърся, ако трябва да напусна града. Трябва също да разбереш къде е Акиро.

— Друг магьосник? — възкликна Малак.

Акиро наистина беше магьосник. Той беше нисък, пълен човек с жълта кожа и може би беше дошъл от далечен Китай, но никога не беше назовавал родното си място. С магьосническите си способности той вече беше помогнал веднъж на Конан. Кимериецът не му вярваше напълно — той не вярваше напълно на никой магьосник, — но Акиро беше обичал Валерия. Може би това щеше наклони везните в благоприятна посока.

— В работата, която трябва да свърша, може би той ще ми потрябва, Малак. Най-малкото ще следи магьосниците на Тарамис, за да не ми върнат Валерия с някаква магия върху нея.

— Ще го намеря, кимериецо. Имаш ли време да изпием чаша вино за късмет, или трябва веднага да се връщаш в двореца на Тарамис?

— Сега ще отида там за първи път — засмя се Конан. — Напуснах нейната компания, без да се сбогувам, и охраната на принцесата вече сигурно претърсва улиците, за да ме намери. Надявам се да стигна до двореца, без да се наложи да убивам някого от тях.

Малак поклати глава.

— Ще извадиш голям късмет, ако тя не е толкова ядосана, че да украси някое копие с главата ти.

— Може да е много ядосана, но такова нещо няма да направи. Принцесата не търси кой да е крадец, Малак, а точно мен. Тя знае

името ми и беше отишла в равнината, за да ме намери. Каквито и да са нейните намерения, Конан от Кимерия ѝ е необходим.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Хората от града смятаха, че дворецът на Тарамис има вид на крепост. Разбира се, не такава, каквато беше кралският дворец. Гранитните стени, увенчани със зъбери, бяха с две стъпки по-ниски от тези на кралския. На четирите ъгли на стените имаше квадратни кули, а други две се издигаха от двете страни на обкованата с желязо порта.

Когато Конан пристигна, тази порта беше отворена и охранявана от двама воители с шлемове и черни нагръдници, с копия с дълги остриета, вдигнати застрашително нагоре. Часови стояха неподвижни като камък отгоре на кулите и освен тях имаше още много войници покрай стените. Едрият кимериец сви презрително устни при вида на толкова много стражи. Бяха като статуи и ползата от тях беше почти същата. На лунна светлина дори сляп крадец би могъл да мине между тях, без да го забележат.

Слънцето вече се спускаше към хоризонта на запад, дежурството на стражите при масивната порта почти свършваше, те бяха отегчени, умовете им заети с мисли за храната, виното, момичетата, които ги очакваха в казармата. Конан беше на три крачки от тях, когато стражите разбраха, че той иска да влезе вътре, а не само да мине край тях. Те знаеха от опит, че хора като него влизаха в двореца на принцесата само по пътя към тъмниците. Войниците свалиха копията и насочиха дългите им върхове към гърдите му.

— Махай се — изръмжа един от тях.

— Дошъл съм да се срещна с Тарамис — съобщи Конан.

Войниците видяха прахта, полепнала по изпотеното му лице и се усмихнаха подигравателно. Мъжът, който първоначално се бе обърнал към Конан, заяви:

— Казах ти да...

Неочаквано се появи Бомбата. Той блъсна стражите встрани, сякаш изобщо не ги беше видял. Те се блъснаха в дебелите, обковани с желязо талпи на разтворената порта и паднаха зашеметени. Бомбата

стоеше на мястото, заемано преди това от стражите, гледаше Конан и нервно стискаше и пускаше дръжката на сабята си.

— Как се осмели да дойдеш тук след...? — Огромният воин с белязаното лице пое разтреперан дъх. Черните му очи бяха на нивото на очите на Конан. — Къде, в името на деветте ада на Зандру, изчезна?

— Камилите подплашиха коня ми — отговори спокойно Конан. — Освен това имах нужда от една-две чаши вино да си промия гърлото от прахта след ездата обратно до Шадизар.

Бомбата скръцна със зъби.

— Ела с мен — излая той, завъртя се и влезе в двореца. Стражите, които точно сега се изправяха на крака, страховито се отдръпнаха от него. Още с влизането си зад стените Бомбата извика:

— Торга! Смени онези клоуни на портата!

Конан го последва, но той не беше лакей, за да подтичва подире му, както би трябвало да стори, за да върви редом с него. Той вървеше с обичайната си походка, без да обръща внимание на смръщеното лице на Бомбата, които или трябваше да намали темпото, или да изостави кимериеца зад себе си.

Широк, настлан с плочи път водеше от портата до двореца през пищна градина, където в мраморни фонтани бликаха водни струи, обгърнати в мъгла, а алабастровите колони се издигаха нагоре три пъти по-високо от защитната стена. Високи дървета хвърляха прохладна сянка. Откритите пространства бяха изпълнени с цъфтящи храсти и растения, донесени чак от Вендия и Зингара. През градината бяха прокарани пътеки и Конан успя да зърне, в малкото време докато минаваше, половин дузина градинари. Късите им туники и босите крака показваха, че са роби, които се трудеха, за да поддържат великолепието на градината.

Галерия от колони с канелюри^[1] обграждаше самата постройка на двореца и в нея имаше множество вътрешни дворове, застлани с полиран мрамор, с надвиснали над тях балкони с бели като сняг стени, които блестяха дори и на избледняващата светлина. Гоблени, изработени с голямо майсторство, украсяваха коридорите, които бяха разточително застлани с фини килими от Вендия. Роби бързаха да запалят златните лампи, за да прогонят мрака на настъпващата нощ.

Дори и вътре Бомбата продължи да го води толкова дълго, че Конан започна да се чуди, дали вече не са обходили целия дворец.

После той влезе в един вътрешен двор, спря и нито забеляза, нито пък прояви интерес, че другият човек също беше спрял. Из двора имаше пиедестали с емблеми от алабастр, порфир и обсидиан. Някои от тях разпозна от картите на астролозите. За други се радваше, че не познава; той не задържа дълго вниманието си върху тях. Между пиедесталите стояха мъже в яркожълти и черни мантии, избродирани с различни по сложност тайнствени знаци. Настрани от тях чакаха други хора в златни мантии. Когато Конан влезе в двора, всички очи се насочиха към него — неспокойни очи, които го претегляха и измерваха, и оценяваха.

— Това е Конан — каза Бомбата и кимериецът разбра, че той съобщи това не на наблюдаващите мъже, а на Тарамис, която стоеше на един балкон над всички тях.

Сластолюбивата благородница беше още с кавалерийските си дрехи и лицето ѝ изразяваше надменен гняв. Тя се взря в очите на Конан. Принцесата изглежда очакваше той да сведе поглед, но когато кимериецът не стори това, тя тръсна раздражено глава.

— Изкъпете го! — заповяда благородната дама. — И го доведете при мен. — Без да каже нито дума повече, Тарамис напусна балкона. Дори тръпнещият ѝ гръб красноречиво показваше колко беше разгневена.

Гневът на Конан обаче беше не по-малък.

— Да ме изкъпят! — промърмори той под нос. — Да не съм кон! — За негова изненада обезобразеното от белези лице на Бомбата отрази неговия гняв.

— Баните са насам, крадецо! — Облеченият в абаносовочерни доспехи мъж почти изръмжа думите и закри без дори да погледне дали Конан го следва.

Кимериецът обаче се поколеба само за момент. Идеята да измие прахта от тялото си му хареса; дразнеше го само начина, по който беше направено това предложение, ако въобще можеше да се нарече предложение.

Стаята, в която заведоха Конан, беше със стени, покрити с мозайка, изобразяваща синьо небе и буйна река, а в центъра и имаше голям басейн с бели плочки. Зад басейна беше сложена ниска кушетка и малка масичка с благовонни масла. Когато видя прислужничките в банята, той не можа да скрие усмивката си. Четири момичета впериха

в него черните си очи и се изкикотиха зад вдигнатите над устата си ръце. Косите на всички бяха еднакво черни и с къдрици, хванати по едни и същи начин с фиби, а късите туники от бял лен плътно прилепваха върху заоблените им форми. Някои от момичетата бяха стройни, други пишно закръглени.

— Ще дойдат да те вземат, крадецо — каза Бомбата.

Усмивката върху лицето на Конан помръкна.

— Тонът ти започва да ме дразни — каза той хладно.

— Ако не беше необходим...

— Не карай твоя човек да ме чака. Аз ще бъда тук... след банята.

Бомбата несъзнателно посегна към сабята си; после белезите на лицето му посиняха и той мълком излезе от стаята, вдигнал горделиво глава.

Четири момичета мълчаливо следяха този словесен двубои. Те се бяха сгушили една до друга и гледаха страхливо Конан.

— Не се боите, няма да ви ухапя — каза им той приятелски.

Те пристъпиха плахо към него и веднага започнаха да го събличат и да бърборят:

— Мислех, че ще го ударите, милорд.

— Бомбата е свиреп воин, милорд. Опасен човек.

— Разбира се, милорд, вие сте висок колкото него. Мислех, че не може да има човек, висок колкото Бомбата.

— Но Бомбата е по-едър. Не че се съмнявам във Вашата сила, милорд.

— Спрете — засмя се Конан. — Една по една. Първо, аз не съм лорд. Второ, мога самичък да се изкъпя. И трето, как се казвате?

— Аз съм Ания, милорд — отговори най-стройната. — Останалите са Тафис, Анук и Лайла. Ние сме тук, за да ви изкъпем, милорд.

Конан с око на познавач огледа нейните прелести.

— Аз мога да измисля по-добри занимания за вас — промърмори той.

За негова изненада Ания силно се изчерви.

— Това... това е забранено, милорд — каза тя със заекване. — Ние сме определени за Спящия бог.

От останалите три се чуха тежки въздишки, а лицето на Ания побледня така бързо, колкото беше почервеняло.

— Спящия бог? — каза Конан. — Що за бог е той?

— Моля ви, милорд — простена Ания — за него не бива да се говори. Моля ви. Ако вие разкриете това, което ви казах аз... аз ще бъда наказана.

— Ще запазя пълно мълчание — обеща Конан. Въпреки обещанието на Конан те не промълвиха нито дума за нещо извън неговата баня.

Той остана неподвижен, за да бъде насапунисан и изплакнат, после отново насапунисан и още един път изплакнат. Четирите момичета го избърсаха с меки кърпи, после го разтриха с благовонни масла. Разбира се, не с най-силните, тях Конан успя да избегне, макар да смяташе, когато момичетата свършиха, че и така прилича на благороден безделник. Когато в стаята влезе един плешив и съсухрен човек, той вече беше облечен в бели копринени дрехи.

— Аз съм Джарвенюс — каза старият човек и леко се поклони. — Главен прислужник на принцеса Тарамис. — Каза го с тон, показващ недвусмислено, че смята положението си безкрайно по-високо от това на един крадец. — Ако си готов, ще те заведа при... — Той се изкашля, когато Конан взе колана с хладното оръжие. — Това не ти е необходимо.

Конан закопча колана и постави широката си сабя и камата на местата им. Той не обичаше да бъде без оръжие при каквито и да било обстоятелства и колкото повече неща научаваше тук, толкова по-не му харесваше да остане в двореца на принцесата. — Заведи ме при Тарамис — каза той.

Джарвенюс се задави.

— Ще те заведа при *принцеса* Тарамис.

Кимериецът му махна с ръка да тръгва.

„Изненада подир изненада“ — помисли Конан, когато старият човек го остави самичък. Стаята, в която го въведе, не беше приемна. Златни лампи прогонваха сгъстяващата се във тъмнина. В единия край на голямата стая имаше огромно, кръгло легло, застлано с чисто бяла коприна. Върху мраморния под бяха постлани килими от Вендия и Иранистан, а в центъра имаше ниска маса от полиран месинг с кристално шише, пълно с вино и две чаши от ковано злато. Тарамис, увита от главата до петите в черна коприна, беше полегнала на възглавници, наредени до масата.

Двамата не бяха сами в стаята. Във всеки ъгъл стоеше по един облечен в черни доспехи воин със свален шлем и с праметната на гърба сабя по такъв начин, че дръжката стърчеше над дясното рамо. Тези воители гледаха право пред себе си и стояха като мумии, без да дават признаци, че дишат или мигат.

— Моите телохранители — каза Тарамис, посочвайки към четиримата. — Най-добрите воители на Бомбата, почти толкова добри, колкото самия него. Нападат само по моя заповед. Ще прием ли по чаша вино?

Тя стана и се наведе да напълни чашите. Дъхът на Конан секна в гърлото му. Черната коприна се изопна върху заоблените бедра на наведената жена. При многото гънки дрехата беше непрозрачна, но опъната, тя беше като мъгла. Под нея нищо не скриваше гладката кожа на Тарамис. Когато се обърна към него с чанта в ръка, той установи, че не може да откъсне очи от нейните леко полюшващи се, разкошни гърди.

— Слушай, казах, че ако искаш нещо да хапнеш, ще заповядам да донесат. — Гласът на благородницата беше дрезгав. Тя се забавляваше.

Конан стоеше втрещен, почервенял, а после, когато разбра това, се изчерви още по-силно.

— Не. Не, не искам нищо за ядене. — Ядосан на себе си, той взе чашата. Чудеше се какво му беше станало, та се беше втренчил като някое момче, което никога по-рано не е виждало жена. Ако му бе толкова ума, по-добре да се откаже. Той се прокашля. — Вие искате да свърша някаква работа за вас. Няма да мога да сторя това, без да знам каква е тя.

— Искаш ли да си върнеш Валерия? — Тя се премести по-близо до него и гърдите ѝ го докоснаха. Дори през туниката той ги почувства като два горещи въглена.

— Искам я отново жива. — Конан се настани на възглавниците — надяваше се, че го стори небрежно — и полегна. Тарамис се надвеси над него; той погледна нагоре, но трябваше да отмести очи от дразнещата линия на бедрото, корема и гърдите. Младежът не видя лукавата усмивка, която трепна на устните ѝ.

— Помни добре какво искаш, крадецо, и прави това, което ти нареждам.

— Вие все още не сте ми казала какво трябва да направя.

— Той потисна една въздишка на облекчение, когато тя се отмести от него и започна да крачи из стаята.

— Аз имам една племенница, лейди Джина — каза бавно Тарамис. — Тя прекарва живота си в усамотение. Родителите ѝ, моят брат и неговата жена, умряха, когато беше съвсем малка. За нея това беше голям удар. Детето е... чувствително, умът, умът му е неукрепнал. Но сега тя трябва да извърши едно пътуване. Искам да я придружиш.

Както беше с уста пълна с вино, Конан се задави.

— Да я придружа? — каза той, когато успя да си поеме дъх. — Не съм свикнал да бъда придружител на благородници. Искам да кажа, че не върша такива неща.

— Искаш да кажеш, че си крадец — отвърна Тарамис и се усмихна, когато той стеснително се размърда. — Аз не те предадох на градската стража, Конан. Защо трябва да го сторя сега? На мен ми трябва крадец, защото Джина трябва да открадне един ключ, който само тя може да докосне, а също и съкровището, пътят към което ще ѝ отвори само този ключ. Кой може да ѝ помогне по-добре в тази мисия, ако не най-добрият крадец на Замора?

Едрият младеж се почувства така, сякаш главата му бе пламнала. Той сложи внимателно чашата си на масата. Сега последното нещо, от което имаше нужда, беше виното.

— Аз трябва да съпровождам едно дете, тази лейди Джина, по време на едно пътуване, да ѝ помогна да открадне омагьосан ключ и съкровище — каза той учудено. — Щом като казвате, че това е услугата, която искате от мен, за да ми върнете Валерия, ще го направя, макар че не разбирам защо тя не извърши това пътуване със свита от прислужници и сто от вашите воители, вместо с един крадец.

— Защото скрижалите на Скеелос казват, че тя не бива да пътува с такава свита. — Тарамис спря, хапейки долната си устна.

— Тези скрижали — започна той, но облечената в коприна жена махна с ръка и прекъсна думите му.

— Пророчества — каза тя бързо. — Те казват какво и как трябва да се направи. Забравй за тях. Те са написани на един древен език, които разбират само... учените. — Принцесата го погледна преценяващо, после продължи. — Има някои неясноти около броя на

придружителите, но двама са посочени изрично. Тези двама ще бъдете ти и Бомбата.

Конан изсумтя и изостави скрижалите, за да се занимае с по-неотложните проблеми. Да пътува с Бомбата? Е, какво пък, ако се наложи, ще може да се справи с него.

— Къде се намира този ключ?

— Лейди Джина ще ти покаже.

— Най-добре ще е, ако имам карта — каза той. — И план на мястото, където се намира ключът. Също и на съкровището. И какво представлява това съкровище? Ще ни трябват ли товарни животни, за да го пренесем?

— Лейди Джина ще знае това, когато го види, мой хубав крадецо. Тя може да държи в ръцете си това съкровище, което никой друг не би могъл да стори. Това е всичко, което трябва да знаеш. Колкото до картата, такава няма и не може да има извън главата на Джина. Още при раждането ѝ бяха направени заклинания, които да я направиха чувствителна към този ключ. Тя ще усети присъствието на ключа, докато пътувате и ще знае как да отиде при него. Когато вземе ключа в ръка, по същия начин ще стане също толкова чувствителна към съкровището.

Конан въздъхна. Че жената искаше да запази някои неща в тайна, не го изненада. На мнозина, за които бе работил, беше трудно да имат пълно доверие в един крадец, дори когато го наемаха да изпълнява тяхна поръчка. И все пак това не правеше нещата по-лесни.

— Има ли нещо друго, което трябва да знам, или за което да се подготвя? Не забравяйте, че прекалено големият брой изненади може да крие смъртна заплаха не само за мен, но и за вашата племенница.

— Джина не трябва да пострада! — намръщи се Тарамис.

— Аз ще я запазя, но не мога да сторя това при пълно неведение за това, което ме очаква. Ако знаете нещо повече...

— Много добре. Аз... със сигурност знам, че ключът сега е в един човек на име Амон-Рама, стигиец.

— Магьосник. — След всичко, което беше чул, той не можеше да допусне, че този стигиец не е магьосник.

— Да, магьосник. Виждаш, че ти казах всичко, което зная. Аз искам не по-малко от теб това пътуване да бъде успешно. Изплаши ли

се, готов ли си да се изправиш пред онова, което предстои? Не забравяй своята Валерия.

При тези нейни думи лицето му придоби суров израз.

— Казах, че ще го направя, и не се отричам от думите си.

— Много добре — каза Тарамис. — Сега едно последно нещо толкова важно, колкото и всичко останало, поне за теб. На седмата нощ от днес нататък, на небето ще се получи подреждане на звездите, което става веднъж на хиляда години. Тогава именно мога да ти върна Валерия, ако дотогава успееш да се върнеш при мен със съкровището и с лейди Джина. — Тя вдигна ръка, за да предотврати несъгласието, което Конан се готвеше да изрази. — Моите астролози не могат да определят къде се намира нито ключът, нито съкровището, но те ме уверяват, че и двете могат да бъдат намерени и върнати до това време.

— Те ви уверяват — усмихна се той мрачно.

Конан надникна в чашата си и изпи до капка останалото вино. Преди един час той мислеше, че е затънал до колене в магии и предпазливост. Сега вече знаеше, че е затънал до *шия*, и то в мъгла.

Изведнъж в двореца се чу пронизителен нисък на момиче. Писъкът се повтори и потрети. Конан скочи на крака и ръката му легна върху дръжката на сабята. Той видя, че телохранителите настръхнаха и разбра, че не писъкът, а неговата реакция ги беше разтревожила.

— Това е племенницата ми — каза припряно Тарамис. — Джина страда от кошмари. Седни, Конан. Ще ида при нея и щом се успокои, веднага ще се върна. — Като каза това, за най-голяма изненада на кимериеца, принцесата на Замора изскочи от стаята.

Тарамис затича обзета от гняв. Тя беше започнала да мисли, че кошмарите на Джина са престанали, че се е отървала от тези терзания. Племенницата ѝ се беше свила на кълбо в средата на леглото и ридаеше, разтърсвана от конвулсии, осветявана от бледата лунна светлина, която струеше от сводестите прозорци. Тарамис не се изненада, когато не намери при нея никакъв прислужник. Всички знаеха, че само тя може да се справи с мрачните видения, които измъчваха нейната племенница. Благородницата коленичи до леглото и постави ръце върху раменете на Джина. Момичето трепна, после видя Тарамис и се вкопчи в нея.

— Беше сън — плачеше тя. — Ужасен сън! — Още ненавършила осемнайсет години, Джина беше стройна и красива, но сега големите ѝ тъмни очи плуваха в сълзи, а сочните ѝ устни трепереха неудържимо.

— Само сън — успокояваше я Тарамис и я галеше дългата ѝ черна коса. — Нищо повече от сън.

— Но аз видях... аз видях...

— Шшт. Успокой се, Джина. Утре тръгваш на твоето голямо приключение. Сега ти не можеш да си позволиш да те стряскат сънища.

— Но този сън така ме изплаши — запъна се Джина.

— Успокой се, дете.

Тарамис докосна леко с върха на пръстите си слепоочията на Джина и започна шепнешком да пее монотонно. Постепенно риданията на момичето престанаха, треперенето изчезна. Когато дишането ѝ се успокои и прие ритъма на дълбоко заспал човек, Тарамис се изправи. Стотици пъти тя беше мислила, че сънят и спомените от него са прогонени, но проклетият кошмар се връщаше, за да я преследва отново. Тя разтри собствените си слепоочия. Същата сила, която беше предначертала съдбата на момичето, правеше всеки път все по-трудно прогонването на кошмара. Без тази сила, без тази съдба нямаше да има никакви кошмари. Джина беше Единствената, за която се говореше в скрижалите, и само това имаше значение. Този път кошмарите щяха да са прогонени достатъчно дълго. Трябваше да бъде така.

През целия си живот Тарамис беше работила по този начин, всъщност от ранно детство. Още щом порасна достатъчно, за да има ясна представа за себе си, нейната леля, принцеса Елфейн, започна да я обучава в двата метода, чрез които една жена би могла да има истинска власт: съблазън и магия. Когато Елфейн умря, момиченцето Тарамис, тогава вече на десет години, не присъства на погребалния обред. Постарите хора смятаха, че отсъствието се дължи на голямата ѝ скръб. В действителност тя претърсваше личните стаи на леля си, откъквайки книгите с магии и магическите предмети, които Елфейн беше събирала цял живот. И тогава тя намери скрижалите на Скелос. С навлизането на луната в нейната поредна фаза започна двадесетата година на усилен труд, който сега трябваше да се увенчае с успех.

Тя усети, че Бомбата стои на входа, загледан към момичето на леглото. Тарамис бързо прекоси стаята и го хвана за ръцете. За момент той се възпротиви, после се остави да бъде изведен в тъмния коридор.

— Ти дори вече не го скриваш, нали? — каза тя привидно спокойно. — Ти желаеш моята племенница. Не се опитвай да отричаш.

Макар да се извисяваше две глави над нея, той пристъпваше от крак на крак като момче, което очаква наказание.

— Нищо не мога да направя — промърмори накрая той. — Вие сте огън и страст. Тя е непорочност и чистота. Не мога да надвия себе си.

— А тя трябва да остане непорочна. Това е записано в скрижалите на Скемос.

В действителност скрижалите не изискваха Джина да бъде девица, а просто непорочна. Душата ѝ трябваше да бъде свободна от най-малкото зрънце злина. Момичето трябваше да остане неспособно да помисли нещо лошо за някого. То трябваше да вярва, че никой не може да пожелае зло на самото него. Затвореният живот, който беше водила, ѝ осигури такава непорочност. Тарамис бе разбрала какво става в Бомбата много преди той самият да го бе разбрал и подхранваше тази негова вяра.

— Дори да не беше така — каза му тя, — ти си мой и аз няма да разделя с друг онова, което е мое.

— Не ми харесва да бъдеш сама с онзи крадец — изръмжа той.

— Сама? — Тарамис се засмя. — Четирима от най-добрите ти воители стоят готови да го хванат и съсекат, ако той ме застраши.

Огромният воин говореше под нос и тя се намръщи.

— Говори по-високо, за да мога да те чувам, Бомбата. Не обичам нищо да се скрива от мен.

Той впери в нея черните си, пламтящи очи и каза:

— Не мога да понасям мисълта този крадец да те гледа, да те желае, да те докосва...

— Ти се забравяш! — Всяка дума беше като леден бръснач. Бомбата отстъпи крачка назад, после бавно коленичи и наведе глава.

— Прости ми — промърмори той. — Но на този Конан човек не може да има доверие. Той е чужденец, крадец.

— Глупак! Скрижалите казват, че Джина трябва да бъде придружена от крадец, чийто очи имат цвета на небето. Няма друг

такъв в Шадизар, а може би дори и в цяла Замора. Ти ще вършиш това, което ти заповядам. Ще изпълняваш точно инструкциите на скрижалите. Точно, Бомбата.

— Както заповядаш — промърмори той, — така ще постъпя.

Тарамис го помилва по главата, сякаш милваше някое от своите кучета-вълкодави.

— Разбира се, Бомбата. — Тя се почувства опиянена от победата, защото сега беше сигурна, че предметът, който желаше, ще бъде донесен. Рогът на Дагот ще бъде неин. Тя ще има безсмъртие и власт. От предчувствието за това по тялото ѝ преминаха искри, разносоха се топли вълни, които се свиха в тръпнецо кълбо в корема ѝ. Ръката ѝ, положена върху черната коса на Бомбата, трепна. Тя пое дълбоко дъх.

— Спокойствието е гаранция, че всичко ще стане, както сме го замислили, Бомбата. Сега се върни в стаята си и спи. Спи и сънуван нашия триумф.

Без да помръдне, коленичил, Бомбата гледаше как тя си отиде, а обсидиановите му очи проблясваха в тъмнината.

Конан се изправи, когато Тарамис влезе в спалнята.

— Как е племенницата ви? — попита той.

— По-добре е. Спи. — Похотливата благородница повдигна ръка и облечените в черни доспехи стражи мълчаливо напуснаха стаята. — Спиш ли, крадецо, или си буден? Късно е, а ти говориш за моята племенница. — Диплите на прозирната коприна се разгъваха, докато тя ходеше и разкриваха блясъка на бялата кожа под тях.

Кимериецът я гледаше изпълнен със съмнения. С една прислужница и дори с дъщерята на богат търговец той щеше да бъде сигурен какво означава това. Но с една принцеса не беше толкова уверен.

— Все още ли си мъж? — попита тя и се засмя. — Да не би скръбта по любимата ти Валерия да те е лишила от мъжественост?

Той изръмжа. Конан знаеше, че не би могъл да обясни на Тарамис какво беше застанало и продължаваше да стои между Валерия и него. Той не беше сигурен, че то е напуснало напълно ума му. Но в едно нещо беше сигурен.

— Мъж съм — каза той.

Тарамис обви ръце около врата му. Черната коприна се свлече от тялото и падна в краката ѝ. Черните ѝ очи и закръглената ѝ голота преливаха от предизвикателство.

— Докажи го — присмя му се тя.

Пренебрегвайки леглото, Конан я събори на пода и ѝ даде доказателствата, които тя желаше.

[1] Канелюр (фр.) — вертикален жлеб в колона. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Конан гледаше втренчено в огъня от изсъхнал тор — едва мъждукащ, така че да не привлича ничие внимание, освен на онези, с които можеше да прекара нощта в заморанската равнина — и си мислеше за друг, магьоснически огън върху един груб каменен олтар. Беше на един ден езда от Шадизар и Малак още не беше се появил. Кимериецът не обичаше да признава, че се нуждае от нечия помощ, но беше уверен повече от когато и да било, че преди да завърши това пътуване, щеше да има нужда от Акиро. А и след това, ако Тарамис изпълни обещанието си. Къде, в името на деветте ада на Зандру, беше Малак?

Той се намръщи, откъсна се от безполезния унес и започна да проучва спътниците си. Или по-точно един от тях.

Бомбата загрижено напълни сребърна чаша с вода от един от техните кози мехове и я предложи на Джина. Тя се усмихна и протегна ръка изпод пелерината от бяла вълна, наметната да я пази от нощния студ. Момичето беше много различно от онова, което Конан бе очаквал, но въпреки това той още не беше свикнал с изненадващото различие. Тарамис беше говорила за своята племенница като за дете и той си беше създал представа за девет-десетгодишно момиче, а не за девойка на неговата възраст, която се движеше под покриващите я тържествени одежди с несъзнателната грациозност на газела.

— Посоката — каза строго кимериецът. — Поддържаеме ли посоката от сутринта, Джина?

— *Лейди Джина*, крадецо — поправи го Бомбата с ръмжене.

Джина трепна, сякаш стресната от това директно обръщане към нея. Кафявите ѝ очи, големи и мигащи като на новородено еленче, за момент го погледнаха, после се обърнаха към Бомбата. Тя отправи отговора си към воина в черни доспехи.

— По-късно ще знам повече, но засега мога да кажа само, че трябва да яздим на запад.

„Към Карпашките планини“, помисли Конан. Те представляваха висока, скалиста планинска верига, където човек, ако не ги познаваше и беше без водач, можеше лесно да се изгуби. На картите бяха означени само главните проходи, използвани като търговски маршрути. Хората в тези планини, макар и не така жестоки като кезанкианските планинци, съвсем не бяха настроени дружелюбно към чужденци. Те имаха навика да приветстват с усмивка непознатия и в същото време да забиват нож в ребрата му.

Кимериецът не беше изненадан, че Джина не му отговори пряко. Откакто бяха напуснали двореца на Тарамис преди зори, тя не му беше продумала нито дума; беше говорила само с Бомбата. Но той беше опитен в избраната от него професия и знаеше много неща, а неоспоримите факти за крадеца бяха така важни, както кръвта за живота.

— Откъде знаете пътя? — попита той. — Ключът ли ви води към него?

— Не трябва да й се задават въпроси, крадецо изръмжа — Бомбата.

Вълк зави в нощта, протяжен печален вой, който сякаш се сля с тъмнината на безлунното небе.

— Какво беше това, Бомбата? — попита любопитно Джина.

Мъжът с белязаното лице отпрати последен предупредяващ поглед към Конан, преди да отговори.

— Просто едно животно, дете. Прилично на куче.

Кафявите й очи се изпълниха с желание.

— Ще видим ли някое?

— Може би, дете.

Конан поклати глава. Момичето изглежда изпитваше радост от всичко, но не познаваше нищо. Празните улици на Шадизар, докато яздеха през града, шатрите и спящите камили извън градските стени, глутницата хиени, които ги следваха на разстояние половин ден ход, без да съберат достатъчно кураж да ги нападнат, всичко я очароваше, караше блесналите й очи да се обръщат към Бомбата, изпълнени с въпроси.

— Онова, което не зная, може да ни погуби — каза Конан.

— Не я плаши, крадецо! — озъби се Бомбата.

Джина сложи ръка върху защитения с плетена броня лакът на воина.

— Аз не се страхувам, Бомбата. Мой добър Бомбата.

— Тогава кажете ми откъде знаете как да намерим ключа — настоя Конан. — Или пък кажете на Бомбата, ако все още не желаете да разговаряте с мен.

Тя премигна към Конан, после насочи поглед в пространството между кимериеца и облечения в черна броня воин.

— Не зная откъде точно ми е известен пътят, зная само накъде трябва да вървя. Сякаш съм минавала по него по-рано. — Тя поклати глава и леко се усмихна. — Разбира се, това е невъзможно. Аз дори не си спомням някога да съм напускала двореца на леля си.

— Ако можете да ми кажете къде трябва да отидем — каза Конан — макар и само приблизително, може би ще мога да избира по-кратък път от вашия. — Мислейки за подреждането на звездите, за което беше говорила Тарамис като условие за връщане на Валерия към живот, той докосна златния амулет на гърдите си и добави: — Не разполагаме с много време.

Джина отново леко поклати глава.

— Ако онова, което е пред нас, е пътят, който трябва да следваме, тогава аз... си го спомням. Но най-напред трябва добре да го видя. — Тя неочаквано се засмя и се загледа в небето. — Освен това не искам нашето пътуване да свърши бързо. Искам то да продължи вечно.

— Това не може да стане, дете — каза Бомбата. — След не повече от още шест нощи трябва да се върнем в Шадизар.

Единственото, което можеше да направи Конан, беше да запази маската на безизразност върху лицето си. Подреждането на звездите щеше да стане след шест нощи, но Бомбата не се интересуваше от връщането на Валерия. Тогава какво друго трябваше да се случи тази нощ?

— Сега е време да спиш, момиче — продължи човекът с белязаното лице. — Утре рано трябва да потеглим. — Той започна да приготвя леглото ѝ, почиствайки камъните от земята, след което се зае да копае с камата си.

— Моля те. Бомбата — каза Джина. — Не мога ли да остана будна още малко? Звездите тук изглеждат толкова по-различни, отколкото над градините на двореца. Сякаш мога да ги докосна. —

Бомбата безмълвно постла одеяла върху подравнената земя. — О, много добре — тя въздъхна и скри с ръка една прозявка. — Просто искам да изживея всичко, а тук има толкова много нови за мен неща.

Джина легна и Бомбата с изненадваща нежност я зави с още едно одеяло.

— Ще ти дам възможност да изживееш всичко, което е възможно — каза ѝ той тихо. — Колкото е възможно, дете, но след шест нощи ние трябва да бъдем в Шадизар!

Слагайки глава на ръцете си, Джина промърмори нещо, докато заспиваше.

„Като любовник“, помисли Конан, докато наблюдаваше Бомбата, останал наведен над момичето. Ако не беше толкова очевидно, че Джина е девица, той щеше да бъде сигурен, че този мъж ѝ е любовник.

Бомбата се изправи, отиде до огъня и започна да слага тор върху него.

— Аз ще пазя пръв, крадецо — каза той. Без да отрони пито дума, той се върна при Джина, извади сабята си, седна със скръстени крака и сложи голата сабя върху коленете си.

Конан стисна устни. Човекът се беше разположил между Джина и кимериеца, сякаш трябваше да я пази от него. Без да сваля очи от Бомбата, Конан се изтегна на земята и сложи ръка върху дръжката на сабята си. Той не се зави с одеяло. Беше свикнал на по-голям студ от този в заморанската равнина, а и одеялото щеше да му отнеме миг повече, ако трябваше да използва оръжието си. Това можеше да се окаже фатално срещу мъж, който вече беше със сабя в ръка. И все пак въпреки недоверието към Бомбата, умът му беше зает с новата загадка, която се беше притурила към останалите. Какво трябваше да се случи в Шадизар подир шест нощи? Конан продължаваше да се мъчи над този въпрос, когато сънят го обори.

Червеникавото слънце безмилостно сипеше жар върху тримата ездаци, пътуващи на запад през заморанските равнини. Джина смъкна по-ниско качулката на снежнобялото наметало в напразен опит да намери в нейната сянка хладинка за лицето си. Тя знаеше, че Бомбата беше прав, когато каза, че наметалото ще я предпази от слънцето — беше държала ръката си извън наметалото достатъчно дълго, за да

почувства силата на слънчевите лъчи и беше убедена, че е така — но дрехата не намаляваше топлината. Това беше изживяване, което тя почувства, че с удоволствие би могла да пропусне. Пред тях се издигаха планини със заснежени върхове. Карпашките планини обещаваха и хлад и вода. Джина облиза устни, но те си останаха сухи.

— Планините, Бомбата — каза тя. — Ще стигнем ли скоро до тях?

Той се обърна към нея. Страх прониза сърцето ѝ при вида на набразденото с белези, изпотено лице под абаносовочерния шлем. „Глупост! — каза си тя. — Да се плаши от Бомбата, когото е познавала през целия си живот. Истинска глупост“.

— Няма да е скоро, дете — отговори той. — Утре. Може би още сутринта.

— Но те изглеждат толкова близко — възрази тя.

— Така изглежда заради въздуха над равнините, дете. Окоето губи представа за разстоянията. Планините са все още на много левги отук.

Джина помисли да поиска още една чаша вода, но когато пиеше последната чаша, тя беше видяла как загриженият поглед на Бомбата претегля оставащата им вода. Откакто се бяха събудили, той беше пил вода само два пъти. Тя погледна към Конан, който се движеше отпред с повода на товарния кон, завързан за седлото му. Севернякът бе пил вода само един път и от тогава не беше поглеждал към меха. Той яздеше спокойно с ръка, поставена върху дръжката на сабята, с поглед, насочен непрекъснато напред, очевидно без да забелязва, че слънцето ги беше изгорило, а още не бе изминало дори половината път до зенита.

„Какъв странен младеж“, помисли тя, макар че почти нямаше с кого да го сравнява. Не беше по-голям от нея, в това беше сигурна, но очите му — такъв странен цвят за очи, сини — изглеждаха несравнимо по-стари. Жаждата не го измъчваше, нито топлината. Можеше ли нещо да го забави? Дъжд или вятър, или сняг? Беше слушала разкази за сняг в планините, навят на преспи, високи колкото двореца. Не, тя беше сигурна, че той ще продължи да върви, че нищо не може да го спре. Може би точно поради това леля ѝ беше избрала него. Може би той беше герой, предрешен принц, както в историите, които ѝ разказваха прислужничките, когато леля ѝ не беше в двореца.

С крайчеца на очите си Джина погледна към Бомбата.

— Красив ли е той, Бомбата?

— Кой дали е красив? — попита Бомбата навъсено.

— Конан.

Той обърна глава към нея; за миг Джина отново се изплаши.

— Ти не трябва да мислиш за такива неща. — Гласът му беше строг без следа от нежност, каквато обикновено проявяваше към нея. — Особено за него.

— Не ми се сърди, Бомбата — помоли го тя. — Аз те обичам и не искам никога да ми се сърдиш.

На лицето му се изписа болка.

— Аз... също те обичам, Джина. Не ти се сърдя. Просто... Не мисли за крадеца. Съвсем го изкарай от главата си. Така е най-добре.

— Не виждам как мога да сторя това, щом като той язди с нас. Освен това, Бомбата, аз мисля, че той е красив, също като в приказките за принцове.

— Той не е принц — намръщи се Бомбата.

Джина почувства в думите му вълна на разочарование, но продължи.

— Въпреки това мисля, че е. Имам предвид, че е красив. Но няма с кого да го сравнявам, освен с теб и робите, и прислужниците в двореца на Тарамис, а никого от тях не мога да нарека красив. Те винаги коленичат и се кланят, и се унижават. — Лицето на Бомбата стана още по-мрачно; той търсеше между думите ѝ нещо, което можеше да се отнася за него. — Ти, разбира се, си красив, Бомбата. Не исках да кажа, че не си.

Едрият човек скръцна със зъби.

— Казах ти да не мислиш за такива неща.

— Той е по-едър от който и да било от робите. Почти колкото теб, Бомбата. Мислиш ли, че е и толкова силен? Може би Тарамис затова го изпрати с нас, защото е силен колкото теб и смел колкото теб, и също толкова голям воин.

— Джина!

Тя подскочи на седлото и се втренчи в него. Никога до сега Бомбата не ѝ бе крещял. Никога.

Задъхан тежко, той яздеше, подпрял юмрук на бедро, вперил поглед право пред себе си. Накрая каза:

— Този Конан е крадец, дете. Просто крадец и нищо повече. Принцеса Тарамис си има свои причини да го изпрати с нас и аз не съм този, който има право да ги обсъжда, пито пък ти.

Джина хапеше устната си, замислена върху току-що чутото. Когато Тарамис ѝ беше казала, че е дошъл денят за нейното пътуване, тя преливаше от радост. Това означаваше нейното предопределение да се осъществи. Тя щеше да намери рога на Дагот, да го върне на леля си и щеше да бъде на голяма почит. Но, ако Конан е крадец и Тарамис го е изпратила с тях, тогава...

— Бомбата, да не би ние да се каним да *откраднем* рота на Дагот?

Той замахна с ръка, сякаш посичаше някого, и бързо погледна към Конан. Синеокият млад колос спокойно яздеше пред тях, твърде далеч напред, за да чуе думи, изречени тихо. Заради високомерно изправения му гръб Джина реши, че той умишлено не обръща внимание на Бомбата и на нея. Поради някаква причина, която тя не можеше да разбере, Джина се дразнеше от мисълта, че той може би я пренебрегва. При това съзнателно.

— Дете — каза Бомбата тихо — Тарамис ти каза да не споменаваш това име в присъствието на други хора, освен нея и мен. Ти знаеш това. То е наша тайна.

— Той не може да ни чуе — възрази тя. — И ние се каним да...

— Не! — Тонът му стана безкрайно търпелив, както когато девойката стигаше до крайност. — Не, Джина, ние не крадем. Никой освен теб не може да се докосне Рога. Никой в целия свят. Това не е ли доказателство, че твоето предопределение е истинско? Ти не бива да се съмняваш в леля си, или в мен.

— Разбира се, Бомбата. Това е просто... ох, съжалявам. Нямах намерение да те тревожа. — Човекът с белязаното лице промърмори гневно нещо под нос; тя се втренчи в него.

— Какво има, Бомбата?

Вместо да отговори, той препусна напред към Конан.

Тя се загледа подир него и изведнъж разбра, че някои беше прекосил хълма на север от тях и бързо се приближаваше, водейки след себе си друг кон, завързан с въже. Когато човекът дойде поблизо, тя видя, че беше грозен, нисък и съсухрен мъж с кожена куртка и мръсни панталони. Неочаквано момичето започна да се чуди какво

означава онова, което беше промърморил Бомбата. „Малак“ — беше промълвил той.

Конан се усмихна, когато видя Малак да препуска през билото на хълма, завързал с въже оседлан кон. Той премести гладкото камъче, което използваше, за да поддържа влагата в устата си, изпод езика в едната буза.

— Здравей, Малак! — извика той.

— Здравей, Конан! — Върху лицето на дребния крадец се разля широка усмивка. — Едвам те намерих, кимериецо. Аз не съм следотърсач, знаеш. Аз съм градски човек, цивилизован...

Бомбата се спусна с галоп между двамата, вдигайки облак прах. Той не обърна никакво внимание на Конан, а се вторачи в дребния човек, чиято усмивка бавно изчезна под тежестта на този убийствен поглед.

— Принцеса Тарамис ти подари живота — изръмжа Бомбата. — Ти трябваше да се свреш в някой свинарник, докато все още имаше тази възможност.

— Аз го помолих да дойде — каза Конан.

Бомбата обърна коня си, белезите на лицето му бяха станали мъртвешко бледи.

— Ти си го помолил! Какво ти дава основание да мислиш, че можеш да решаващ кой да участва в това пътуване, крадецо? Принцеса Тарамис...

— Тарамис иска аз да придружавам Джина — прекъсна го Конан, — а аз искам Малак да бъде с мен.

— Аз пък съм против.

Конан пое дълбоко дъх. Трябваше да остане спокоен. Той нямаше да убие този глупак.

— Тогава можеш да продължиш издирването без мен — каза Конан с по-голямо спокойствие, отколкото изпитваше.

Сега беше ред на Бомбата да поеме дълбоко дъх. Той обаче скръцна със зъби, тъй като не можа да покаже същата външна невъзмутимост като кимериеца.

— Има съображения, кимериецо, които ти не бива да знаеш. Трябва да сме само ти, аз, и лейди Джина.

— Тарамис каза, че относно броя съществува някаква неяснота — рече Конан и с удоволствие видя как лицето на другия посърна от изненада.

— Тя ти е казала това?

Конан кимна.

— Тарамис не иска да се провали. Тя ми каза всичко.

— Разбира се — каза бавно Бомбата, но в тона му имаше нещо, което накара Конан да се съмнява в думите му. И все пак тя сигурно не би скрила нещо, ако това би намалило шансовете им за успех.

— Е? — каза Конан. — Ще дойде ли Малак с нас, или двамата с него да тръгваме по собствения си път?

Бомбата стисна още по-силно дръжката на сабята си.

— Щом е така, нека малкият нещастник остане — процеди през зъби той. — Но си направи добре сметката, крадецо. Ако се провалим заради него, ще убия и двама ви и ще ви хвърля на кучетата. И се дръж почтително към принцеса Тарамис и лейди Джина! — Като каза това, Бомбата дръпна юздите и препусна назад при Джина, която беше спряла, и загрижено ги наблюдаваше.

— Не мисля, че този човек ме харесва — каза Малак и се усмихна.

— Ти си оцелявал и при други хора, които не са те харесвали — отговори Конан. — Ще оцелееш и при Бомбата. Жалко животно — добави той и посочи към резервния кон на Малак, когато малкият човек повдигна въпросително вежди.

Малак се засмя.

— Това е всичко, което успях да открадна. За Акиро.

— Той наблизил ли е? Нямам време да го търся много надалеч.

— Не е далеч. По пътя ви е, на юг.

— Тогава да потегляме — каза Конан. — Не разполагаме с никакво време.

Малак застана до него и те тръгнаха. Кимериецът се обърна назад, за да провери дали Бомбата и момичето ги следваха. Те също бяха тръгнали, но спазваха дистанцията от сутринта. Конан не беше сигурен, дали Бомбата искаше да избегне прахта, или просто не желаше да язди редом с него. Той подозираше, че е последното, но това не го притесняваше, само дето нямаше възможност да вижда Джина.

Докато яздеха, Малак непрекъснато гледаше към младежа и си мърмореше. След известно време той каза:

— Конан, какви бяха онези приказки за съображенията, поради които аз не трябва да участвам в това пътуване и че Тарамис ти е казала всичко?

— Вече бях започнал да се чудя, кога ще попиташ — усмихна се Конан и разказа всичко, което му беше съобщила Тарамис. Или по-точно всичко онова, което беше свързано с търсенето на ключа и съкровището. Някои неща, прошепнати, докато принцесата беше в прегръдките му, едрият младеж определено нямаше желание да сподели.

Когато свърши, Малак смутено поклати глава.

— А пък аз си мислех, че единственото, за което трябва да се безпокоя, е да възвърнем живота на Валерия. Ай-ай! Чуй ме само какво говоря! „Единственото“, казвам аз, сякаш то може да се извърши от кой да е уличен факир в Шадизар. Излиза обаче, че то е свързано много тясно с прекалено много магии, кимериецо. Ти започваш да смяташ, че това се подразбира от само себе си. То обаче може да те убие и дори да причини нещо още по-лошо. Запомни думите ми. — Той бързо промърмори нещо и Конан разбра, че се моли на Бел, шемитския бог на крадците.

— Не е толкова лошо, колкото би могло да бъде — каза кимериецът.

— Не е толкова лошо! — Малак едва не изпищя. — Момиче с карта в главата си? Магически ключ, пазен от магьосник и съкровище, оставено несъмнено под охраната на друг магьосник, може би дори на двама, или трима. Това надхвърля допустимия риск, на който един разумен човек би си позволил да се изложи. Аз познавам три сестри в Аренджун. Три близначки с тела, които могат да накарат всеки мъж да заплаче от удоволствие. Баща им е глух. Две от тях ще бъдат твои. Хайде да забравим за Шадизар. Все едно, че никога не сме били там и дори не сме чували за него. Тарамис никога няма да може да ни намери в Аренджун, дори и да се сети да ни потърси там. Пито пък Амфратис. Какво ще кажеш? Да отидем в Аренджун, а?

— А Валерия? — каза тихо Конан. — И нея ли да забравя? Ако искаш, ти върви в Аренджун, Малак. Аз съм бил там и нямам никаква причина отново да се връщам в този град.

— Значи ли това, че имаш намерение да продължиш? — попита Малак. — Без оглед на това, което върша аз? — Конан кимна мрачно. — Дребният човек затвори очи и произнесе друга молитва, този път на Киала, иранистанската богиня на щастието. — Много добре — каза най-сетне той. — Ще дойда с теб, кимериецо. Но само защото ти ще ми дадеш твоята половина от скъпоценностите на Амфратис. Това е сделка.

— Разбира се, че е сделка — каза Конан с готовност. — Никога не бих могъл да те обвиня, че вършиш нещо заради приятелството ни.

— Така е — каза Малак, а после се намръщи, сякаш се усъмни, че не е измъкнал достатъчно печалба от сделката. — Във всичко това има поне едно добро нещо.

— Какво е то? — попита Конан.

— Това, че сме най-добрите крадци в Шадизар — засмя се Малак — което ще рече, че сме най-добрите в света и този Амон-Рама ще разбере, че сме посетили неговото владение много след като сме си отишли оттам.

ГЛАВА ШЕСТА

Някога планината изхвърлила разтопени скали от недрата на земята. Последното изригване, станало преди хилядолетие, разтърсило земята на хиляди левги във всички посоки като бурно море, разрушавайки градове, събаряйки тронове и династии. Небето се покрило с прах и като последна, смъртоносна шега огнедишащата планина докарала снегове там, където трябвало да зеленее пролет, и изхвърлила лед на мястото на летните горещини за цели три години. Обитателите на Карпашките планини вече не си спомнят защо станало така, но те добре знаят, че това е планината на смъртта и че ако дръзнат да стъпят на онова място, ще загубят душите си.

В тази последна титанична експлозия изчезнала половината планина и на нейно място останал голям правоъгълен кратер с дълбоко езеро, широко почти половин левга. Двете страни на тази голяма яма представлявали отвесни стени, издигащи се нагоре колкото сто човешки боя. Другите две били с по-полегати склонове. В подножието на едната, граничеща с езерото страна, имало такъв дворец, какъвто само очите на едно-единствено човешко същество са виждали някога.

Дворецът приличал на гигантски скъпоценен камък с безкрайни шлифовани страни, с кули, кулички и куполи от кристален адамантин^[1]. Никъде по него не се виждала никаква спойка, обичайна за каменната зидария. Той блестял на слънцето като изсечен от гигантски планински диамант.

В центъра на този дворец имало огромна куполообразна зала, чийто огледални стени били скрити зад златни драперии. В средата на стаята се издигала прозрачна колона, на върха на която бил поставен скъпоценен камък, по-червен от обикновеното червено, който греел така, сякаш бил направен от пресовани и втвърдени огън и кръв.

Амон-Рама, магьосник, на времето притежател на черния пръстен на Стигия, се премести по-близо до тънката островърха колона. Алената му мантия с качулка се развяваше около високото му, тънко тяло. Мургавото му, тясно лице беше като на хищник, носът му

беше извит като клюн на граблива птица. Десет хиляди черни магии бяха изчерпили и последната светлинка от черните му очи. Като нокти на граблива птица ръцете му обгърнаха скъпоценния камък, но той внимаваше да не го докосне. Сърцето на Ариман! Всеки път, когато го погледнеше, той ликуваше.

Когато неговите бивши сънародници открили, че притежава Сърцето на Ариман, те го изгонили от Черния кръг. Дори тези господари на черната магия се страхували да знаят някои тайни. Те не смеели да разкрият някои мистериозни магически сили. Тънките му устни се извиха в презрителна усмивка. Той не се страхуваше от нищо, дръзваше да излезе срещу всекиго. Самото притежание на скъпоценния камък го разграничаваше от глупците. Биха го убили, ако можеха да съберат достатъчно кураж, но те знаеха неговите сили, сега, когато притежаваше Сърцето, и се страхуваха от разплата, ако опитът им се провалеше.

Дългите му пръсти заеха строго определено място от двете страни на Сърцето, след което той започна да напява на език, мъртъв от хиляда години. „*А'бат таа'бак ан-дамей мораас. А'бат таа бак, еидал кафа ар. А бат га-а'бак, а'баг мор аас, а бат кафа ар*“.

Кристалните стени на двореца слабо зазвънтяха в съзвучие с думите и с всеки звук светлината на сърцето на Ариман се засилваше и избистряше. То стана по-червено от рубин и от кръв, ала въпреки това остана бистро като вода. Вътре в него се появиха фигури, които се движеха през каменисти хълмове.

Амон-Рама ги разглеждаше с присвити очи. Едно момиче и трима мъже с два резервни коня. Формата на пръстите му леко се промени и изведнъж момичето сякаш изпълни целия кристал.

„*Дуваюкятя*“ — помисли той и се усмихна жестоко. Тя беше Единствената, Единствената, която той беше търсил през всичките тези години. Тя беше свързана със Сърцето на Ариман и Сърцето бе благосклонно към нея. Жената в Шадизар беше намислила да я използва. Тази Тарамис беше дръзнала да използва Сърцето за своята крайна цел, а тя имаше немалка способност да си служи с магически сили, но все пак си бе правила сметките без него. Този кристал притежаваше много мощ, много приложения, различни от онези, за които тя го беше предопределила. След като момичето, Единствената, падне в ръцете му, той ще получи достъп до всички тези

сили. И той ще знае кои от тези сили да използва и кои да изостави. „Ще оставя тази глупава Тарамис да живее — мислеше той — като робиня, която трепери в краката ми. Но това ще стане по-късно“.

„Ела при мен, момиче — прошепна той. — Доведете я при мен, мои смели воители. Доведете Единствената при мен“.

Сега пръстите му около кристала смениха местата си и този път той започна да припява с думи, които никога не трябваше да се произнасят от човешка уста, никога не трябваше да бъдат чути от човешко ухо. Те звучаха във въздуха като истинско стенание, а стените на кристала охкаха в съзвучие с тях. Сърцето на Ариман ставаше по-червено, по-ярко, все по-бляскаво. Противната червена светлина се раздели, обедини се и отново се раздели, хвърляйки кървава сянка върху всички повърхности в стаята, докато започна да създава чувството, сякаш там имаше десет, петдесет, сто души. А той продължаваше да напява и светлината продължаваше да става по-ярка и по-пронизваща.

Напрежението у Конан се засилваше с всяка стъпка на коня към Карпашките планини, които сега бяха толкова близко. Толкова близко. Той си каза, че трябва да се отклони, за да намери Акиро, но времето му беше отчайващо малко. Всеки изгубен час за търсене на закръгления магьосник представляваше един час по-малко за търсене на ключа някъде сред планините, един час по-малко за намиране на съкровището и връщане в Шадизар. Всеки изгубен час криеше риска да закъснеят, риска Валерия да не бъде съживена. Необходимостта да намери Акиро постепенно намаляваше; необходимостта да достигне до планините придобиваше решаващо значение. Кимериецът трябваше на всяка цена да заведе Джина до планинската верига.

— Тук, Конан.

Кимериецът обърна глава при тези думи на Малак, но не забави хода на коня си.

— Акиро — каза Малак. Той посочи с ръката, в която държеше въжето на резервния кон. — Тук трябва да завием на юг. Тоест, ние се канехме да... Аз мислех, че ние... — Малак се засмя несигурно и поклати глава. — Може би, в края на краищата това не е толкова важно.

Изпълнен със съмнения, Конан дръпна назад юздите на коня. Мръщейки се, той погледна към планините, после на юг, след това отново към планините. Акиро беше необходим; бързината придобиваше съществено значение, закъснението беше недопустимо.

Бомбата и Джина спряха до двамата крадци. Кичури гарвановочерна коса беше се залепила по зачервеното лице на девойката, погледът ѝ беше насочен към сивите височини, изпълващи хоризонта.

Воинът в черни доспехи смръщи обляното си в пот лице.

— Защо спря, варварино?

Конан стисна зъби, но не отговори. Той дръпна раздражен оглавника на товарния кон. „Времето — помисли той. — Времето“. Конан знаеше, че губи време, като държи коня си там, като нито търси стария магьосник, нито продължава към планините. Но кое от двете решение беше правилно?

— Ерлик да те порази, варварино, трябва да продължим да вървим. Сега сме почти до планините. Трябва да стигнем до Сърцето — ключът, трябва бързо да стигнем до ключа!

Малак прекъсна тирадата на Бомбата.

— Какво ще правим с Акиро, кимериецо? Ще го търсим ли, или не? Кълна се в нокътя на крака от Огун, вече не зная какво да правя.

От устата на човека с белязаното лице изскочи една сподавена въздишка.

— Друг варварин? Ти искаш да включиш в групата ни още един човек? Тарамис може да казва, че си важен за това пътуване, но аз ти казвам, че ти застрашаваш всички ни. Добави още един човек към нашата компания и пророчеството може да не се сбъдне! Тревожи ли те това? Или просто искаш да отложиш изпълнението на възложената ни задачата, защото се боиш от онова, което ни очаква? Кажете истината, смрадливи северен страхливецо! — Той завърши с вик, сложил длан върху сабята си и с кръвожаден израз на лицето.

Конан го измери следен поглед. В трептящата горещина избухна ярост, която едва успяваше да овладее. Думите му бяха решителни и сурови.

— Извади сабята си, заморанецо. Само я извади и си мъртъв. Аз мога лесно да заведа Джина до ключа и без теб.

Изведнъж Джина застана с коня си между двамата разгорещени мъже. За тяхна изненада големите ѝ кафяви очи гневно искряха.

— Спрете и двамата! — заповяда строго тя. — Вие сте длъжни да ме придружите до ключа. Как ще можете да сторите това, ако се вчепкате едни в друг като кучета?

Конан примигна, без да вярва на очите си. Ако беше видял как мишка напада котка, нямаше да бъде изненадан толкова много.

Бомбата остана с отворена уста по средата на думата си. После той я затвори и пхна обратно сабята в ножницата.

— Тръгваме към планините — каза Бомбата навъсено.

Конан безмилостно потисна гнева си, който заплашваше отново да пламне. Той умееше да контролира чувствата си така сигурно, както сабята. Външно спокоен, кимериецът обърна коня си на юг.

— Ти не можеш! — извика Джина. Малкият ѝ юмрук заудря разочаровано върху седлото. Властният ѝ вид се разколеба като коприна, понесена в полъха на вятъра. — Конан! Ти трябва да следваш пътя, които аз ти показвам. Ти си длъжен.

Едрият кимериец спря, въздъхна и погледна през рамо.

— Джина, това не е игра, която се играе в градините на двореца на леля ти. Аз върша онова, което трябва, а не това, което ти очакваш от мене.

— Според мен то много прилича на игра — каза Джина нацупено. — Като огромен лабиринт, само че ти отказваш да играеш.

— В този лабиринт — каза ѝ Конан, — смъртта ни чака зад всеки завой.

— Разбира се, че това не е вярно! — Лицето на стройната девойка беше обхванато от ужас. — Леля ми ме е отгледала, за да участвам в тази игра. Тя е моето предопределение. Леля ми не би ме изпратила, ако имаше и най-малка вероятност да пострадам.

Конан я загледа.

— Разбира се, че няма да пострадаш, Джина — каза той бавно. — Аз ще те заведа при ключа и съкровището, и ще те върна в Шадизар. Обещавам, че няма да допусна да ти се случи нищо лошо. Но сега ти трябва да дойдеш с мен, защото може би ще имаме голяма нужда от способностите на човека, когото търся.

Конан тръгна на юг, а Малак и Джина тръгнаха след него. Човекът с белязаното лице, навъсен като градоносен облак, ги

последва на известно разстояние след тях.

В стаята с огледала в кристалния дворец нямаше никакви сенки. Ярочервената светлина беше изчезнала и сърцето на Ариман беше възстановило нормалния си блясък.

Амон-Рама с олюляваща се походка се отдалечи от кристалната колона, на която стоеше скъпоценният камък. Тясното му лице сега изглеждаше още по-тясно и бледо. Извършването на магии от разстояние изискваше усилия. Той се нуждаеше от почивка и храна, преди да поднови опитите си.

В този миг обаче той мислеше по-малко за храна и сън, отколкото за неуспеха на своето заклинание. Той не можеше да види какво става в равнината. Сърцето не можеше да се използва едновременно за гадаене и като източник на сила. Без да се замисля, той отхвърли възможността това да е свързано по някакъв начин с девойката. Вярно, тя беше Единствената, но не владееше магьосническото изкуство. В нейния живот имаше само една цел, магьосничеството ѝ беше забранено от самия характер на онова, което се изискваше от нея.

Тогава оставаха мъжете с нея. Те също не бяха магьосници. Ако се занимаваха с магии, още първия път, когато ги видя, Сърцето щеше да почувства вибрации от тяхната сила. Всеки талисман, който можеше да ги предпази от енергиите, използвани от него, щеше ясно да се види. Тогава оставаше един-единствен отговор, колкото и невъзможен да изглеждаше той. Един от тях — вероятно един от двамата воини — имаше такава силна воля, в съществуването на която Амон-Рама трудно можеше да повярва.

Усмивката на стигийския магьосник беше жестока. Човек, твърд като стомана! Ако не трябваше да хване девойката, той добре би се позабавлявал с него.

Но най-напред храна, вино, и сън. Амон-Рама уморено напусна стаята с огледалата. На тънката, прозрачна колона сърцето на Ариман злобно мъждукаше.

[1] Непрозрачен скъпоценен камък (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Кървавочервеното слънце висеше над планинските върхове като огнено кълбо и безмилостно жареше четиримата ездаци въпреки намаляващата дневна светлина. Откакто бяха поели на юг, Бомбата не преставаше да ругае, но мърмореше под нос и Конан не се опитваше да чуе какво казва. Ако чуеше, може би щеше да предприеме ответно действие, а той беше решил, че Джина не трябва да стане свидетел как другият мъж ще бъде съсечен, колкото и приятна да му изглеждаше тази мисъл.

— Зад следващия хълм, Конан — каза Малак неочаквано. — Селкит да ме прободете, ако лагерът на Акиро не е там. Ако не бях пуснал котва в Шадизар, аз самият бих избрал това място.

— Вече три пъти го казваш — отвърна му Джина раздражено.

Дребният човек вдигна рамене и се нахили.

— Дори и аз правя грешки от време на време, миледи. Но ви уверявам, че този път съм прав.

Конан тръгна нагоре по склона и изпод копитата на коня му се затъркаляха камъни. Кимериецът вече беше започнал да се чуди, дали Малак изобщо има представа в коя посока се намира Акиро. Той достигна върха на хълма и изръмжа: „В името на топките на Хануман!“

— Дръж си езика пред Джина! — озъби се Бомбата; но когато отиде при Конан, промърмори: „В името на карантиите и мехура на черния Ерлик“.

Под тях наистина беше лагерът на Акиро — груба колиба от глина и камък, построена в подножието на хълма. Ръцете и краката на закръгления жълтокож магьосник бяха завързани за един кол, забит пред колибата, а струпаните около краката му клони тъкмо започваха да се разгарят. Пред разгарящия се огън стояха трима души, обърнати с гръб към хълма, с отметнати към небето глави и разперени напред ръце, така че дългите им бели мантии висяха под тях като криле. Всичките пееха монотонно. Повече от двадесетина мъже, чиито

мръсни дрипи контрастираха с традиционните жречески дрехи на тримата, гледаха, ревяха и одобрително размахваха копията си.

— Никога не съм обичал особено много Акиро — промърмори едва-едва Малак.

— Необходим ни е — отговори Конан. Той погледна към Бомбата, без да задава въпрос, но заморанецът го прочете в очите му.

— Не, варварино. Ако това е човекът, заради когото изминахме целия този път, това си е твоя работа.

— Защо приказвате — гневно ги прекъсна Джина — вместо да помогнете на онзи беден човек долу? Бомбата?

— Аз съм длъжен да те пазя, дете. Нима очакваш да отида заедно с теб долу, между онези диваци, или пък да те оставя самичка, въпреки опасността наоколо да има и други?

— Все още имаме време да тръгнем за Арэнджун — каза Малак.

— Напред към Акиро, Малак — заповяда Конан и измъкна сабята си, а залязващото слънце блесна в острието ѝ с предупредителна червенина. — Той не може да издържи дълго на тези пламъци. — Като каза това Конан, заби пети в хълбоците на коня и препусна надолу по хълма.

— Донар да ми е на помощ — каза Малак зад гърба на Конан — като си помисля що за хора са онези, които са могли да завържат един магьосник! — Докато мърмореше молитви към половин дузина богове, нисичкият крадец отвърза коня, който караше за Акиро и препусна след Конан.

Конан нападна безшумно, чаткането на подкованите копита по камъните беше заглушено от виковете и пеенията на въоръжените с копия мъже пред него. Конят му се вряза сред тях, изблъсквайки от двете си страни кряскащите хора като кораб, който пори вълните. Други се хвърлиха към него с насочени копия, но за момент той ги остави без внимание. Облечените в бяло трима мъже нито прекъснаха монотонното си пеене, нито отместиха поглед от Акиро. Сигурно това поведение се дължеше на някаква магия, но кимериецът беше сигурен, че ако искат да спасят Акиро, всичко трябваше да бъде прекратено.

Конят на Конан връхлетя върху тримата, изпод копитата му се чу писък и хрущене на кости. Високият младеж нямаше никакви угризения на съвестта заради това, че беше връхлетял откъм гърба.

Това не беше забавление, а по-скоро война. Тези хора искаха да убият негов приятел и той беше готов на всичко, за да ги спре.

Човекът в дълга мантия отдясно на него се озъби и измъкна кама от широкия си ръкав. Кимериецът гледаше ужасен, макар че онзи вече беше замахнал със сабята си. Озъбената уста беше пълна с изпилени като игли зъби, а под нея висеше огърлица от изсушени човешки ръце. Малки ръце. Детски ръце.

Конан за пръв път издаде звук, откакто се беше спуснал от върха на хълма — гръмогласен рев, който удари като стомана тази отвратителна, изпълнена с остри зъби паст. С гъргорещ писък човекът се олюля от удара на сабята. Ръцете с нокти на граблива птица се вдигнаха, за да докоснат размазаното лице; кръв шуртеше между треперещите пръсти и оцветяваше в кървавочервено светлата мантия. А после Конан нямаше никакво време да мисли за магьосника, ако той наистина беше такъв, или за последния от тримата жреци, който, изглежда, бе изчезнал. В първия момент последователите на тримата сякаш бяха парализирани от изненада. После те се окопитиха и нападаха.

Първото копие, което едва не го промуши, Конан хвана точно зад главата си и го издърпа от ръката на един човек, чисто гърло миг покъсно беше разсечено от широката сабя на кимериеца. С дръжката на това оръжие той отби друг удар от копие, докато сабята му разсичаше следващото. Той вдигна нагоре пиката, която държеше, и я заби в лицето на един от нападателите. Острият връх разцепи черепа на нещастния му противник.

Трима бяха убити само за броени мигове, а останалите се отдръпнаха. Те бяха достатъчно много, за да пометат кимериеца с многочислеността си, но мнозина сигурно щяха да умрат. Доказателства за това не липсваха и никой не желаше да бъде на първа позиция. Те бавно запристъпваха напред, тъмните им очи изгряха от страх и срам, че са обзети от паника.

Внимателно, без да сваля очи от бавно приближаващите се мъже, въоръжени с копия, Конан слезе от коня. Ако останеше на седлото, те щяха да имат предимство с дългите си оръжия. „Не, че не е предимство — каза си той — и съотношението от двайсет към един“. Тогава най-добре той да започне битката. Конан погледна тяхната

хаотично настъпваща редица, избра най-слабата точка в нея и се хвърли в атака.

Изведнъж покрай рамото му премина огнено кълбо, блъсна в лицето един окъсан мъж и експлодира сред овъглена плът. До огъня Малак скачаше неудържимо и се кикотеше като малоумен. Пред мършавия дребен крадец стоеше Акиро, грубата му кафява туника и гамаши все още тлееха. Устните на стария магьосник се движеха, сякаш пееше монотонно, но Конан не можеше да чуе никакъв звук. Ръцете, покрити с кожа с цвят на пергамент, извършваха сложни движения, завършващи с плясък на височина на гърдите, а когато дланите на Акиро се отделиха една от друга, измежду тях изскочи друго огнено кълбо. Акиро отново започна да жестикулира, но два трупa с овъглени чукани на мястото на главите бяха повече от достатъчни. Виейки от ужас, окъсаните мъже захвърлиха копията си и побягнаха в сгъстяващия се сумрак. Виковете им бързо заглъхнаха на юг.

— Долни изчадия, потомци на болни камили! — мърмореше Акиро. Той погледна ръцете си, духна на дланите, изтърси прахта от тях. Острата му сива коса и дълги те мустаци стърчаха като щръкнали шипове. Акиро гневно ги приглади.

— Ще им дам да разберат, ще накарам внуците на техните внуци да треперят от името ми. Ще направя така, че кръвта им да замръзне, а костите им да се тресат като желе.

— Акиро — каза Конан. Малак клекна да слуша, а лицето му даваше да се разбере, че е заинтригуван.

— Ще им изпратя епидемия от циреи, която да ги мори до десето коляно. Ще накарам стадата им да погинат, мъжествеността им да изсъхне, зъбите им да изпаднат.

— Акиро — каза Конан.

Жълтокожият магьосник размаха юмрук по посока на бягащите мъже.

— Те твърдят, че клеветя техните богове. Богове! — Той направи гримаса на отвращение и плю. — Глупави шамани, които не могат да познаят огнен елементал^[1], когато видят такъв. Предупредих ги, че ако принесат в жертва още едно дете, ще докарам светкавица върху главите им, кълна се в огнената Пътека на Могъществото, ще го сторя!

— Може би нямаше да го направиш — каза Малак. — Искам да кажа, че тези варвари те завързаха и едва не те опекоха жив. Може би е по-добре да ги оставиш на мира.

Лицето на Акиро придоби каменна безизразност.

— Не бой се, Малак — каза той кротко. — Твоите мъжки атрибути няма да изсъхнат. — Малак се облегна назад и погледна втрещено към магьосника. — Това, което виждам на лицето ти, израз на уважение ли е? — попита кротко Акиро. — Тогава ще ги разкажа какво се случи. Тримата шамани, които наричат себе си жреци успяха да направят заклинание над мен, докато спях. Незначително заклинание, но то позволи на техните последователи да ме нападнат и да ме завържат. — Тонът му ставаше все по-остър, а гласът му с всяка дума укрепваше. — Вързаха ръцете ми така, че не можех да направя никакъв жест. Напъхаха парцали в устата ми — той спря, за да плюе — така, че не можех да произнеса никакви магически думи. Тогава започнаха да ме принасят в жертва на техните богове. Богове! Ще им покажа аз на тях едни богове! Преди да успеят да се справят с мен, ще стана демон в техния храм! Аз... Онова момиче.

Конан премигна. Той беше решил да даде възможност на Акиро да приказва, докато остане без дъх — това беше единственото нещо, което трябваше да се направи, докато старият магьосник захапеше здраво въдицата — но неочакваното притихване на гласа и смяната на темата го изненадаха. Той разбра, че най-сетне Бомбата и Джина бяха пристигнали. Двамата едва се виждаха в мрака и Конан, въпреки че имаше зрение на планинец, не би се обзаложил, че единият от тях е жена, ако това не му бе известно предварително.

— Тя е непорочна — каза Акиро, а Малак пискливо се засмя.

— Искаш да кажеш, че от тук ти можеш да разбереш, че тя никога не е...

— Дръж си езика, Малак — сръза го старият мъж. — Не става дума за плътта. Имам предвид духа, а това е ужасно.

— Ужасно! — възкликна Конан. — Нима не мога да избира за себе си друго нещо, освен ужасно?

Акиро кимна.

— Такива трябва да бъдат пазени като деца, докато придобият необходимото познание за света, иначе ще станат жертва на злото.

Много рядко се придобива такава непорочност по естествен начин. Най-често се възпитават за някаква магьосническа цел.

— Така възпитана — промърмори Конан и се намръщи. Далеч от колибата и труповете пред нея, Бомбата помагаше на Джина да слезе от коня. Воинът в черни доспехи беше застанал между нея и страшната картина така, че тя да не може да я види.

— Валерия — каза Акиро и кимериецът започна.

— Тя е част от причината, поради която дойдох при теб, Акиро.

— Почакай. — Акиро бързо взе в колибата. Отвътре се чува клетви и шум от ровене. Когато излезе, той подаде на Конан малък полиран каменен флакон, запечатан с пчелен восък. — Това е за Валерия — каза той.

— Не разбирам — отвърна Конан.

Акиро спи устни и задърпа мустаците си, хванал по един във всяка ръка.

— Дълго време проучвах този въпрос, кимериецо. Хвърлих кости за гадаене, гледах по звездите, търсих по картите на К'фар да намеря отговор на онова, което те мъчи.

— Повече не ме мъчи, Акиро. Поне...

— Недей да криеш от мен — прекъсна го магьосникът. — Как мога да ти помогна, ако не ми кажеш истината? Животът на Валерия и твоят бяха много силно преплетени. Тя беше едновременно и любовница, и другар, и воин. Тя умря вместо теб, а връзката между вас беше толкова силна, че дори смъртта не можа да ѝ попречи да се върне, за да те спаси. Такава силна връзка между живота и смъртта е опасна, кимериецо. Валерия би я прекъснала, ако знаеше, но за тези отвъд, в мрака, някои знания са недостъпни.

— Акиро, аз не искам връзката да бъде прекъсната, това не е необходимо.

— Послушай ме, упорити северняко. Ти не можеш да се справиш с това със сабя. Аз зная твоята съдба, дори и да не пожелаеш да я чуеш. Картите, костите, звездите — всички са единомушни. Накрая връзката ще те въвлече в жива смърт. Ти ще се окажеш в капан между света на живота и света на смъртта, без да бъдеш в никой от тях, неспособен да се докоснеш до никого. Само забравата може да те спаси. Положих много труд да приготвя тази настойка в мускалчето. Тя ще изтрие от ума ти спомена за Валерия. Няма да остави нищо

свързано с нея. Повярвай ми, кимериецо, ако тя знаеше за избора, пред който си изправен, щеше да те накара незабавно да изпиеш съдържанието на шишенцето. Тя не беше жена, която да бяга от вземането на трудни решения.

— Ами ако Валерия може отново да се върне? — попита тихо Конан. — Не за момент, както направи по-рано, а до края на живота си. Тогава какво би ме посъветвал, Акиро?

Закръгления магьосник мълча като че цяла вечност. Очите му оглеждаха Джина и той бавно облиза устните си.

— Мисля, че трябва да махнем тези трупове и да ядем — каза най-после той. — За да изслушам това, ми е необходима храна.

[1] Дух на една от четирите стихии: земя, въздух, огън, вода. — Бел. Wizard ↑

ГЛАВА ОСМА

Старият магьосник не желаше да си вземе мускалчето и накрая Конан го пхна в торбичката, закачена на колана му. После той и Малак замъкнаха трупове настрана. Акиро мърмореше неясно нещо за гърба си и за старите си кости, макар че под слоевете тлъстина имаше яки мускули. Бомбата отново отказа да остави Джина или да дойде достатъчно близко, за да не види тя какво пренасят големия кимериец и неговия дребен приятел към далечния край на хълма.

Акиро беше казал, че има нужда от храна, преди да слуша, и сега настояваше за това. Зайците, убити тази сутрин от магьосника — с обикновена прашка и камък, не с магия — бяха набучени на кол и изпечени, а от колибата беше донесена половин кошница с дребни коринтийски портокали. Накрая, когато бяха оглозгани и последните кокали, а обелките от портокалите хвърлени в огъня и осветиха със златна светлина малката колиба, Бомбата извади от торбата си един брус и се зае да остри извитата си индийска сабя. Малак започна да подхвърля като жонгльор три портокала, за да развлече Джина, макар че при всяко второ подхвърляне изпускаше по един.

— Това е част от номера — каза нисичкият крадец, докато вдигаше за четвърти път портокала от земята. — Дори най-трудната.

Акиро докосна ръката на Конан и посочи с глава към тъмнината. Двамата мъже се отдалечиха от огъня; изглежда, никой от другите не забеляза това.

Когато отидоха достатъчно далеч, за да не достигат гласовете им до колибата, Акиро каза:

— Сега ми кажи как ще бъде съживена Валерия.

Конан гледаше съсредоточено закръгления магьосник, макар че не можеше да съзре лицето му, а виждаше само сенки от лунната светлина. Магьосниците вършеха нещата по свой собствен начин и поради свои собствени подбуди, дори и най-благородните от тях. Не че мнозина можеха да бъдат наречени благородни. Самият Акиро, с когото бе пътувал по-рано, представляваше за него голяма загадка. Но

в такъв случай имаше ли някой от тази категория хора, на когото би могъл да има пълно доверие?

— Тарамис — започна Конан, — принцесата, обеща да ми върне Валерия. Не като сянка, нито като съживен труп, а жива, такава, каквато беше някога.

Магьосникът мълча известно време, подръпвайки дългите си мустаци.

— Не очаквам днес да има на света някой с такава магическа сила — каза той накрая. — Още по-малко пък принцесата от заморанския дворец.

— Мислиш ли, че ме лъже? — попита Конан с въздишка, но Акиро поклати глава.

— Може би не. Писано е, че Малтанеус от Офир е правил това преди хиляда години и може би Ахмад Ал-Рашид, преди две хиляди. Може би е настъпило времето светът отново да види такива чудеса.

— В такъв случай ти вярваш, че Тарамис може да направи обещаното чудо?

— Разбира се — продължи Акиро замислено — Малтанеус е бил най-големият магьосник на бялата магия след разкъсването на Кръга от пътеката на дясната ръка, в дните преди Ахерон и Ахмад Ал-Рашид, за който се говори, че е бил трижди благословен от самия Митра.

— Ти извърташ — изръмжа Конан. — Не можеш ли да кажеш нещо и после говориш само за него?

— Мога да кажа, че такава нещо е правено в миналото. Мога да кажа, че Тарамис може би е способна да го стори. — Той замълча, а Конан си помисли, че рунтавите му сиви вежди се свъсиха. — Но защо тя ще го прави за теб?

С възможно най-малко думи кимериецът му разказа за експедицията, в която той изпълняваше ролята на придружител на Джина, за търсенето на ключа и съкровището и за малкото време, което оставаше.

— Стигиец — промърмори Акиро, когато той свърши. — Казано е, че няма човек без искрица добро в него, но никога не съм виждал стигиец, на когото мога да разчитам достатъчно дълго, за да му се доверя два пъти.

— Той трябва да е могъщ магьосник — каза Конан. — Несъмнено прекалено силен за теб.

Акиро тихо се изсмя.

— Не прави такива опити с мен, младо. Много съм стар, за да бъда хванат така лесно. Аз трябва да се справя с тези проклети магьосници.

— Не бих казал, че твоята компания е ненавременна, Акиро.

— Много са ми годините за езда навътре в планините, кимериецо. Ела, хайде да се върнем при огъня. Нощите тук са студени, а при огъня е топло. — Като потриваше ръце, сивокосият магьосник се насочи към огъня, без да чака Конан.

— Най-последно Бомбата ще замълчи — промърмори Конан.

— Той се страхуваше, че Малак или ти ще попречите на някоя част от предсказанието на Скилос.

Акиро замръзна на мястото си с крак, вдигнат във въздуха. Той бавно се обърна към едрия младеж.

— Скилос?

— Да, скрижалите на Скилос. В тях е казано какво ще намерим след това дирене и какво трябва да се направи, за да завърши всичко с успех. Така поне твърди Тарамис. Ти знаеш ли нещо за този Скилос?

— Магьосник, умрял преди много столетия — отговори разсеяно Акиро. — Написал много томове с магьоснически знания. Сега тези писания се срещат толкова рядко, колкото и девиците в Шадизар. — Той изопна глава напред, гледайки съсредоточено през тъмнината към Конан. — Нима Тарамис ги притежава? Скрижалите на Скилос?

— Тя цитира текстове от тях така уверено, сякаш ги притежава. Сигурно ги притежава. Къде отиваме?

Акиро изчезна към колибата си с бързина, която опровергаваше неговите оплаквания за старческа немощ.

— Ти каза, че времето, с което разполагаме, е малко — подхвърли той през рамо. — Значи трябва да потеглим за планината преди да се зазори, а аз имам нужда от сън.

Усмивайки се, Конан тръгна подир него. „Най-добрата примка — помисли той — е тази, която неволно си поставил“.

Когато кимериецът отиде при огъня, Джина седеше и гледаше замечтано пламъците. Бомбата, все още зает с точенето на сабята, хвърли раздразнен поглед към Малак, който спеше край огъня, завит с одеяло и от отворената му уста излизаха такива мощни хъркания, сякаш раздираше корабно платно. Не само воинът с белязаното лице се

дразнеше от натрапчивия звук. От колибата се чу гневно мърморене, от което се разбраха само думите: — „... нужен ми е сън“, „... старите ми кости“ и „... като вол с подут корем“.

Изведнъж на вратата на колибата се показа намръщеното лице на Акиро с очи, вперени в Малак, и тръпнеци устни. Хърканията на Малак престанаха, сякаш беше умрял. Стъписан, дребният човек се изправи и го погледна страхливо. Акиро вече не се виждаше. Колебливо, с ръка поставена на гърлото, Малак отново се изтегна. Той бързо заспа и започна да диша дълбоко, но звукът от дишането му сега беше толкова тих, че почти не се чуваше от пращането на огъня. Малко по-късно от колибата започна да се чува друго също толкова юнашко хъркане.

Джина се засмя.

— И той ли ще дойде с нас?

— Да. — Конан беше седнал с кръстосани крака до нея. — Утре, преди да съмне, тръгваме.

— Този път в посока, която аз ще определя?

— Да, в посока, която ти ще определиш.

Той усети погледа ѝ върху себе си; той го накара да се чувства непривично смутен. Конан имаше голям опит с жените. Той можеше да се справи с нахалните сервитьорки и младите съпруги на възрастни търговци, с безсрамни любовници и дъщери на благородници с похотливи очи. Тази девойка беше не само девица. Акиро я беше нарекъл „непорочна“ и Конан мислеше, че думата ѝ приляга. И все пак имаше нещо, което съответстваше на това определение.

— Помниш ли — каза Конан, — когато Бомбата и аз едва не се сбихме — ти стана друга, макар и само за секунди. Гласът ти беше също като на Тарамис.

— За секунди аз бях Тарамис. — Очите ѝ се разшириха и тя се засмя. — О, не е вярно. Просто не исках да се биете, затова си дадох вид, че аз съм леля, а вие сте двама мои прислужници, които се карат.

— Аз не съм прислужник — каза остро Конан.

Джина изглеждаше изненадана.

— Защо се обиждаш? Ти служиш на леля ми и на мен. Бомбата не се обижда от това, че е прислужник на леля ми.

Съскането на камъка о стоманата спря, но двамата край огъня не забелязаха.

— Той нека прегъва коляно, ако иска — каза Конан. — Аз предлагам сабята и умението си за един ден, или за десет, но не съм прислужник на никой мъж, жена, или бог.

— Въпреки това — отговори тя, — радвам се, че ме придружаваш. Не си спомням някога да съм разменила повече от две думи с някой друг освен с леля ми, или с Бомбата, или с някоя от прислужничките, които ме обличат. Ти си различен и интересен. Тук всичко е различно и интересно. Небето и звездите, и това голямо открито пространство.

Конан гледаше големите ѝ кафяви очи и се чувстваше стотици години по-стар от нея. „Най-прекрасната девойка, която някога съм виждал — помисли той — толкова искрена и непорочна, неразбираща чувствата, които може да предизвика в един мъж“.

— Това е опасна земя — промърмори Конан, — а планините са още по-страшни, дори и без стигийските магьосници. Това място не е за теб.

— То е моята съдба — каза тя простиичко, а той се намръщи.

— Защо? Защото е написано в скрижалите на Скилос?

— Защото съм белязана по рождение. Виж.

Пред слисаните му очи Джина дръпна надолу деколтето на роклята си и вдигна рамене, докато гърдите ѝ с атлазена кожа се оголиха почти до зърната. Сладки могилки, създадени да почиват в мъжки ръце. Кимериецът помисли, че се задушава.

— Виждаш ли? — каза Джина. — Тук. Този белег пося от рождение и в него е посочена моята съдба. Тя е описана в скрижалите, боговете са избрали мен.

Там, във вдлъбнатинката между гърдите ѝ, той видя белега. Една червена осемлъча звезда, не по-голяма от нокътя на мъжки палец и така красиво оформена, сякаш изрисувана от художник.

Неочаквано извитата индийска сабя изсвистя и блесна в светлината на огъня пред тях.

— Да не си посмял да я докоснеш, крадецо — изръмжа Бомбата. — Никога!

Конан отвори уста, за да му отговори както подобава и тогава разбра, че наистина беше протегнал ръка към момичето. Блестящото острие висеше пред края на пръстите му, сякаш той се канеше да

погали извитата индийска сабя. Разгневен на себе си, кимериецът се изправи, отвърщайки на свирепия поглед на Бомбата.

Джина местеше очи от единия мъж към другия, а на лицето ѝ се появи странно изражение, сякаш в главата ѝ бяха нахлули нови и смуцаващи мисли.

— Стана късно — каза грубо Конан. — Най-добре всички да си лягаме, защото утре трябва да тръгваме рано.

Бомбата протегна свободната си ръка и помогна на Джина да стане, все още държейки острието пред нея, сякаш то беше щит. Конан не свалеше поглед от очите на воина с белязаното лице, докато той се оттегляше гърбом, водейки Джина. Момичето погледна смутено кимерийския младеж, но позволи да бъде увита в одеяла, без да продума. Както предишната нощ, Бомбата седна пред нея на пост.

Ругаейки под нос Конан, се уви в одеялата си. „Това беше глупост — каза си той. — На света имаше достатъчно жени, за да позволи да бъде очарован от едно момиче, което дори не разбираше какво върши. Тя беше дете, въпреки възрастта си“. Той заспа и сънува пищното тяло на Тарамис и наситената с любов нощ, която двамата бяха прекарали. Но въпреки това в тези сънища той често поглеждаше и виждаше, че държи в ръцете си не Тарамис, а Джина. Сънят не му донесе нужната отмора.

Плътна тъмнина покриваше Шадизар и залите с гоблени в двореца на Тарамис бяха празни, когато тя излезе от спалнята си. Единственият звук идваше от плъзгането на дългата ѝ копринена мантия по покритите с мраморни плочи коридори. Нейните астролози и свещенослужителите на възстановения от нея древен култ идваха често в голямата зала, в която влезе тя, но среднощните посещения, които ставаха все по-чести, Тарамис извършваше сама.

По краищата на залата златни лампи с изящни абажури хвърляха мека светлина, която приличаше на лунната толкова беше бяла. Подът беше от огледално полиран черен мрамор, алабастрови колони с канелюри поддържаха високия, сводест таван, покрит с оникс и осеян със сапфири и брилянти, та да представя нощното небе, такова, каквото е то през една нощ на всеки хиляда години.

В центъра под изкуственото небе имаше кушетка, изрязана от тъмночервен мрамор, полиран с коси от девизи, а на нея лежеше нещо, което приличаше на алабастрова статуя на мъж със затворени очи, гол, по-висок от всеки жив човек, по-красив от който и да било смъртен мъж. Само един-единствен недостатък помрачаваше неговото съвършенство. На широкото му чело имаше черна вдлъбнатина около половин пръст — кръг колкото човешка длан. Около фигурата витаеше атмосфера на безкрайно очакване.

Тарамис бавно се приближи до мраморната кушетка и спря пред краката на статуята. Погледът ѝ се плъзна по алабастровото тяло, дишането ѝ се учести. През живота си тя бе имала много мъже. Първия беше избрала много внимателно още шестнайсетгодишна, а след това с още по-голямо внимание беше избирала много други. Тя познаваше мъжете така добре, както добре познаваше стаите в собствения си дворец. Но как ли би се чувствала като любовница на... един бог?

Тарамис свали наметалото от раменете си и коленичи гола в краката на фигурата. В скрижалите на Скилос нямаше нито една дума, която да изисква такова действие от нея, но тя искаше да получи повече от онова, което обещаваха те.

Притискайки лице до студените алабастрови стъпала тя прошепна: „Аз съм твоя, о велики Дагот“.

Обхвана я неудържимо желание да отиде по-далеч откогато и да било преди, и тя обсипа тези крака с целувки. Тарамис бавно се преместваше нагоре по тялото, целувайки всяка част от бледата повърхност с горещите си устни, милвайки я с пищните си заоблени форми, докато накрая започна да се люлее върху голямата каменна статуя, сякаш беше жив мъж. Треперещите ѝ пръсти се протегнаха нагоре, за да помилват нежно лицето.

— Аз съм твоя, о велики Дагот — прошепна отново тя. — И винаги ще бъда твоя. Когато се събудиш, аз ще ти построя храмове, ще съборя оброчищата на другите богове и бъда повече от твоя жрица. Твоята златна плът ще се слее с моята, ще бъда недостъпна за други мъже, за да бъда само твоя. Ще седна от дясната ти страна и чрез твоята милост ще получа власт над живота и смъртта. Отново ще ти бъдат принасяни жертви и народите отново ще се кланят в нозете ти. Аз давам този обет, о велики Дагот, и го подпечатвам с плътта, и с душата си.

Неочаквано дъхът ѝ секна. Статуята, върху която лежеше, продължаваше да бъде твърда като камък, но сега в нея бе стаена топлината на живота. Не посмявайки да повярва, страхувайки се, че това може би е топлина, родена в собственото ѝ тяло, тя прекара ръце по широките, съвършени рамене чак до гърдите. Всичко беше горещо.

Почти веднага топлината изчезна и последните ѝ съмнения се разсеяха от бързината, с която стана това. Нейният бог ѝ бе дал знак. Жертвата ѝ ще бъде приета. Наградите щяха да принадлежат на нея. Усмехната, тя остави сънят да я обори върху тялото на спящия бог.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Конан присви очи и се взря в далечината. Пред него се простираха сенки, зад него слънцето се беше издигнало едва малко повече от педя над хоризонта. Върху отвесната скала на половин левга пред тях се виждаха много сенки, тънки линии на ръбове и издатини в камъните, но нищо не говореше за съществуването на проход.

— Джина? — извика Конан и погледна през рамо.

Не беше необходимо да казва нищо повече. Всички замълчаха, когато видяха канарите, които се възвисяваха пред тях, и дори стройното момиче се намръщи разтревожено.

— По този път трябва да вървим — каза тя твърдо. — Зная, че това е верният път. Продължавайте напред. Познавам го.

Конан подкара коня си в тръст. Каквото и да имаше там — и най-добре е наистина да има *нещо*, дявол да го вземе — той нямаше търпение да разбере какво бе то.

Кимериецът огледа скалите цяла левга на север и на юг от точката, към която се движеха. Най-ниската канара беше висока не по-малко от петдесет стъпки и завършваше с надвиснал връх, а най-внушителната се издигаше на десет пъти по-голяма височина. На места повърхността беше срязана от вертикални пукнатини и сенчести кратери, но в тези две левги нямаше нищо, което да подсказва, че съществува проход, през който да можеха да минат.

Той знаеше, че би могъл да преодолее препятствията. Във ветровития планински безкрай на своята родна Кимерия беше изкачвал и по-високи и по-отвесни скали. Малак вероятно също би могъл да се изкачи, може би дори и Бомбата, но Акиро не беше планинец, а и не виждаше изобщо как Джина може да премине над тях, освен ако ѝ израстат криле. Криле. Той си затананика замислено. В действителност, разбира се, за криле не можеше да става и дума, но вероятно Акиро би могъл да намери изход. Сигурно старият човек би могъл да използва магическите си сили, за да изкачи себе си и

момичето върху скалите, докато останалите щяха да се изкатерят по обичайния начин.

Изведнъж той разбра какво лежи пред него. „Право напред“, беше казала девойката и право напред имаше тясна цепнатина, която проникваше дълбоко навътре в скалата, а след петдесет стъпки правеше остър завой. Не можеше да има такъв късмет, беше сигурен в това. Нима това беше техният път? Крилата, мислеше си той биха свършили по-добра работа.

Той погледна останалите. От лицата им беше ясно, че и те бяха забелязали същото. Дори върху лицето на Бомбата беше изписана гримаса на съмнение, а Малак тихо шепнеше молитви. Само Джина изглеждаше уверена. Кимериецът не можа да се въздържа и я попита:

— Това ли е пътят? — Тя кимна решително и той въздъхна. — Аз ще вървя най-отпред — заяви той и измъкна широката си сабя от износената кожена ножница. — След мен ще бъде Малак, после Акиро и товарния кон, накрая Джина. Бомбата, ти ще бъдеш охрана отзад. — Воинът с белязаното лице кимна и измъкна извитата си сабя. — Хвърляй око и нагоре — завърши той, макар да нямаше представа какво биха могли да направят, ако някой отгоре започнеше да мята върху тях камъни, или предприемеше нещо още по-лошо.

— Кълна се в горящите зъби на Шакура — каза кисело Малак, — че досега можехме да бъдем в Аренджун.

Без да отговори, Конан подкара коня си в тясната планинска клисура. Останалите го последваха. Небето над тях се превърна в тънка лента, светлината намаля, докато започна да им се струва, че отново настъпи здрач. Високите стени бяха толкова близко една до друга, че конете с ездачите едва минаваха между тях. Сиви камъни падаха от двете им страни, често на не повече от един пръст разстояние от коленете им.

Те продължаваха да яздят, да завиват, да обикалят и само инстинктът подсказваше на Конан, че продължават да се движат на запад. Сега слънцето беше точно над главите им; то хвърляше поток от избледняващи сенки в лъкатушещия проход. Изведнъж Конан дръпна юздите, ноздрите му потръпнаха.

— Какво е това? — извика дрезгаво Бомбата.

— Нямах ли нос? — отвърна му кимериецът.

— Пушек от дърва — каза Акиро.

— Да — съгласи се Конан. — И много прилича на лагерен огън.

— Какво ще правим? — поиска да знае Малак, а Конан изръмжа и се изсмя:

— Какво можем да правим, приятелю? Ще продължим напред, за да видим какво гори.

Отминаха още три завоя, оставиха след себе си една права отсечка и накрая излязоха от скалите. Досами тясното дефиле беше разположено едно голямо село, което се простираше надолу по стръмната страна на долината. Груби колиби бяха наредени от двете страни на прашни пътеки, които не можеха да се нарекат дори улици. В далечния край на селото Конан забеляза десетина тънички струи от пушек — остатъци от онова, което беше горяло там. Няколко голи малки деца крещяха и се въргаляха в калта заедно с мършави кучета, докато техните по-големи парцаливи другари, мръсни като малките, ако не и повече от тях, гледаха новодошлите, тъмните им очи изпълнени с изненада и предпазливост.

— Смъкни качулката на наметалото си, Джина — каза тихо кимериецът.

— Горещо е — възрази тя, но Бомбата дръпна бялата качулка напред и лицето ѝ потъна в сянка.

Конан кимна. Като чужденци беше много вероятно да имат неприятности заради самото преминаване през това село, а сигурно нямаше начин да го заобиколят. Не беше необходимо да викат злото при себе си, като дадат възможност да се разбере, че сред тях има и хубаво младо момиче.

— Не спирайте за нищо — нареди Конан на останалите, — докато не се отдалечим достатъчно от това място! За каквото и да било! — Той сложи ръка върху дръжката на сабята си, удари коня с юздата и тръгна напред. Яздеха в същия ред, в който бяха минали през тесния проход.

— Малак — каза Акиро, — ако видиш тук нещо, което ти се поправи, постарай се да не го откраднеш.

— Какво? — Малак дръпна като опарен ръцете си от една кошница със смокини. — Кълна се в гърдите на Видеса, старче, не съм глупак.

Следяха ги изпълнени със съмнение очи, алчни погледи, опипващи конете и оръжията им, похотливи очи, мъчещи се да

проникнат през наметалото на Джина. За място като това обаче тези очи не бяха толкова много и когато достигнаха до източника на пушека — десет покрити с пепел хармана, които някога са били колиби, Конан разбра защо хората не бяха повече. Селяните се бяха събрали, за да присъстват на едно жестоко развлечение.

Шестима войника с нагръдници от щавена кожа и шлемове с червени гребени стояха подпрени на копията си и се смееха, наредени в широк кръг около една жена, която беше стиснала тояга два пъти по-висока от нея и дебела колкото два мъжки палеца. Кожата ѝ, черна като полиран абанос, показваше, че е от далечния юг. Силно пристегнатата лента от плат около малките ѝ гърди и друга, по-широка около бедрата, представляваха единственото облекло, с което беше покрито мускулестото ѝ тяло. Дебело въже, вързано около единия ѝ глезен, я държеше на една крачка от забит в земята кол.

— Тези хора не са заморанци — каза Джина. — А това е заморанска земя, нали?

Конан не смяташе, че моментът е подходящ да ѝ обяснява положението с границите. Мъжете носеха доспехи, каквито имаше в един от коринтийските градове държави. Планините на границата между Замора и Коринтия бяха оспорвани и от двете държави, селяните плащаха данъци на всяка, която изпратеше войници да ги събират, а когато нямаше войници, те отричаха върховната власт и на двете.

Черната жена бавно се наведе да опипа възела на глезена си, без да сваля очи от заобикалящите я войници. Когато пръстите ѝ докоснаха въжето, един от коринтийците излезе пред другите и я мушна с копието си. Жената отскочи назад, доколкото позволяваше въжето, а тоягата се завъртя в ръката ѝ като жива. Войникът с копието спря атаката си и се засмя, а в това време зад гърба ѝ се показа друг. Тя отново отскочи назад от върха на копието, след това отново трябваше да се спасява от трети нападател.

— С какво тази жена е заслужила такова наказание? — попита Джина. Конан потисна една ругатня и хвана по-здраво дръжката на сабята си.

Един мъж с окаяно лице в края на тълпата погледна към Джина и се намръщи.

— Тя е бандит. — Мъжът протегна шия, опитвайки се да види лицето ѝ под края на качулката. — Ние хванахме и нейния другар и го уморихме с бавна смърт, но преди да се заловим с тази, дойдоха войниците.

— Войниците ще я довършат — каза друг, като се опитваше да съзре лицето на Джина. Под нечистотията на челото му се виждаше подутина. — Не трябваше обаче да ѝ връщат тази тояга. Тя уби един човек с нея и едва не избяга. — Погледът му се плъзна от Джина към останалите, после човекът стисна устни замислено.

— Бомбата — каза Джина — ти трябва да ги спреш. Каквото и да е сторила, тези мъже нямат право да се отнасят така с нея. Те са коринтийци, а тази земя е заморанска.

— Бандитите и крадците трябва да умрат — каза строго заморанецът с белязаното лице. — Крайно време е ние да продължим пътя си. — Той хвана юздата ѝ, но я изтърва, когато Джина завъртя коня си, за да се обърне към Конан.

— И ти ли няма да направиш нищо? — попита тя.

Конан пое дълбоко дъх. Нещата бяха стигнали далеч.

Сега много селяни бяха обърнали глави към тях, преценявайки стойността на онова, което имаха, опитвайки се да видят дали Джина беше достатъчно красива, за да бъде продадена на търг. На светло и открито такива хора обикновено не бяха опасни, но сега те бяха възбудени от нападението на бандитите и от жестокото развлечение на войниците. Те бяха обзети от желание, изписано ясно върху лицата им, проличало в алчното облизване на устните, в размяната на погледи. Само след секунди тези мъже, войници или не, щяха да се опитат да намерят нова жертва, а всеки признак, че новодошлите искат да си тръгнат сега, само щеше да ускори нападението на тълпата.

— Бъдете готови — изкомандва тихо кимериецът.

— Бел да ни закриля — каза тихо Малак, когато Конан подкара коня си през групичката на войниците.

Учудените селяни се отместиха пред него. Спокойно, кимайки към коринтийците, Конан отиде в техния кръг. Войниците се спогледаха, втренчиха се в него, очевидно недоумяващи какви са намеренията му. Той извади широката си сабя.

— Не я убивай, защото ще ни развалиш развлечението! — извика един от коринтийците. Чернокожата жена пристъпи плавно докъдето ѝ

позволяваше въжето, стиснала здраво тоягата в ръце, гледаща наоколо с недоверчиви очи.

Конан ѝ се усмихна, надявайки се с това да я успокои. Сабята му проблесна на слънцето и разсече въжето близо до глезена ѝ. Очите им се срещнаха; по лицето ѝ не трепна нито едно мускулче. „Нито капчица страх“, помисли той и се възхити.

— Какво направи? — извика един войник. — Не можах да видя. Съсече ли я?

Така спокойно, както беше влязъл в кръга, Конан излезе от него, безразличен към изпълнените със съмнение погледи на коринтийците. Преди кимериецът да беше стигнал до другарите си, черната жена се възползува от възникналата възможност. Въртейки тоягата със скоростта на вихрушка, тя се впусна в атака.

— Тръгвайте — изрева Конан.

Дебелият край на оръжието на жената смаза гърлото на един войник, преди нейните мъчители да разберат, че тя наистина се е освободила от въжето. Дървената тояга удари по шлема с гребен, стовари се върху коленете на коринтиеца, после се завъртя и изби копие от ръцете му, след това отскочи върху лицето; чу се прашене на счупени кости и плисна кръв.

Селяните с крясъци се разпръснаха пред сабята на Конан и изправения на задните крака кон. Бомбата се мъчеше да хване юздите на коня на Джина, докато тя протестираше, викаше към кимериеца, който не можеше да я чуе. Девойката сочеше жената, която той търсеше.

През това време трима от войниците бяха изчезнали, а останалите трима се чудеха какво да правят с жената, виновница за всичко това. Тя въртеше дългия прът над главата си и виеше като вълчица. Тримата се спогледаха и мълчаливо достигнаха до единодушно решение: хукнаха назад. Жената отново нададе боен вик, този път победен. После тя изчезна подир войниците.

Конан гневно издърпа юздата от ръцете на Джина. Тя се опита да възрази, но той подкара коня си в галон, теглейки я след себе си и единственото, което можеше да направи момичето, беше да се държи здраво за лъка на седлото. Селяните размахаха юмруци след тях и тук-таме надигнаха някое копие или ръждива сабя, но не направиха опит да спрат препускащите ездачи.

Едва когато селото се изгуби от погледа им зад един завой в долината, Конан намали скоростта и върна юздата на девойката.

Тя я пое от ръката му и го погледна.

— Защо оставихме онази жена в селото? Тя сега...

— Сега тя има по-голяма възможност да се спаси, отколкото преди един час — излая в отговор Конан. — Да спасяваме бандити ли сме дошли, или да намерим ключа? — Той се помъчи да овладее гнева си. Дори сега Джина нямаше представа за опасността, на която ги бе изложила.

Звукът от чаткане на копита в далечината накара Бомбата да изръмжи:

— Коринтийците. Малка е вероятността да не са съобщили за нас.

— Те ще оставят тъмнокожата жена на мира — отбеляза сухо Акиро — и ще съобщят, че сме много повече, отколкото е нашият брой в действителност. Да бъдат прогонени от голяма група въоръжени мъже е едно, а да бъдат победени от една жена е нещо съвсем друго.

Джина погледна единия, после другия.

— Ние трябваше да я спасим — продължи да настоява упорито тя. — Тази жена може би не заслужаваше да бъде измъчвана.

— По какъв начин? — попита Конан, дишайки тежко. Джина мълчаливо посочи надолу към долината. „Добре поне — мислеше кимериецът, — че пътят не е назад към селото“. Без повече приказки те подновиха пътуването.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Долината, по която бяха побягнали от селото, прерастваше в друга долина, тя в трета, а тази третата — във виещ се каньон, осеян с разпръснати огромни камъни, някои наполовина заровени в каменистата почва. Над тях се издигаха Карпашките планини, сивите върхове често увенчани със сняг, тъмните им по-ниски склонове покрити с редки, хилави гори.

Конан гледаше слънцето, което сега клонеше към залез и мислеше за времето, което им остава. Само три дни, а те още не бяха намерили дори ключа, камо ли съкровището. И ако не се върнеха в Шадизар и с двете неща през нощта на третия ден... С тъжно лице той докосна амулета с формата на златен дракон, окачен на врата му.

Малак докара коня си до кимериеца.

— Преследват ни, Конан.

Конан кимна.

— Зная.

— Само един е, но идва все по-близо.

— Тогава най-добре да го разубедя — каза Конан. — Вие с Акиро продължете с момичето. Аз ще ви настигна. — Той остана назад, докато се изравни с Бомбата, който яздеше в края на колоната. — Преследват ни — каза той на мъжа с белязаното лице.

— Зная — отговори Бомбата.

— Хайде двамата с теб да го убедим да се откаже.

Бомбата се намръщи недоволено, погледна към Джина и неохотно кимна.

Докато останалите продължиха да вървят напред, двамата мъже отбиха в двете страни на пътя. Два големи камъка, с каквито беше осеяна долината, ги закриха от онзи, който беше тръгнал по следите им. Джина се извърна на седлото, за да погледне назад, но Конан ѝ махна с ръка да не прави това. Преследвачът не трябваше да разбере, че са го открили. Момичето и двамата ѝ придружители изчезнаха зад

друг завой на каньона. Конан измъкна сабята и я сложи на седлото пред себе си. Не му се дълго да чака наложи.

Камъните, които тракаха под копитата на подкования кон, известиха за приближаването на преследвач и Конан се намръщи. Човекът изглежда не се интересуваше дали ще бъде открит. Кимериецът и Бомбата размениха погледи и се приготвиха.

Между камъните, зад които се бяха скрили, се появи кон и Конан се втурна в атака. „Стой!“, извика той и зяпна от удивление. До него Бомбата започна да ругае.

Тъмнокожата жена от селото трепна, погледна го изненадано и спря. Конят ѝ, две педи по-къс от техните, беше с коринтийско военно седло, зад което висеше кожен мях с вода.

— Аз съм Зула — съобщи гордо тя. — Воин от народа на планината, живееш на юг в страна, наричана Кешан. Бих желала да зная името на мъжа, който ми спаси живота.

— Аз съм Конан — каза кимериецът — от Кимерия.

Зула се вгледа внимателно в лицето му.

— По-напред не вярвах напълно на силата в очите ти. Много ли са хората в Кимерия с очи като сапфир?

— Ерлик да ослепи очите му! — озъби се Бомбата. — И твоето, жено! Чу името му. Сега си върви по пътя и повече не ни тревожи.

Жената не го погледна и изглежда дори не го чу.

— Аз ще яздя с теб, Конан от Кимерия. Може би ще мога да ти се отплатя, че ми спаси живота.

Конан поклати бавно глава. Тези думи за отплата и спасен живот толкова силно му напомняха за Валерия, че сигурно бяха поличба. Но каква бе тази поличба?

— Сторих го не да спася живота ти, а по-скоро за да можем да се измъкнем от селото, без да се налага да си проправяме път с бой. Нищо не ми дължиш.

— Основанията са без значение — каза тя. — От значение са само постъпките. Благодарение на твоята постъпка аз съм жива и свободна, иначе щях да бъда мъртва или робиня.

Преди Конан да успее да подготви отговора си, при тях дойдоха Джина и останалите.

Той погледна двамата мъже с убийствен поглед.

— Не ви ли казах, че ще ви настигна? Ами ако по следите ни бяха дузина селяни? Така ли се грижите за Джина?

Малак леко се усмихна и се зае да оглежда повода на товарния кон. Акиро вдигна рамене и каза:

— Много съм стар, за да мога да накарам една жена да направи това, което не желае.

— Не ставай глупав, Конан — каза Джина. — Малак каза, че преследвачът е само един и ти се съгласи. Ушите ми чуват добре. — Тя насочи вниманието си към Зула. — Селяните те нарекоха разбойничка.

— Лъжат — отговори презрително тъмната жена. — На четири левги на юг има едно по-малко село, от което тези хора откраднаха няколко млади жени. На мен и няколко други воители ни платиха да освободим тези жени. Ние дойдохме през нощта, запалихме колибите, които използват за складове, за да отвлечем вниманието на тези кучета, които наричат себе си мъже. Намерихме жените, но селяните прободоха с копие бойния ми другар, Т'кар и той не можа да избяга, а аз не можех да го изоставя.

— И така двамата бяхте заловени — каза развълнувано Джина. — Постъпката ти е смела, за такава постъпка хората съчиняват песни.

— Той ми беше боен другар — каза тихо Зула.

Джина кимна, сякаш беше достигнала до някакво решение.

— Ти ще дойдеш с нас.

— Не! — извика Бомбата. — В името на милосърдието на Митра, Джина, ще изложиш ли всичко на риск? Не забравяй пророчеството.

— Не си спомням нещо, което да казва, че не може да ме придружава жена. — Тонът на Джина беше твърд, но въпреки това тя се обърна към Конан. — Кажи, че тя може да ми прави компания. Ти имаш Малак и Акиро. Аз имам само Бомбата, а в последно време той постоянно ми крещи. По-рано никога не ми крещеше.

— Тя дори не може да язди редом с нас на тази кориитийска кранта — засмя се Малак.

Зула го погледна хладнокръвно.

— Ще те изпреваря, дребосъко, дори и след като пораснеш.

Конан докосна амулета на гърдите си. Бомбата може би беше прав; може би те излагаха на риск изпълнението на пророчеството и с

това съживяването на Валерия. Но оставаше и въпроса с поличбата. За един живот трябва да се заплати.

— Аз няма да кажа „не“ — продума той най-накрая.

Бомбата изруга, но Джина повиши общото настроение с ентузиазма си.

— Тогава ти ще яздиш с мен и ще ми бъдеш другар.

— Аз ще яздя с Конан — каза Зула. — А също така и с теб. — Джина се усмихна, сякаш не беше схванала разграничението, което направи чернокожата жена.

— Тогава да тръгваме — каза Конан и отново обърна коня си надолу по каньона.

В червения блясък на скъпоценния камък Амон-Рама изучаваше движещите се фигури. „Още двама — помисли той и насочи вниманието си върху закръгления, жълтокож мъж с тънка сива коса и мустаци. — В него има сила. Магьосник е. — Тънките му устни се извиха в зловна усмивка. — Силата му не е достатъчна. Само ще ми достави малко повече удоволствие“.

„Елате при мен — прошепна той — доведете ми Единствената“.

— ... А след като занесеш ключа и съкровището в Шадизар, после какво ще правиш? — каза Зула.

Джина погледна изненадано другата жена. Тя никога не си беше задавала такъв въпрос.

— Как какво. Ще остана да живея в двореца, където съм живяла винаги. — Тя се намръщи неудовлетворена. Но какво друго трябваше да прави? — Това е моята съдба — каза Джина твърдо.

Зула мълчаливо се усмихна.

Чувствайки се неспокойна, без да знае причината за това, Джина отпрати поглед напред към мършавия, смеещ се Малак, към закръгления Акиро с неговите умни очи, и към широкоплещестия Конан, който яздеше най-отпред, точно когато те тръгнаха по пътя, заобикалящ планината с покритите със сняг върхове. Бомбата все още беше на края на колоната и внимателно оглеждаше околността,

окъпана в червеникаво-златната светлина, която предхождаше приближаващия мрак.

Мислите ѝ обаче се въртяха около кимериеца. Той беше толкова различен от онова, което тя очакваше. Акиро и дори Малак заемаха своите места в историите, разказвани ѝ от нейните камериерки, но високият северняк оставаше извън тези приказки за красиви принцове и очарователни принцеси. И не беше само това. Той я караше да се чувства необичайно, по начин, който ѝ беше непознат. Никое от нейните чувства, изглежда, не отговаряше на онова, което си представяше, че ще изпита, ако той рецитира пред нея дълги поеми. Във всеки случай трудно ѝ беше да си го представи, че върши това. Или да го види как ѝ дава златна роза, над която тя да рони кристални сълзи, когато той си отива. Конан по-скоро би я метнал на седлото пред себе си и... и какво? Тя не беше сигурна какво щеше направи, но знаеше, че каквото и да бе, то щеше бъде нещо, за което не се разказва в историите.

Зула, мислеше си тя, може би ще може да ѝ даде някой полезен съвет, но нещо я караше да се чувства неловко да я попита направо. Може би, ако тя се опита постепенно да се сближи...

— Жени воини — каза неочаквано тя, — ми звучи доста странно. В твоята страна всички жени ли са воини?

Тъмнокосата жена кимна.

— Нашите планини са заобиколени от врагове, а ние сме малоброен народ. Прекалено малко, за да си позволим да водим вашия начин на живот, при който само мъжете са воини и много малко жени желаят да се бият. Всички ние трябва да се бием, ако искаме да оцелеем.

— Не съм знаела, че в моята страна има жени-воини — каза Джина, отклонявайки се за момент. — Аз бих ли могла да бъда воин? — „Сигурно ще бъде по-различно, отколкото да прекарам останалата част от живота си сред градините на Тарамис“, помисли тя.

— Може би — отговори Зула, — ако си готова да изтърпиш тежко обучение и ако си смела. Животът ти обаче ще бъде труден и трябва да си готова всеки момент за смърт. Твоята собствена или на някои скъп за тебе човек.

Тъгата в гласа на другата жена напомни на Джина за нейната цел.

— Т'кар — каза тя тихо. — Ти го нарече твой боен другар. Беше ли той... твоята истинска любов?

— Мой любовник ли искаш да кажеш? Да, той беше мой любовник и във всяко отношение най-добрият мъж, когото познавам.

— Как... как започна? Между теб и Т'кар.

Зула се засмя, спомняйки си приятни неща.

— Много жени го желаеха, защото той беше горд и красив мъж, но аз им казах, че ако искат да легнат с него, ще трябва да се бият с мен. Никоя не се реши и Т'кар, като видя това, ме взе в колибата си.

Джина премигна. Тези думи никак не приличаха на историите, които беше слушала.

— Значи ти просто реши, че той ще бъде твой, ти сама си го избра. Това харесва ли на мъжете?

— На някои мъже, дете, ако наистина се чувстват мъже. На други не им харесва.

— А кой от мъжете, които яздят с нас, би избрала? Малак, може би?

Черната жена се намръщи.

— В шегата ти няма никакъв хумор. Аз бих избрала Конан.

— Защото той ти спаси живота ли? — Джина почувства пристъп на гняв и не можеше да си обясни причината. — Защо не Бомбата?

— Бомбата ще бъде груб, смятайки, че с това ще изглежда силен, но аз бих могла да го подчиня на волята си, да го превия като тръстика. Конан може да бъде силен и в същото време нежен. Такъв мъж не може лесно да се превие, ако това въобще е възможно. — Зула я погледна; Джина знаеше, че лицето ѝ е поаленяло и видимата развеселеност на Зула я накара да се изчерви още повече. — Не се тревожи, дете. Няма да се опитам да ти го отнема.

Джина заекна.

— Вземи го... но той не е... искам да кажа... — Тя пое дълбоко дъх и се опита да стои много изправена на седлото, подобно на Тарамис, когато се държеше подчертано властно. — Не ме наричай дете — каза тя студено. — Аз съм жена.

— Разбира се, че си жена. Прощавай, Джина. — Зула замълча известно време, преди да продължи. — Сред моя народ има един обичай при смърт на любимия. Аз няма да легна с мъж в продължение

на една година от деня, в който е умря Т'кар. Ако бях умряла аз, той щеше да стори същото.

Сега беше ред на Джина да замълчи, размишлявайки върху казаното. Малко от това, изглежда, можеше да й бъде от полза. Нямаше други жени, с които да си оспорва Конан, дори и да знаеше как да се бие с тях, дори и да беше сигурна, че тя иска това. Колкото до останалото...

— Зула, вече три пъти ти говориш за спане с мъж. Какво означава това?

Черната жена се опули от изненада.

— Кълна се във всички богове — възкликна тя — ти наистина си още дете.

Джина отвори уста да възрази гневно и забрави да я затвори. Пред тях се изправи друга планина, или по-скоро част от планина, защото нейният връх отдавна беше изчезнал. Дори отдолу беше ясно, че огромен кратер беше погълнал върха.

— Конан — прошепна тя, после извика — Конан! Ключът! Чувствам как ме притегля! Ключът е в този кратер! — Тя подкара възбудено коня си в галоп.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Почакай, Джина — извика Конан за десети път, макар да знаеше, че вече е много късно. Джина беше изпреварила всички и когато той я повика, тя вече беше достигнала до края на кратера и изчезна в него.

Като ругаеше, той препусна по склона подир нея, напрягайки коня си до краен предел. Останалите се бяха проточили зад него в дълга колона, но кимериецът не можеше да ги чака. Конан достигна ръба и ахна, когато погледна надолу.

В дъното на огромния кратер имаше езеро с огледално гладка повърхност. Тъмносиният ѝ цвят говореше за голяма дълбочина. От двете му страни се издигаха отвесни стени. Под кимериеца се виждаше малък бряг с черен пясък, обрасъл по краищата с тръстика. Конят на Джина вече беше преполовил разстоянието до водата. На далечния край на езерото се издигаше кристален дворец с невероятни бляскави стени, от които косите на младежа настръхнаха.

Когато я настигна, конят на Джина вече беше потопил муцуна в езерото и момичето гледаше с широко отворени очи кристалните кули на двореца в далечината. Дълбочината на кратера беше причината пясъците да потъмнеят, сякаш бе настъпила нощта.

— Ключът в този дворец ли е? — попита Конан.

Тя кимна възбудено.

— Да. Чувствам как ме притегля.

— Тогава трябва да напуснем кратера — каза ѝ той, — и да заобиколим планината. От тук няма път, освен, ако не решим да плуваме.

Започнаха да пристигат и другите, Бомбата и Зула почти едновременно, подир тях Акиро, и последен Малак с товарния кон.

— Добре ли си, дете? — извика Бомбата в същия момент, в който Зула извика:

— Джина, нали нищо ти няма? — Човекът с белязаното лице и абаносовочерната жена се спогледаха.

— Това е пътят — заяви категорично Джина. — Това е верният път.

— Как? — попита Конан.

Дори Бомбата я погледна учудено.

— Бихме могли да заобиколим, дете. Няма да има никаква разлика.

— Това е пътят — повтори Джина.

Изведнъж Малак скочи от коня си и нагази сред тръстиките. Когато излезе, той теглеше дълга, тясна лодка от кожи, опънати върху дървен скелет. Той държеше шепа върви рибарски и куки от животински кости.

— Селяните са се погрижили за нас, а? — засмя се той. — Рибарят няма да има нищо против, ако си услужим с лодката му. В нея има и гребла.

— Много удобно — промърмори Акиро, — че я намерихме тук. Може би прекалено удобно.

— Какво искаш да кажеш? — попита Конан.

Магьосникът опъна дългите си провиснали сиви мустаци и се взря в двореца, които продължаваше да блести, макар вече слънцето да не го огряваше пряко.

— Не мисля, че хората от Карпатите планини са рибари. А и дори да са рибари, ти би ли ловил риба на място като това, където беше лодката?

— Но... лодката е факт — възрази Малак. — Не можеш да отречеш онова, което виждаш с очите си.

— Мога да се усъмня във всичките си сетива — отговори тихо Акиро, — освен в ума си. Колкото до лодката, може би някой е знаел, че пристигаме.

Дребният крадец ахна от изненада и пусна лодката и рибарските такъми, сякаш бяха змии. Той се отдръпна от тях и избърса ръце в кожената си куртка.

— Стиגיעцът знае, че идваме? Банба да ни е на помощ!

— Въпреки това ще направим лагер без да палим огън — каза Конан и слезе от коня си. — Ако той *не* знае, че сме тук, няма никакъв смисъл ние да му съобщаваме това с нашия огън.

— Сега трябва да преминем — каза Джина. — Веднага. Ключът е там, уверявам ви.

— Ключът ще бъде там и на сутринта — отговори кимериецът. С явно нежелание тя за първи път от пристигането им на брега свали очи от двореца и твърдо стисна устни. Конан продължи, преди Джина да успее да заговори. — Аз имам не по-малко основание от теб да успеем. Джина. Ще преминем веднага щом се съмне.

— Крадецът е прав, дете — каза Бомбата. Той махна с ръка към езерото, чиито води със залязването на слънцето бяха започнали да стават черни. — Ако лодката се обърне, ти ще се удавиш, преди да успея да те намеря. Аз не мога да поема такъв риск.

Джина замълча намусено и Конан насочи вниманието си към Малак.

— Ако искаш, ги можеш да си вървиш. Нас с тебе не може да ни спре това, че този Амон-Рама знае за пристигането ни. Смятай скъпоценностите за свои.

— Скъпоценности? — повтори като ехо Бомбата, но двамата приятели не му обърнаха внимание.

Малак пристъпи към коня си, после спря.

— Конан, аз... Ако имахме шанс, кимериецо, но той знае, че ние пристигаме. Кълна се в блестящото око на Балор! Ти чу Акиро.

— Чух — каза Конан.

— Ти оставаш ли? — попита Малак и Конан кимна. Дребният човек въздъхна. — Аз не мога да пътувам в тези планини през нощта — промърмори той. — Ще тръгна сутринта.

— Сега, когато взехме това решение — каза Акиро, докато слизаше с пъшкане от коня си — трябва да ви призная, че съм гладен. — Той сложи юмруци на кръста си и се изопна. — В торбите има сушено овче месо. И смокини.

С тежък, тържествен вид, те се захванаха да правят лагер. Кратерът им въздействаше по някакъв необясним начин и всички станаха мълчаливи и вгълбени с изключение на Джина, която беше възхитена, че часът за изпълнение на част от нейното предопределение приближава.

Скоро конете бяха спънати, изсушеното месо и плодовете изядени. Беше настъпила нощта. Джина се беше увила в одеяла, а Зула, за изненада на всички, седеше с кръстосани крака до стройното момиче и ѝ тананикаше приспивно, докато то заспа. Бомбата гледаше ревниво, но черната жена хвърляше такива свирепи погледи към всеки

мъж, който се осмелеше да се доближи, че те стояха на почетно разстояние.

Когато пълната луна се издигна по-високо, тъмнината намаля, сякаш кратерът по някакъв начин улавяше и задържаше тази сивкава светлина. Въздухът доби някаква плътна неземна перлена бледнина, в която лицата бяха замъглени, ала въпреки това се виждаха ясно. Конан и Акиро седяха сами между завитите с одеяла могили, които представляваха спящите им другари. Те седяха и се взираха в двореца отвъд тъмните води. Той блестеше, без да осветява околността, сякаш беше брилянт върху кадифена поставка, задържащ всеки попаднал върху него лъч светлина.

— Това място ме потиска — каза накрая кимериецът. — Не го харесвам.

— Не е място, което може да се хареса на друг, освен на магьосници — отговори Акиро. Той движеше ръце пред себе си, сякаш галеше бледата светлина. — Чувствам как от всяка скала извира сила. Това е място, където веригите са разкъсани и връзките, които държат обикновеното цяло, са разтурени. Тук бариерите са слаби и могат да се викат мъртъвци.

Конан потрепера и си каза, че въздухът е студен.

— Ще бъда щастлив да се махнем от тук и да се върнем в Шадизар с нещата, които Тарамис търси — каза той.

Неочаквано писък прониза нощта. Джина се сви под одеялата си, погледна ги с неவிждащи очи и закрещя: „Не! Не! Спрете!“

Бомбата скочи от мястото, където спеше, хванал извитата индийска сабя, Малак ругаеше и се бореше с одеялата си, стиснал във всяка ръка по една кама. Зула притисна момичето до гърдите и тихичко ѝ зашепна.

Изведнъж Джина прегърна черната жена. Ридания я разтърсиха.

— Беше ужасно — плачеше тя. — Ужасно!

— Сън — каза Бомбата, пъхайки припряно сабята обратно в ножницата. Той коленичи до момичето и се опита да я вземе от Зула, но тя я притисна още по-силно. — Само сън, дете — каза той нежно. — Нищо повече. Върни се да спиш.

Зула погледна към него над момичето, което държеше.

— Сънищата са важни. Сънищата могат да разкриват бъдещето, да го предсказват.

— Съгласен съм — каза Акиро. — В сънищата често се съдържат предсказания. Говорì, Джина.

— Беше само сън — намръщи се Бомбàта. — На това проклето място може да е сънувала невероятни ужасии.

— Говорì — отново я подкани Акиро.

С тих глас, в успокоителната прегръдка на Зула, Джина започна да разказва. Тъмните ÿ очи все още бяха разширени от ужас.

— Бях малко дете, едва можех да ходя самичка. Събудих се и видях, че дойката ми спи и излязох от детската стая. Търсех майка си. Тичах през много коридори, докато стигнах до една стая, в която знаех, че спят майка ми и баща ми. Тяхното легло беше на средата на стаята, оградено със завеси. Видях ги, че спят. Видях също и друга фигура, като на момче. То се беше навело над предната част на леглото и гледаше към майка ми и баща ми. Бледата светлина от лампите осветяваше по странен начин ръцете на фигурата. Едната ръка беше вдигната и видях... видях, че държи кама. Ръката замахва и баща ми нададе особен звук, стенойки, сякаш е ранен. Майка ми се събуди. Тя изкрещя някакво име и тогава блесна друга кама. Навсякъде имаше кръв. Побягнах. Исках да крещя, но не ми се удаваше, сякаш няхах език. Единственото, което можех да правя, беше да тичам, да тичам, да тичам...

Зула я разтърси, после я притисна до себе си още по-силно.

— Всичко е наред, Джина. Сега ти си спасена. Спасена.

— Името — подтикна я Акиро. — Какво беше името?

Джина погледна нерешително.

— Тарамис — прошепна тя. — Беше Тарамис. О, защо сънувах това? Защо?

Никой не продума нищо, докато накрая Бомбàта каза:

— Глупав сън. Лош сън, предизвикан от това лошо място. Дори моят сън беше смутен от неща, които никога не се случвали наяве.

— Само така изглежда — каза най-после Акиро. — Ще се грижиш ли за нея? — попита той Зула.

Черната жена погали Джина по главата и започна както по-напред тихичко да ÿ пее приспивна песничка. Бомбàта седеше от другата страна на момичето, сякаш този път той също щеше да бди над съня ÿ. Двамата воители, мъжът и жената, се гледаха един друг без да мигнат.

Конан и Акиро вървяха бавно покрай водата. Черният ѝ блясък не бе нарушаван и от най-малката вълничка.

— Когато Джина е била на възраст, когато едва е можела да ходи — каза бавно кимериецът — Тарамис е била може би шестнайсетгодишна. Точно на възраст, когато е могла да обсеби титлите и именята на брат си.

— Когато Джина е била на възраст, когато едва е можела да ходи — каза бавно кимериецът — Тарамис е била може би шестнайсетгодишна. Точно на възраст, когато е могла да обсеби титлите и именята на брат си.

— Може би това наистина е само сън.

— Може би — каза Конан. — Може би.

Амон-Рама се втренчи в алените гълбини на сърцето на Ариман, мръщейки се при гледката на спящите хора. Никой не беше буден на далечната страна на приспаното от нощта езеро. Последен се унесе в дрямка жълтокосият магьосник. Той се бе взирал в небето, опитвайки се — това докара моментна подигравателна усмивка върху стигийското лице с нос като клюн на сокол — опитвайки се да се докосне до силите, затворени в кратера. Магьосникът беше заспал много по-късно — след като другите дишаха дълбоко и спокойно под одеялата. Но сега дори и той спеше. На сутринта те ще дойдат и...

Навъсеното му лице стана зловещо. На сутринта. Дълго беше чакал той и сега оставаха само часове, въпреки това изгаряше от нетърпение. Не можеше да има никакви изненади в последния момент. Тогава защо се чувстваше така, сякаш по гърба му лазеха мравки?

Той отклони вниманието си от Сърцето и блясъкът в кристала намаля, оставайки си просто скъпоценен камък, по-ален от рубин. Магьосникът нямаше да прекара нощта така. Това трябваше да има край.

Амон-Рама бързо излезе от залата с огледалата, мина през кристалните зали, чийто най-незначителен златен орнамент би доставил върховна радост на царе и отиде в най-високата блестяща кула на двореца. Оттам той погледна към далечния бряг, сякаш с просто око можеше да проникне през неестествено светлата нощ,

после извади от яркочервената си мантия парче черен тебешир, направен от изгорените кости на убити мъже и дъха на девици.

С решителен замах той начерта пентаграма^[1], оставяйки една страна незатворена, така че да може безопасно да влезе във фигурата. Във всеки връх на звездата той изрисува два символа, един еднакъв — като звезда, и един различен от пентаграма за различните върхове. Еднаквите символи щяха да обединят защитните си сили, за да опазят мощта на пентаграмата. Останалите щяха да служат за призоваване. Придържайки мантията си, да не изтрие някоя част от фигурата — това може да предизвика нещастие! — той влезе в нея и завърши последната част от дяволската диаграма.

Най-напред бавно, а след това с все по-голяма сила, той започна да напява, докато думите му започнаха да се звучат като вой в нощта. Магьосникът обаче не чуваше нищо от това, което говореше. Тези думи не бяха предназначени за хора. Неговите уши не можеха да ги чуят. Той се научи да ги произнася след дълги години мъчителни упражнения. На това място, където връзките бяха разкъсани, Амон-Рама призоваваше духовете на изменението и унищожението.

Полека бледнината на нощта се съсредоточи около него, съгъстявайки се, въртейки се, обгръщайки го, скривайки го като във вихрушка от дим. И този дим нарасна, оформи се и очертанията му се промениха. Появиха се криле, дълги колкото четири човешки боя. Огромни нокти на граблива птица се вкопчиха в твърдия като стомана кристал на върха на кулата. В начертаната магическа фигура стоеше гигантска птица, орел с остър клюн, създаден от пушек, който се въртеше и кълбеше вътре в нея.

Огромните криле се размахаха — не се чу никакъв звук, сякаш не докосваха въздуха на този свят — и чудовищното тяло се издигна в нощта. Въздухообразното същество бързо отлетя и отиде над черния пясъчлив бряг, където започна бавно да кръжи. Безплътните крила се прибраха и птицеобразното тяло се стрелна надолу.

То се спусна точно, върху стройното тяло на момичето. Огромните криле се разтвориха, за да спрат падането; никакво раздвижване на въздуха не размърда одеялата на черната жена и на човека с белязаното лице, които спяха от двете страни на девойката. Пръстите с остри нокти хванаха здраво тялото, но тя не се събуди, не

направи нищо, с което да покаже, дълбокият ѝ, нормален сън бе нарушен.

Безплътното същество се издигна нагоре, после крилете се разпериха и сякаш покриха цялото небе. То се понесе над черното езеро към блестящата островръха кула. Когато започна да се спуска към стъкловидния палат, формата на птицата отново се промени в стълб от пушек, в колона, която опря в пентаграмата, после се превърна във вихрушка, завъртя се, разсея се, за да разкрие как Амон-Рама носи в ръце Джина.

Той внимателно изтри с крак част от диаграмата и излезе от нея. Останалата част щеше да изтрие по-късно. Сега имаше по-важна работа. Безжизнените очи на магьосника леко се усмигнаха към красивото лице, когато момичето се обърна към него в непробудния си сън. Много по-важна работа.

Звънтящите под забързаните му крака кристални стълби го отведоха надолу в двореца. Той премина през залата с огледалата и след нея влезе в стая, различна от всички останали в тази постройка с блестящи стени, каквато не можеше да се намери никъде на друго място по Земята.

Навсякъде в този кристален дворец винаги искреше светлина и блясък, без да има нужда от лампи или слънце. Тук беше тъмно. Стените бяха като покрити с черна сянка, ако изобщо имаше стени или таван, или под, защото стаята изглежда във всички посоки се простираше до безкрая и в нея нямаше нито искрица светлина, освен на две места. Първата светлина обграждаше вратата, която водеше от стаята в залата с огледалата, но тази светлина свършваше като отрязана до самата врата. Тя не се разсейваше наоколо. Втората приличаше на басейн — мека светлина, без видим източник, която обграждаше огромно легло, отрупано с копринени възглавници. На това легло Амон-Рама положи лекия си товар.

Той я погледна с безизразните си, безжизнени черни очи, бавно прокара ръка край стройния глезен, до закръгленото бедро, тъпичкия кръст, набъбналите гърди. Нормалните човешки пороци го бяха напуснали много отдавна, прогонени от магиите му, но други бяха останали, други, които му доставяха нечовешки удоволствия. „И — мислеше той — тъй като не можеше да използва момичето по същия начин, както онази глупава жена, Тарамис, нямаше никаква причина,

да не се отдаде на собствените си удоволствия.“ Сега, когато най-последното момичето, Единствената, беше в ръцете му неговото нетърпение беше се изчерпало. Сега беше време за приготовления.

— Чуй ме сега! — извика той и гласът му отекна в огромните пространства. — Никаква врата, никакъв прозорец, никаква цепнатина, никакъв отвор за въздух не води до нея! Така заповядвам аз, така трябва да бъде.

Кристалният дворец извънтя остро като огромна камбана и стана така, както пожела Амон-Рама. Дворецът беше запечатан.

— Нека да видим най-напред как ще се справят с това — промърмори той.

Амон-Рама хвърли един последен поглед към неподвижното тяло на Джина и излезе от стаята. Когато затвори вратата зад себе си, в пространството остана само едно осветено място, а Джина плуваше сред безкрайна тъмнина.

[1] Петоъгълник, по страните на който са построени равнобедрени триъгълници (гр.). — Б.пр.

Всъщност, пентаграмата е обикновена петолъчна звезда, но, дето се казва, това да му беше кусурът на този така характерен за 90-те години превод... — Бел. Wizard ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Зловещата бисерна тъмнина още не беше напуснала кратера, когато Конан се събуди, но не му беше необходимо да види зараждащата се на изток бледа светлина, за да разбере, че приближава зазоряване. За да пресекат езерото на разсъмване, те трябваше да бъдат будни преди изгрев-слънце, следователно беше се събудил точно навреме. Отдавна беше усвоил този навик, макар да трябваше да признае, че когато прекали с виното, невинаги може да разчита на него. Кимериецът отметна от себе си одеялата, прибра в ножницата голата сабя, която лежа през нощта до него и се протегна. Очите му попаднаха на празната постеля на Джина и той се намръщи. Конан бързо огледа склона на кратера над техния лагер. Конете спяха с наведени глави. Нищо не помръдваше.

Той се наведе и смушка Акиро и Малак.

— Събуждайте се — прошепна им Конан. — Джина е изчезнала. Ставайте.

Конан ги остави — Малак ругаещ, а Акиро мърморещ ядосано, че на неговата възраст има нужда от сън — и тръгна към Бомбата и Зула, легнали от двете страни на опразнените завивки, където е била Джина. Той погледна воина с белязаното лице, който тихо похъркваше, и го срита в ребрата.

Стреснат, Бомбата изрева и се събуди. В следващия миг той се изправи и посегна към извитата си индийска сабя.

— Ще те убия, крадецо! Аз...

— Джина е изчезнала — каза студено Конан. — Ти само дете не я върза за себе си и въпреки това допусна да изчезне. Може би е мъртва!

Още при първите думи яростта на Бомбата изчезна. Той гледаше стреснатото празните одеяла.

— Всички коне са тук — каза Малак.

Мъжът в абаносовочерните доспехи разтърси глава.

— Разбира се, че ще са тук! — изрева той. — Джина няма да избяга от своята орис.

— Орис! — озъби се Зула. — Ти наричаш това нейна орис. Защо не ѝ се разреши сама да избере своята орис?

— Да не би ти да си ѝ сторила нещо! — изръмжа Бомбата и черната жена настръхна.

— Аз? Никога не бих ѝ сторила нищо лошо! Ти си този, който мисли, че тя е играчка, която можеш да използваш както намериш за добре!

Белезите върху лицето на едрия воин изпъкнаха като бели възета.

— Ти, болен чакал! Ще те съсека...

— Боят по-късно! — срязва ги Конан. — Сега трябва да намерим Джина!

Напрежението между двамата намаля, но не изчезна. Бомбата с ръмжене прибра сабята си в ножницата, а Зула изви гневно устни и свали надолу тоягата, която беше стиснала с две ръце.

Акиро коленичи до одеялата на Джина и започна да рови в тях. Той мълчаливо движеше устни, затворил очи. Когато ги отвори, вместо зеници се показаха само невиждащи бели сфери. Малак изкрещя и се обърна.

— Момичето е отнесено от птица — съобщи старият човек.

— Стар глупак — промърмори Бомбата, но Акиро продължи, сякаш воинът не беше казал нищо.

— Голяма птица, птица от пушек, която се движи безшумно. Тя я е отнесла в ноктите си. — Клепките му се затвориха, а после се отвориха и откриха нормалните му черни очи.

— Акиро глупак? — каза Конан на Бомбата. — Ние с тебе сме глупаци. Трябваше да очакваме стигиецът да направи нещо.

— Къде я е занесла тази птица? — попита Зула.

Акиро посочи кристалния дворец отвъд езерото.

— Там, разбира се.

— Тогава трябва да я последваме — каза тя.

Конан кимна в знак на мълчаливо съгласие. Двамата с Бомбата едновременно побягнаха към кожената лодка и я замъкнаха до водата.

— Лодката може да е омагьосана — възрази Малак. — Акиро каза така.

— Трябва да опитаме — отвърна Конан. Той беше нагазил до колене във водата и стоеше до тесния плавателен съд. — Качвайте се всички! Бързо!

Всички бързо са качиха на лодката, Зула по средата между Акиро и Малак, Конан и Бомбата в краищата. Греблата в ръцете на едрите мъже се забиваха мощно във водата и малката лодка се отдалечи от брега.

— Сиджин да ме порази! — изведнъж изрева Малак. — Забравих! Тази сутрин трябваше да си отида! Обръщайте!

Без да престава да гребе, Конан изръмжа:

— Скачай.

Малкият крадец погледна към езерото под тях и потрепери.

— Водата е за пиене — промърмори той — там, където няма вино.

Без да има нито вятър, нито вълни, които да им пречат, двамата здрави мъже така гребяха, че кожената лодка само дето не хвъркна над езерото. Вълничките от нейното движение се разнесоха невероятно далеч зад тях, защото нямаше нищо, което да смущава огледалната повърхност. Пред тях се издигаше кристалният дворец. Между него и водата имаше площадка, която беше съвсем обикновена, само дето изглеждаше като изрязана от монолитен огромен скъпоценен камък. Когато достигнаха до двореца, слънцето вече осветяваше ръба на кратера и огромната постройка заприлича на истински фойерверк.

Конан задържа лодката близко до необичайната площадка, докато другите излизаха от нея. Когато и той застана на блестящия камък, кимериецът измъкна кожената лодка от водата. Един крадец, който не планира изход и пътища за бягство, в Шадизар не доживява до дълбока старост. Засега езерото беше спокойно, но той не искаше да рискува лодката да бъде отнесена преди да си осигури други средства за напускане на този необикновен дворец.

След като се погрижи за лодката, Конан насочи вниманието си към двореца. Блестящи гладки стени. Кристални колони от прозрачен камък, които се простираха далеч на ляво и на дясно от двореца. Над тях се издигаха бляскави простори от отвесни стени, завършващи с куполи и островърхи кули, извисяващи се към небето.

— Прелестно — промърмори Акиро, като галеше с пръсти кристалната стена. — Няма никакви фуги. Наистина е монолитен

скъпоценен камък. Съвършено.

— По-добре да беше обикновен мрамор — каза грубо Конан. — Тогава щях да измисля как да се изкачим. Ела. Трябва да намерим някаква врата.

— Няма такава — каза Акиро. Все още не можеше да се отърси от възхищението си.

— Как — започна Конан, после реши, че е по-добре да го попита откъде знае, че няма врати, но накрая каза: — Как тогава, в името на деветте ада на Зандру, ще влезем вътре?

Акиро мигна от изненада.

— О, това е много лесно. — Той тръгна по края на площадката и посочи към водата. — Там долу има отвор. Усетих го веднага щом се опитах, може би защото това е единственият отвор, който намерих. Не е много голям, но за нашите цели е добър.

— Излаз за черпене на вода от езерото? — каза Зула недоверчиво.

— Не обичам водата — измърмори Малак и огледа нервно двореца.

Конан коленичи до магьосника със закръгления корем и се взря във водната повърхност. Тя отново беше огледално гладка и той не видя нищо, освен собствения си образ. „Невъзможно е — каза си той, — този Амон-Рама да е построил дворец без вход за влизане, а да е оставил такава лесна възможност за проникване в него. Сигурно е капан, а Джина вътре е примамката“. Тогава нека ловецът разбере що за същество е това, което иска да хване в този капан.

Конан пое дълбоко дъх и се гмурна в езерото. Само леко плискане отбеляза мястото на неговото гмуркане.

Водата под повърхността беше сивкава и прозрачна. С мощни загребвания кимериецът се спусна надолу, проучвайки стената на площадката. По кристалната повърхност нямаше нито тиня, нито водорасли, каквито имаше върху нормалните каменни повърхности, потопени във вода.

Той намери бързо отвора: една голяма тръба, широка почти колкото разперените му ръце, зарешетена с дебели железни пръти. Конан хвана решетката, опря крака в тръбата и задърпа. Тя дори не помръдна. Той се напъна още по-силно, докато сухожилията му започнаха да пращят, но отново без никаква полза. Неочаквано Конан

трепна, когато видя други ръце до неговите. Той вдигна очи и съзря напрегнатото лице на Бомбата, който беше свалил черните си доспехи. Конан удвои усилията си. Костите и мускулите му затрепериха, белите му дробове се запалиха.

Изведнъж с остро изпукване един от прътите се откъсна сред порой прилични на кристал отломки. Решетката се размърда в ръцете на Конан. Сега вече имаше по-добра опора. Кристалите се цепеха и се чупеха. Един по един той махна всички пръти.

След като освободи входа, кимериецът бързо изскочи на повърхността и жадно пое дъх. Веднага подир него Бомбата също изскочи на повърхността. От края на площадката три загрижени лица се вираха надолу.

— Пътят е отворен — каза Конан между две вдишвания. — Идвайте.

— Почакай малко — отвърна Акиро. — Възстанови дишането си. Трябва да съставим план.

— Нямаме време — отговори Конан. Той пое дълбоко дъх, обърна се и отново се гмурна.

С рязко извиване на тялото Конан се вмъкна в тръбата и с мощни загребвания се придвижи навътре. Светлината помръкна зад него и той продължи да плува в мрак. Измина трийсет стъпки. Четирийсет, гърдите му искаха въздух. Петдесет. Изведнъж пред него се появи светло петно. Той заплува бързо към него, после се обърна нагоре, към източника на светлината, движейки ръце и крака, за да забави изкачването си. Той излезе безшумно на повърхността.

Конан се огледа и разбра, че е в кладенец, изграден от същия кристал, от който беше направен и дворецът. Във водата до него висеше дървено ведро, въжето беше опънато. Той внимателно го дръпна. Не поддаде.

На лицето му се появи дяволита усмивка. Амон-Рама очевидно смяташе, че е в безопасност и че е скроил хитра уловка. В страните на север обаче една древна поговорка гласеше: „Да хванеш кимериец означава да хванеш собствената си смърт“.

На повърхността до него някой изскочи с плясък, който отекна в стените на кладенеца, но Конан не се обърна да види кой е. Сега умът му беше зает само една мисъл. Той хвана въжето и загрижено започна

да се изкачва по него. Кимериецът беше влязъл в капана, а беше тръгнал на лов.

В залата с огледалата Амон-Рама седеше, подпрял умислено острата си брада върху дългия си, тънък пръст. Те бяха проникнали в двореца. Той беше забравил тръбата, през която влизаше вода в неговия кладенец и те бързо бяха открили този пропуск. Очертаваше се добро развлечение.

Със зловна усмивка Амон-Рама докосна леко огледалната стена. Разбира се, нямаше никаква възможност тези натрапници да се измъкнат — всички черни сили предотвратяваха това — нито пък можеха да постигнат победа. Този дворец му беше верен по начин, за какъвто никой крал не би могъл да мечтае. Когато пръчките бяха измъкнати, кристалът пронизително изпищя. Този писък достигнало него. Шумът от стъпките на краката им по коридорите, движението на въздуха от тяхното дишане — долитаха до него. А после той намери развлечение в други неща, вместо да предлага истинска надежда на жертвите си. Тяхната вяра в лъжливата надежда му достави истинска наслада, но още по-голямо удоволствие изпита, когато бяха лишени от всякаква надежда.

Сега беше време за приготовления. Той произнесе една дума, вдигна ръце и златните завеси, покриващи стените, се вдигнаха нагоре, за да разкрият сто големи огледала, вградени околоръст на залата. Всяко отразяваше прозрачната колона, на която стоеше сърцето на Ариман, но на никое не се виждаше Амон-Рама. Един живот, отдаден на най-черни магии, има много необичайни последици върху тялото на магьосника. Той *нямаше* отражение, което можеше да се види върху каквато и да било огледална повърхност.

В редицата от огледала имаше само две пролуки. Едната беше врата към коридора. През другата той можеше да вижда безкрайната тъмнина и леглото, на което все още лежеше спящата Джина. Амон-Рама мина през вратата. В стаята се чуваше шум като от пликане на вода о камък, а в стената имаше само един отвор непокрыт с огледала. Сто и едно отражения на сърцето на Ариман чакаха заедно с оригинала.

Акиро се измъкна от кладенеца с мърморене, без да обръща внимание на водата, която капеше от него и се изправи, загледан в приличните на скъпоценен камък стени, в орнаментите от злато и сребро с такава фина направа, каквато никой човешки ум не би могъл да измисли. Навсякъде имаше гоблени с неземна красота и килими с безкрайно разнообразие от цветове и мотиви.

— Акиро? — извика Малак.

Магьосникът поклати глава с възхищение. Всичко е направено с магия; нищо от това не е сътворено от човешка ръка. Всичко е великолепно.

— Акиро?

Закръгленият магьосник гневно се обърна, за да погледне дребния крадец. Косата на Малак беше паднала върху лицето му, а от дрехите му се стичаше вода, която беше образувала локва около краката му. Акиро си помисли, че крадецът прилича на удавен плъх, после бързо отметна с ръка мократа коса от собственото си лице.

— Какво? — отговори той грубо.

— Отишли са — каза Малак.

Акиро погледна в посоката, в която другият сочеше и преглътна една клетва, която се канеше да изрече. Бомбата и Зула бяха изчезнали зад един ъгъл на коридора, Конан също не се виждаше.

— Глупаци — промърмори той. — Чакай! — Бързо, доколкото позволяваха старите му кости, той се затича подир тях, следван по петите от Малак. — Човек не може да се разхожда в бърлогата на един магьосник така, сякаш се намира в градината на някой търговец! Тук може да се случи всичко.

Когато зави зад ъгъла, Акиро видя другите напред, водени от Конан. Хванал сабя в ръка, кимериецът мина през една врата в края на коридора, ала в същия момент вратата се плъзна и се затвори с трясък, прекъсвайки връзката с коридора зад нея. Бомбата и Зула изтичаха напред и заудряха по вратата — мъжът с дръжката на сабята си, тя с тоягата.

Бълвайки проклетия, Акиро тичаше да помогне, но когато стигна при тях, остана като вцепенен. Вратата беше прозрачна като стъкло — те ясно виждаха Конан, който внимателно оглеждаше една зала с огледала, стиснал в ръка широката си сабя — и въпреки това ударите

на Бомбата и Зула кънтяха като върху врата, обкована с желязо. Сякаш да увеличат шума от глухия тътнеж, всичките започнаха да викат в един глас.

— Нима не ни чува? — извика Малак. — Конан, заклевам те в нокътя на крака на Огун, обърни се! Конан!

Зула застана на колене и заопипва долния край на вратата.

— Ако можем да я повдигнем... няма никаква пролука! Никаква!

— Отдръпни се — изрева Бомбата и хвана с две ръце сабята си. — Ще я разбия, ако изобщо това може да се разбие.

— Отдръпнете се всички — извика им Акиро. — И млъкнете — добави той. Акиро зарови в торбата си, после въздъхна и изхвърли праховете, намокрени от водата, без да престава да нарежда: — Това не е кръчмарска кавга, която може да се уреди с груба сила. Стиגיעцът е голям магьосник. Отнасяйте се към него като такъв или всички ние... а, ето го. — Засиял от задоволство, той извади малко мускалче, покрито с най-чист пчелен восък и подпечатано с магьоснически печат.

— Не виждам Джина — неочаквано се обади Бомбата. — Нека да оставим крадеца на собствената му съдба и да потърсим Джина. Длъжни сме да я намерим.

— Тя е тук — каза Акиро, без да вдига поглед от мускалчето, от което отстраняваше восъка. Това трябваше да се извърши правилно, иначе съдържанието на флакончето щеше бъде безполезно. — Не чувствате ли... разбира се, че не можете да почувствате. Тук е възелът, центърът на всичките магически сили в този дворец.

Акиро свали последното парченце восък, разкривайки някаква тъмна блестяща смес, която изглеждаше едновременно и мазна, и газообразна. Той я докосна с малкия пръст на лявата си ръка и изписа тайнствен знак върху дясната страна на прозрачната врата. С малкия пръст на дясната си ръка той начерта същия символ върху лявата страна на вратата.

Акиро се намръщи, когато начертаните символи започнаха да съскат, сякаш кипяха, но нищо не се получи. Той започна да напява бързо и безшумно. Когато думите бяха произнесени високо, се призоваваха такива сили, които той намираше за опасни, ненадеждни или противни, а често и всичко това едновременно. Напрежението нарасна; той го чувстваше вътре в главата си. Акиро призоваваше духове, способни да отворят врати, които са непоклатими, духове,

достатъчно силни да повдигнат неща, които никой не успяваше да помръдне. Напрежението нарасна, челото му се покри с капчици пот. Напрежението продължаваше да нараства, да нараства, да...

Акиро въздъхна тежко, отпусна се и щеше да падне, ако не се бе подпрял на вратата.

— Успя ли? — попита Бомбата.

Разтреперен, Акиро гледаше учудено вратата. Там напрежението вече беше толкова голямо, че можеше да разбие портата на един замък и въпреки това то нямаше никакъв ефект.

— Това е най-силният магьосник, когото познавам — прошепна най-после той, — а след това, взирайки се в стаята с огледалата, добави; — Ако вярвате в богове, помолете им се.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Конан бавно обикаляше из стаята с огледалата, стиснал в ръка широката си сабя, готов за атака. Огромните огледала отразяваха стотици пъти дебнещите движения на тялото му. Отраженията на бляскавия, червен скъпоценен камък, поставен на върха на тънка колона в центъра на стаята, като че нажежаваха въздуха. Стената с изображенията на жестокия камък беше без пролука и той разбра, че вече не знае какво бе скрило вратата, през която беше влязъл.

Не се реши да докосне скъпоценния камък. Блясъкът и неговият цвят му бяха казали всичко необходимо за неговата природа. Той никога не беше виждал нещо толкова алено; само цветът беше достатъчен, за да събуди недоверието му. Такива магьоснически предмети бяха много опасни, когато не се разбират — както беше научил от личен опит — и почти толкова опасни, когато напълно се разбират. И все пак това беше единственото нещо в стаята освен него. Той бавно се приближи към тънката колона и протегна ръка.

— Не оправдаваш очакванията ми, варварино. Не ми доставяш голямо удоволствие.

Кимериецът бързо се обърна, затърси източника на думите и когато не го намери, беше почти толкова малко изненадан, както и когато ги чу.

В едно от високите огледала вече не се отразяваше образът му, а се виждаше мъж в кървавочервена мантия с качулка. Той предположи, че това е човекът, чийто глас беше чул. Дълбоката качулка скриваше лицето в сянка, а яркочервената мантия стигаше до пода и дори ръцете бяха скрити под дълги ръкави, които достигаха до края на пръстите.

— Изобщо няма да ти доставя удоволствие, стигиецо — каза Конан. — Пусни момичето или...

— Ставаш досаден. — Думите бяха изречени от двајсет гласа зад него и във всичките кънтеше гласът на стигиеца. Подозирайки, че това е някакъв трик, с който иска да го отвлече, Конан рискува и

хвърли поглед зад гърба си. И видя. Сега двайсет огледала изобразяваха тялото с качулка.

— Аз ще задържа момичето и ти не можеш нищо да направиш.

— Тя е Единствената, а Единствената е моя.

— И мускули, и стомана да използваш, ти си нищо пред *моята* сила.

Конан имаше чувство, че главата му се върти. Образите с червени мантии в огледалата ставаха все повече и всички те се присъединяваха към хора, произнасящ думите, докато накрая беше обкръжен от образа на магьосника, умножен повече от сто пъти. Космите на ръцете и на врата му настръхнаха, а зъбите му се оголиха в заплашителна усмивка. И все пак той беше изпитвал много пъти страх, а този крадец на воля и сила му беше така познат, както и тъмното тяло на смъртта. Ако тя един ден все пак неизбежно щеше го победи, то магьосникът не притежаваше такава сила, каквато Конан не беше побеждавал вече хиляди пъти.

— Да ме изплашиш ли искаш, магьоснико? Плюя на твоята сила, защото ти се криеш зад нея като страхливо куче. Не смееш да се изправиш пред мен като мъж.

— Смели думи — промърмориха мазно многобройните отражения. — Може би ще се изправя пред теб. — Изведнъж образите от две огледала се разделиха. По един образ от всяко огледало се превърна в червена мъгла; двата потока мъгла се смесиха, сляха се, и в единия край на стаята се появи тялото на магьосника, без да изчезва от огледалата. — Може би в края на краищата ти все пак ще ми доставиш някакво удоволствие. На теб няма да ти хареса, варварино. Ще те убивам бавно, а ти ще крещиш и ще зовеш смъртта, много преди тя да е дошла. Срещу мен силата ти ще бъде като силата на невръстно хлапе.

С всяка дума все повече образи от огледалата се разделяха, все повече червени светкавици проблясваха в стаята, за да потънат в закачулената фигура и след всяка от тях тя ставаше малко по-голяма.

На два пъти, когато червените изпарения минаваха покрай него, Конан ги удряше със сабята си. Стоманата префучаваше през тях като през въздух и само ръцете му леко трепваха, за да покажат, че сабята е срещнала нещо. Тогава кимериецът престана да замахва и зачака, вместо да губи сили в безплодни опити, докато и последното огледало

отдаде своята сила на господаря си с червената мантия. Той беше с една глава по-висок и два пъти по-едър от Конан.

— Това ли наричаш да се изправиш пред мен? — присмя се младежът. — Щом е така, ела.

Огромната фигура свали качулката си и когато Конан неволно трепна, от огледалата прозвуча стократно усилен, нечестив смях. От върха на червената мантия към него гледаше черна като катран маймунска глава с блестящи бели кучешки зъби, създадени да разкъсват плът. Очите излъчваха злобен черен огън. Косматите пръсти на чудовището завършваха с тигрови нокти. То бавно разкъса дрехите си, разкривайки масивно тяло, покрито с абаносово черни косми и тежки, извити крака. Фигурата му не издаваше никакъв звук, дори не се чуваше да диша.

„Най-вероятно това е магическо творение — помисли Конан, — но сигурно все пак може да бъде посечено“. Той прекоси с рев стаята, а широката остра като бръснач сабя се завъртя като колело на вятърна мелница. Съществото отскочи настрани като леопард, движейки се побързо, отколкото той допускаше, че може да се движи нещо така огромно като него. Отдръпвайки се, то го удари — изглежда съвсем небрежно — и направи върху гърдите му четири резки, от които потече алена кръв.

Конан го последва с мрачна решимост. Три пъти той замахва към големия звяр. Три пъти, мълчаливо озъбен, звярът се изплъзва като живак, а от бедрото, рамото и челото на Конан капеше кръв. Гръмогласен рев прозвуча от огледалата в съзвучие с ругатните на кимериеца. Съществото се движеше пъргаво, без да проявява никаква тромавост, каквато можеше да се очаква от неговото туловище. До сега той беше успял само леко да го докосне.

Изведнъж чудовищната черна маймуна атакува, сграбчи младежа и го вдигна към устата си, пълна с остри кучешки зъби. Той беше много близо, за да може да нарани чудовището или да го намушка със сабята, но все пак го удари странично и нанесе дълбока рана от окото, през носа до устата. Острите нокти се забиха в ребрата на Конан, когато от раната бликна гъста зелена кръв. Съществото повдигна мощните си ръце и го захвърли.

„Този звяр може да бъде наранен“, мина през ума на кимериеца и в следващия миг той така се блъсна в стената, че напълно загуби дъха

си, а после се свлече на пода. Конан отчаяно се мъчеше да поеме въздух, да се изправи, преди съществото отново да го нападне. Кимериецът се изправи със залитане... и се встрещи.

Огромната маймуна се беше отпуснала на пода на четири крака; устата ѝ зееше, сякаш щеше да заохка, ако не беше няма. Звукът от стенанието беше повторен сто пъти от изображенията на магьосника. Във всяко огледало тялото на Амон-Рама беше повалено и виеше от болка.

Изведнъж Конан разбра, че това не беше изобразено във всяко огледало. Огледалото, в което той самият се бе ударил, беше покрито като с паяжина от пукнатини и показваше само разбити образи, включително неговия собствен. Той заби сабята в следващото огледало. Когато сребърната повърхност се раздробиха на парчета от удара, фигурата на Амон-Рама върху него изчезна, а стенанията от другите огледала се превърнаха в рев.

— Хванах те, магьоснико! — извика Конан през пронизителния рев.

Той тичаше край стената с всичка сила, спирайки се сред всяко огледало само колкото да го счупи. Един подир друг образите на магьосника изчезваха от счупените огледала, а ревят се превърна във вой, после в писък.

Драскането на нокти по кристалния под предупреди кимериеца и той се преметна през глава точно преди маймуната да го удари. Когато се изправи, в ръката му проблесна широката сабя. Дълбока рана зейна в ребрата на звяра, ала в същото време и ребрата на Конан бяха одрани. „Сега е по-бавен — помисли той — и все пак е по-пъргав от един бърз човек“. Въпреки това той продължи да тича из стаята, без да обръща внимание на чудовището. Победата над звяра не беше победа над Амон-Рама.

В далечната страна на залата Конан разсичаше със сабята си един подир друг образите на магьосника в огледалата. Писъците сега разкриваха непоносима болка и отчаяние. С крайчеца на окото си Конан видя огромната маймуна отново да се насочва към него. Единственото ѝ здраво око беше пламнало от злоба. Той забеляза, че въпреки стремглавото ѝ втурване, тя направи широк кръг около светещия червен скъпоценен камък.

Изведнъж със звук като от плисък на вода сабята на Конан прониза повърхността на едно огледало. Той се втрещи. Сабята му се заби в огледалото и същевременно в Амон-Рама. В стаята настъпи тишина, нарушавана само от случайното издрънчаване на някое парче от счупено огледало при падането му на кристалния под. Всички останали здрави огледала, с изключение на онова, което сега беше прободено от сабята му, показваха само нормални отражения. Образът на маймуната беше изчезнал, сякаш тя никога не бе съществувала, макар че болката в раните на Конан доказваше съвсем убедително обратното.

От огледалото изпод алената качулка го гледаше лице с орлов нос, обхванато от недоверие, а гарвановочерните очи блестяха, изпълнени с омраза към едрият млад мъж. Неочаквано едно светло кълбо излезе от мястото, където сабята беше проникнала през мантията на магьосника, спусна се по острието и изгърмя, запокитвайки Конан като хвърлен камък. Разтърсвайки глава, кимериецът се изправи зашеметен, точно когато Амон-Рама излезе от огледалото, неговата повърхност най-напред се обви около тялото му, после изведнъж изчезна като пара.

Магьосникът не погледна към Конан. Той отново опипа сабята, забита в гърдите му, сякаш да се увери в нейната реалност, после с несигурни стъпки тръгна към червения скъпоценен камък, поставен върху тънката прозрачна колона.

„Не може да бъде — мърмореше стигиецът. — Цялата сила трябваше да бъде моя. Цялата сила...“

Ръката му се доближи до светеция камък и стонът, който се изтръгна от него в този миг, така протяжен, сякаш никога няма да свърши, направи всички други звуци, които беше издал преди това, да приличат на немощен шепот. Алената светлина между пръстите му ставаше все по-силна и по-силна, докато накрая ръката му изглеждаше като обхваната от огън.

— По дяволите! — прошепна Конан, когато разбра, че ръката беше станала алена.

Червенината се разпространи нагоре към лакътя, а от там и по цялото тяло на магьосника, което заприлича на статуя от съсирена кръв, продължаваща да издава пронизителен стон. Изведнъж тялото се превърна в кървава локва, която кипеше и бълбукаше, изпускате

яркочервена пара, докато на кристалния под не остана нищо, освен широката му сабя. А скъпоценния камък висеше без никаква опора във въздуха.

Поглеждайки предпазливо към аления камък, който висеше във въздуха над сабята му, Конан прибра оръжието си. Покритата с кожа дръжка беше гореща, но сабята изглежда не бе пострадала. Той бързо се обърна с гръб към магьосническия камък и по кожата му сякаш запълзяха мравки; Конан едва не беше докоснал проклетото нещо, преди Амон-Рама да беше започнал фаталната игра.

Още едно огледало се пръсна с оглушителен трясък и другарите на Конан нахлуха в стаята.

— ... нали ви казах, че ще свърши работа — казваше Акиро. — Смъртта на магьосника беше достатъчна, за да се развалят всичките негови магии.

— Ти каза, че онзи е късметлия — рече Малак презрително. — Никакъв късмет не му помогна. Стиגיעцът трябваше да има пипе и да разбере, че не трябва да се опълчва срещу Малак и Конан.

Акиро се обърна към кимериеца.

— Извади голям късмет, кимериецо. Един ден да беше закъснял и щастието щеше да се изниже като пясък между разтворените ти пръсти. А после?

— Ти видя ли? — попита Конан, когато отново му дадоха възможност да каже нещо.

Акиро кимна, а Зула потрепери.

— Онази маймуна — промърмори тя, като се огледа, сякаш подозираше, че маймуната все още се крие наоколо.

— С нея се свърши — каза Конан. — А сега да намерим Джина и този прокълнат от Митра ключ, и да се махаме.

В този момент, сякаш извикана от самото споменаване на нейното име, през отвора оставен от огледалото, през който беше дошъл Амон-Рама, се появи Джина. Зад нея тъмнината стана още по-непрогледна на фона на светеция кристал и огледалата в стаята. Тя не погледна към никого. Вървеше бавно, уверено към светеция червен скъпоценен камък, който продължаваше да виси там, където го беше оставил стигийският магьосник.

— Не! — извикаха едновременно Конан и Бомбата, но преди някой от тях да успее да се раздвижи, девойката взе камъка от въздуха.

— Сърцето на Ариман — каза тя тихо, усмихвайки се на кървавочервения скъпоценен камък в ръката ѝ. — Това е ключът, Конан.

— Това? — започна Конан, а после млъкна, когато силен трус разтърси пода. Стените потрепераха, прозвуча зловец, застрашителен пукот.

— Трябваше да се досетя — размишляваше Акиро. — Волята на Амон-Рама беше тази, която поддържаше двореца и сега, когато е мъртъв... — Изведнъж той млъкна и погледна другите.

— Какво, не ме ли чухте? Да бягаме, ако не искаме всички да умрем като стигиеца! — Сякаш в потвърждение на думите му втори трус разтърси двореца.

— Към кладенеца! — изкомандва Конан, макар че мисълта за предстоящото плуване и възможността дворецът да се срути над тях не беше от най-радостните.

Акиро поклати глава.

— Позволете ми да ви покажа какво мога да направя, когато Амон-Рама не ми пречи. — Той погледна многозначително Малак. — Гледай внимателно! — Като напяваше тихо, той правеше с ръцете си странни фигури — те напомняха на Конан много на онези, които бе видял в лагера на магьосника и все пак бяха някак си различни — после плесна с ръце и измежду дланите му изскочи огнено кълбо, което удари огледалната стена. Този път не последва никаква експлозия. Огненото кълбо само се изду и се огъна, като пламъци над въглени, докоснали пергамент. Само след миг те угаснаха, оставяйки в стъклената стена разтопен кръгъл отвор. — Видя ли? — каза Акиро. — Сега, Малак, кажи виждал ли си нещо, което да надминава...

Този път дворецът се завъртя и се разлюля, част от друга кристална стена падна и се разби.

— По-късно ще се хвалим с успехите си — каза Конан и хвана Джина за ръка. Останалите без колебание го последваха през отвора, направен от Акиро.

Те тичаха по блестящия неописуемо красив коридор, а когато той изви встрани от желаната от тях посока, Акиро разтопи друг отвор в блестящите кристални стени. Трусовете следваха все по-често и по-често, докато накрая се сляха в едно непрекъснато въртеливо движение на целия дворец. Орнаменти с неземно изящество се пръскаха на

парчета, стени се срутваха и се превръщаха в купища от отломъци, а на два пъти зад гърбовете им падаха цели тавани.

После магията на Акиро отново прогори отвор и те изскочиха на площадката пред двореца. Езерото беше развълнувано, бурни вълни се носеха от двореца към брега. Конан вдигна кожената лодка, сега потежка поради доспехите на Бомбата, привързани към дъното за по-голяма устойчивост, и я пусна във водата, помогна на Джина да се качи, после трябваше да я държи, тъй като воинът с белязаното лице се опита да я оттласне, преди другите да бяха успели да се качат.

Когато всички бяха в лодката, Конан скочи вътре и хвана греблото.

— Хайде — изръмжа той към Бомбата. Другият мъж мълчаливо заби греблото във водата.

Зад тях кристалният дворец, който искреше с всички цветове на дъгата, сякаш бе обладан от зла сила. От всички високи кули нагоре към небето заскачаха светкавици.

— По-бързо — подкани ги Акиро, гледайки загрижено през рамо. — По-бързо! — Той погледна към Конан и Бомбата, които гребяха с всички сили. Потапайки ръце в езерото, магьосникът започна да напява и водата под лодката бавно започна да се надига в огромна вълна. После вълната се разля и понесе напред малката лодка така бързо, както никакво гребане не можеше да я придвижи. Малак се молеше високо на всички известни му богове.

— Прекалено много магия — промърмори Конан.

— Може би — отговори Акиро, — ти предпочиташ да почакаш, докато този дворец...

Със силно бучене, сякаш земята се раздра, дворецът се разпадна на части. Силен вятър заблъска по гърбовете им и вълната, която ги носеше напред, беше погълната от друга, по-голяма вълна. Наклонена под остър ъгъл, кожената лодка се понесе по езерото. Единственото, което Конан можеше да направи, беше да забие греблото във водата и да се надява, че ще успее да държи лодката в посока напред. Ако се обърнеха странично в тази водна стена бяха изгубени.

Брегът с черен пясък приближаваше с невероятна скорост, после изчезна под вълната. Изведнъж носът удари в склона на кратера, лодката се обърна и изхвърли всичките в разлепената вода.

Конан се мъчеше да се задържи изправен, бореше се с водата, която заплашваше да го катурне. Джина, олюлявайки се, бе изтласкана край него, но той успя да хване дрехите ѝ и я издърпа до себе си. Тя сложи ръка на врата му и се вкопчи в него тежко задъхана, а после вълната се оттегли и ги остави по средата на склона на кратера.

— Добре ли си? — попита я той.

Тя кимна, после вдигна свободната си ръка.

— И не съм изгубила ключа. — Между пръстите ѝ струеше алена светлина.

Кимериецът потрепери и не опита да я спре, когато девойката се отдели от него. Тя извади изпод дрехите си, от които капеше вода, една черна кадифена торбичка и пъкна скъпоценния камък вътре.

Конан поклати глава. Колкото по-дълго продължаваше това пътуване, толкова по-малко му харесваше то. И все пак — той стисна златния амулет, окачен на шията му, прекрасен предмет, подарен му от Валерия — и все пак имаше причини, да участва в него.

Конан с изненада установи, че не само всички от групата бяха живи, но и не бяха пострадали, макар и мокри, раздърпани, вгледани един в друг, сякаш не можеха да повярват на очите си. Страхът очевидно беше прогонил конете въпреки букаите, защото те стояха и нервно цвилеха нагоре по склона, далеч от мястото, на което ги бяха оставили. Лодката лежеше под тях и от там до водата бяха разпръснати остатъци от техния лагер. Тенджерата беше изчезнала, както и половината от меховете за вода, а едничкото останало одеяло се беше оплело в тръстиката.

В далечния край на езерото единственият знак, че там някога е имало дворец, беше една огромна дупка, която водата от езерото бързо запълваше. Акиро гледаше към нея и лицето му изразяваше нещо много прилично на тъга.

— Всичко това бе творение на неговата воля — каза той тихо. — Беше великолепно.

— Великолепно? — Гласът на Зула беше изпълнен с недоумение. — Великолепно?

— Предпочитам по-скоро да се махнем от него — каза Джина. — И сега, когато имам ключа, вече мога да усетя къде е съкровището. — Като чу това, Бомбата бързо отиде при нея, вперил недружелюбен

поглед в Зула и Конан, сякаш най-голямата опасност за момичето произтичаше от тях.

Малак потри ръцете и прошепна тихо, така че само кимериецът да го чуе:

— Богатство. Тази дума обичам повече, отколкото магьосниците. Ние ще вземем онова, което момичето не иска, а? Скоро ще бъдем в Шадизар и ще заживеем като крале.

— Скоро — съгласи се Конан. В очите му, насочени към Джина, се четеше тревога. Ръката му стисна амулета така силно, че златният дракон се заби в дланта му. — Съвсем скоро.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

„Възможно е — мислеше Конан, докато яздеха на юг, — лекарствата на Акиро да са по-лоши от раните, които иска да излекува“. Около него се издигаха планини със сиви склонове, прорязани от стотици тесни клисури, които биха могли да бъдат използвани като изходни точки за нападение. Виждаше се безкрайна поредица от тесни проходи, където засадата можеше да завърши с кръв, но на него му беше трудно да мисли за друго, освен за превръзките с отвратително вонящ мехлем върху дълбоките рани, причинени му от маймуната. По-лошо от миризмата беше, че раните силно го сърбяха. Той тайно се почесваше през платното, с което бяха превързани гърдите му.

— Не се чешй — каза остро Джина. — Акиро каза, че раните не трябва да се докосват.

— Глупости — промърмори Конан. — И преди съм имал такива драскотини. Измива се кръвта, а след това се оставят на въздух и заздравяват. Винаги така съм се лекувал.

— Това не са драскотини — каза тя твърдо.

— А и този мехлем много мирише.

— Мирише приятно на билки. Почвам да се чудя дали можеш да се грижиш за себе си. — Тя продължи, без да обръща внимание на слияния му поглед. — Трябва да оставиш на мира тези превръзки. Акиро казва, че неговият мехлем ще излекува раните ти само за два дни. Той ми възложи да те наглеждам, но в същност не вярвам, че мога да се справя с теб.

Конан се обърна върху седлото назад към магьосника с острата коса. Акиро спокойно посрещна неговия поглед. Другите също го наблюдаваха: Малак и Зула се подсмиваха развеселени. Бомбата изглеждаше потънал в размисъл, но той погледна Конан по такъв начин, с който даде ясно да се разбере, че не би скърбил, ако нанесените от маймуната дълбоки рани се окажеха фатални.

— Трябва да ти кажа, че проявяваш неблагодарност — продължи Джина. — Акиро се труди да ти помогне, а ти...

— В името на милосърдието на Митра — каза остро Конан, — трябва ли да продължаваш в този дух?

Болка помрачи лицето ѝ, а погледът в големите ѝ очи го накара да се почувства виновен.

— Прощавай — каза тя и остана зад него. Малак зае мястото ѝ.

— Понякога — каза Конан на дребния крадец, — мисля, че харесвах това момиче повече, когато се плашеше от собствената си сянка.

— Аз ги харесвам, когато имат с какво да ти напълнят ръцете — каза Малак и потрепера под студения поглед на кимериеца. — А, виж какво, не искам да говоря за това момиче. Знаеш ли къде се намираме?

Конан кимна.

— Зная.

— Тогава защо не тръгнем по друг път? Нека Инти ни закриля! Най-много още една левга и ще наближим селото, където намерихме Зула. — Мършавият мъж издаде звук, наподобяващ наполовина въздишка, наполовина стон. — Няма много да се зарадват като ни видят, кимериецо. Ще бъде истинско чудо, ако се разминем само с шепа стрели, изстреляни срещу нас от засада.

— Зная — каза отново Конан. Той погледна назад към Джина. Тя яздеше навела глава. Качулката на бялата ѝ мантия бе спусната напред, за да скрива лицето ѝ. Всичко в нея говореше, че се чувства дълбоко обидена. — Трябва ли да минем по целия път до селото? — попита той.

Джина се изправи, примигвайки.

— Какво? Селото? — Тя се огледа, после посочи на изток към един прав проход между две тъмни върха, покрити със сняг. — Трябва да минем по онзи път.

— Слава на боговете — възкликна Малак и в този миг пред тях изскочиха четирийсет коринтийски войници на коне, стиснали в ръце дълги саби.

Конан не прахоса сили за проклетия; във всеки случай нямаше време за това. Той извади широката си сабя и в последния момент успя да отбие един отвесен удар, който сигурно щеше да му разцепи черепа. Младежът ритна със свободния от стремето крак друг коринтиец с

червен гребен на шлема, свали го от седлото и едновременно с това с едно-единствено движение разсече гърлото на първия напада тел. Конан видя как Малак, наведен под проблясващото острие на сабя, забива камата си в долния край на един полиран нагръдник, после върху него се нахвърли друг кавалерист.

— Конан! — Пронизителният вик достигна до съзнанието му, въпреки че беше зает. — Конан!

Моментният поглед, който кимериецът можа да отдели, беше достатъчен да смрази дъха в гърлото му. Един кискащ се войник беше навил на ръката си тъмната коса на Джина, двата коня се въртяха в кръг и само благодарение на това, че се бе вкопчила отчаяно във високия лък на седлото, тя все още не беше смъкната от коня.

Конан бе отклонил вниманието си за миг и когато погледът му се върна върху противника, коринтиецът онемя от онова, което видя в сапфирените очи на Конан. Беше зърнал собствената си смърт. Кориитиецът не бе слаб противник с дългата си кавалерийска сабя, но той нямаше никакъв шанс срещу безмилостната севера ярост, пред която беше изправен. Техните саби се срещнаха три пъти, после Конан се отдалечи от окървавения труп, който се свлече на каменистата почва зад гърба му.

Конан отчаяно препусна към Джина. Стройното момиче беше пуснало едната си ръка от седлото, за да отблъсне юмрука, стиснал косата ѝ; другата ѝ ръка несигурно се държеше за лъка на седлото. Конете се въртяха в кръг и се изправяха на задните си крака, а коринтиецът дърпаше назад главата ѝ сред залпове от смях.

— Дано Ерлик те прибере, куче! — изръмжа Конан, изправи се на стремената и с всички сили на мощното си тяло нанесе удар от ляво.

Яростта му беше толкова силна, че той почти не усети как острата като бръснач стомана разкъса врата на кикотещия се войник. Устата замръзна във вечно веселие, когато главата на коринтиеца се отдели от раменете; кръв като фонтан бликна от тялото, което остана за момент изправено, после се претърколи през задницата на коня, изправен на задните си крака. Пръстите, стиснали косата на Джина, едва не я събориха от седлото, преди да се разтворят при настъпилата смърт. Тя се отпусна тежко, разтърсвана от неудържими ридания, вперила невярващи очи в обезглавеното тяло под краката на коня си.

На Конан му беше достатъчен миг, за да оцени положението на бойното поле. Сега Малак яздеше един от по-малките коринтински коне и докато кимериецът го гледаше, той скочи от него на друг, дръпна назад главата на ездача в шлем с червен гребен и му преряза гърлото. Светкавици и резове съпровождаха Акиро при неговите бесни атаки в тясната долина. Винаги, когато ездачи с полирани нагръдници се доближаваха до закръгления магьосник и крещяха проклетия, Акиро ги посрещаше с избухване на светкавица и страшен гръм. Буйните пламъци и оглушителният трясък не нараняваха никого и на стареца му оставаше все по-малко време да опита някои от по-опасните си магии. Зула и Бомбата се опитваха да се бият до Джина, но проблясващата извита индийска сабя и въртящата се тояга не бяха достатъчно силни да отблъснат войниците, които се мъчеха да ги съсекат.

В началото на боя многобройността на коринтийците стана причина те да дадат много жертви, но въпреки това голямата численост на ездачите с червени гребени върху шлемовете оказва своето влияние. Смелата и глупава смърт, дори когато можеше да се избегне, беше обикната практика в градовете, ала Конан никога не бе проявявал слабост към нея.

— Разпръснете се! — извика той. Двама кавалеристи се доближиха до кимериеца.

Сабята му се завъртя в кръг около него, отрязва дясната ръка при лакътя на единия, заби се дълбоко в рамото на втория. Той измъкна острието и отново извика:

— Разпръснете се! Твърде много са! Разпръснете се!

Хващайки юздата на коня на Джина, той препусна към тесния проход посочен от нея. Това беше пътят, по който трябваше да минат.

Трима коринтийци пришпориха конете си, за да осуетят отстъплението на бегълците. На лицата им цъфнаха доволни усмивки, когато Конан не промени посоката на движение, а после усмивките се превърнаха в гримаси на изумление, защото кимериецът препусна право към тях. Големият му заморански кон връхлетя върху едно по-дребно животно, коринтиецът изкрещя, а препускащият жребец го събори и размаза върху каменистата почва.

Стъписани, останалите двама побягнаха, предпочели да се спасят, вместо да се бият. Затруднен от коня на Джина, който трябваше

да тегли зад себе си, Конан знаеше, че ще му бъде трудно да си проправи път с бой. Хладнокръвно и методично той се възползваше от фаталните им грешки, за да им даде урок. Младежът препусна напред, оставяйки след себе си два пресни трупа и един коринтиец, който крещеше и плюеше кървава пяна. Очите му бяха вперени в тесния проход — очи, жестоки като смъртта.

Конан не можеше да си позволи да погледне назад и това го измъчваше. Какво би станало, ако се обърне и види, че някой от другите има нужда от помощ? Той не можеше да се върне, за да помогне. Заради Валерия Джина трябваше да бъде заведена до съкровището, а след това до Шадизар, за да занесе намерените скъпоценности и ключа. Но дори и да не съществуваше Валерия, той знаеше, че не би могъл да изостави момичето. Можеха да я убият, а бе възможно някой кавалерист да сметне, че е безопасно за момент да пренебрегне грохота на битката и да я замъкне зад някоя скала. Стиснал зъби така, че челюстите го заболяха, Конан яздеше и се мъчеше да не чува звуците от боя зад себе си.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Когато най-сетне Конан спря коня си, клисурите бяха станали виолетови, потънали в сенките на планините. Той не беше галопирал през цялото време — конят не би издържал на такава езда в равнината, камо ли пък в лабиринт от лъкатушещи дефилета — но животните не можеха да се движат вечно дори и с бавен ход. Освен това той беше решил да намери място за пренощуване преди да бе станало твърде тъмно, когато нищо наоколо нямаше да се вижда.

Кимериецът погледна към Джина, за да разбере как тя понася пътуването. Бузите на стройното момиче бяха покрити с прах и следи от сълзи, и беше потънала в онова пълно мълчание, с което го бе посрещнала първия път. Държеше се с две ръце за седлото; и сега не показваше по-голямо желание да хване юздата на коня си, отколкото по време на бягството им. На малкото му забележки Джина отговори само с кимане на глава и той, макар и с неохота, допусна, че това й настроение може да се дължи на неговата недружелюбност през последните няколко часа. Единственото, което изглежда искаше да върши, бе да гледа втренчено в него, а това беше започнало да го изнервя. Дали не си беше изгубила ума? Беше се оказала в разгара на боя...

— Добре ли си? — попита той грубо. — А? Отговори!

— Ти беше... ужасен — каза тя тихо. — Те можеха да държат клончета от дървета, вместо саби.

— Това не беше развлечение — промърмори той — не е игра, както ти изглежда продължаваш да мислиш. — Като се учудваше защо изведнъж се разгневи, той поднови търсенето на място за лагер.

— Просто никога по-рано не съм виждала такова нещо — продължи тя. — Онова, което Зула направи в селото, или което стана в колибата на Акиро, беше нещо различно. Аз... аз съм била настрана от това. Тези неща приличаха на развлечение, като жонгльори или мечка, която танцува.

Той не можеше да не изръмжи в отговор.

— При тези развлечения... умряха хора. И добре че умряха те, а не ние, но това не променя нещата. Никой човек не трябва да умира за развлечения на някого. — Той съгледа подходящо място — десетина обли камъка, по-високи от ездач, сякаш нарочно наредени близо един до друг край един стръмен склон. Той обърна коня си и тръгна към тях.

— Не исках да те обидя, Конан.

— Не се обидих — отговори остро той.

Конан поведе коня ѝ между два камъка достатъчно раздалечени едни от друг, за да мине между тях и намери място сред облите камъни и стръмния склон, достатъчно голямо, за да се настанят те двамата и с животните. Камъните щяха да спират студените ветрове от планината и, което бе по-важно, щяха да ги защитят от погледа на преследвачи. Той скочи от коня, помогна на Джина да слезе от своя жребец и се зае с разседлаването на конете.

— Накладй огън — каза тя и обви наметалото около себе си. — Студено ми е.

— Никакъв огън. — Дори и да имаше нещо, което можеше да запали, той не би рискувал да издаде мястото, където се бяха скрили. — Ето — каза той и ѝ подхвърли одеялата от седлото.

— Миришат — каза тя, но когато той клекна да провери оскъдните им запаси, видя, че тя ги беше сложила върху наметалото си от бяла вълна, макар да беше сбърчила нос.

Кимериецът имаше вързани зад седлото си мях с вода и торба с изсушено овче месо. Месото щеше да им стигне за няколко дни, но с водата можеше да имат неприятности; мехът беше пълен само наполовина.

— Смяташ ли, че останалите също са успели да се измъкнат? — неочаквано попита Джина. — Имам предвид Бомбата и Зула, и другите.

— Може би. — Той дръпна рязко превръзките от главата си и започна да развива една от гърдите си.

— Не! — извика Джина. — Остави ги! Акиро казва...

— Акиро и другите може си са мъртви заради тези дракотини — каза той и се намръщи. — Заради мен. — Той избърса мазния мехлем на магьосника с превръзките. За негова изненада дълбоките рани бяха зараснали и се бяха превърнали в леко изпъкнали розови линии, сякаш бяха минали няколко дни. — Аз се безпокоях от тези

рани, от сърбежа и миризмата. Ако не им бях отделял толкова внимание, коринтийците нямаше да могат да ни изненадат. — Той изруга и захвърли настрана мазната превръзка.

— Вината не беше твоя — възрази тя. — Аз бях виновна. Цупех се като дете, вместо да ти казвам по кой път да вървим. Ако не се държах така, щяхме да завием в страни преди да ни нападнат.

Конан поклати глава.

— Това е глупост, Джина. В този заплетен лабиринт ти би могла да видиш верния път само няколко мига по-рано, но коринтийците щяха да ни нападнат веднага, щом започнехме да се отдалечаваме от тях. — Той дъвчеше парче сушено овче месо, твърдо като лошо ощавена кожа и със също такъв вкус, а тя седеше намръщена и мислеше.

— Може би нямаше да мога да направя нищо повече — каза тя най-последно, — но сега разбирам защо се укоряваш. Ти, разбира се, можеш да виждаш отвъд завоите и през канарите и трябваше да ни предупредиш. Чудесно е да имаме двама магьосници в групата. Само се чудя, защо не ни даде криле, та да отлетим?

Конан се задави с месото, което дъвчеше. Когато успя да си поеме дъх, той погледна към нея, но широко отворените ѝ очи изразяваха само невинност. „Възможно е — помисли той — тя да е толкова непорочна, че да има предвид точно това, което каза. Наистина да вярва, че той... Не! Той не беше толкова глупав, та да повярва“. Конан отвори уста да възрази и отново я затвори с увереност, че каквото и да каже, ще прилича на истински глупак.

— Яж — каза той навъсено и хвърли торбата със сушено месо в краката ѝ.

Тя избра внимателно едно парче. Той не можеше да бъде сигурен, но му се стори, че когато го загриза с малките си бели зъби, на устните ѝ съгледа лека усмивка. Това не подобри настроението му.

Светлината на небето помръкна и върху планините се спусна аметистововиолетова здрач. Като свърши с оскъдната вечеря. Джина започна да се мести, сякаш търсеше по-удобно място върху каменистата почва. Тя постилаше одеялата ту тук, ту там и накрая се оплака:

— Студено ми е, Конан. Направй нещо.

— Никакъв огън — отсече той. — Имаш одеяла.

— Тогава легни под одеялата с мен. Щом не ми разрешаваш да запаля огън, тогава поне сподели с мен телесната топлина от тялото си. Конан се втрещи. „По-непорочна от дете“, помисли той.

— Не мога. По-точно не искам.

— Защо? — попита тя. — Не виждаш ли, че замръзвам? И не те ли изпрати леля ми да ме пазиш?

Конан се засмя и едновременно с това изстена. „Помолили вълка да пази стадото“, помисли той. После разтърси глава, за да отхвърли нежеланите мисли.

— Когато се върнеш в Шадизар, внимавай с Тарамис, Джина.

— Леля ми? Защо?

— Няма сериозна причина — каза той бавно. — Но кралете и кралиците, принцовете и принцесите, не мислят като обикновените хора. Те не виждат по същия начин като тях кое е добро и кое лошо.

— Сънят ли, който имах, те разтревожи? Бомбата беше прав. Това беше само сън, Конан. Всеки би могъл да сънува кошмари в място като онзи кратер. Тарамис ме обича. Тя се грижи за мен от малка.

— Все пак Джина, ако някога имаш нужда от помощ, съобщи в кръчмата на Абулетис в Шадизар и аз ще дойда. Зная много места, на които ще бъдеш в безопасност.

— Ще съобщя — каза тя, но Конан знаеше — Джина не вярваше, не ще ѝ се наложи. — Все още ми е студено — продължи Джина и като се усмихна, повдигна края на едно одеяло.

Един безкраен момент едрият кимериец се колебаеше. После като реши, че наистина става все по-студено и че ако споделят топлината на телата си, няма да се случи нищо лошо, той свали сабята от колана си и легна до нея. Джина придърпа върху раменете му не само одеялото от седлото, което миришеше силно на кон, но и част от наметалото си. Одеялата започнаха да се свличат от тях и когато тя се пресегна да ги вдигне, той разбра, че девойката се беше навела над него. Конан инстинктивно я обгърна с ръка. Ръката му полегна върху топлата извивка на бедрото, отскочи сякаш опарена, докосна леко меката закръгленост на гърдата, после се спря на трапчинката на кръста.

— По-топло е, отколкото си мислех — промърмори той. На челото му имаше капчици пот. — Може би трябва малко да се

поразходя. — „Колко въздържание — чудеше се кимериецът, — могат да искат боговете от един мъж?“

Джина се сгуши по-плътно в него, докосвайки с пръст златния дракон на гърдите му.

— Разкажи ми за Валерия. — Той настръхна и тя го погледна. — Чух от теб и Малак. И от Акиро. Не съм глуха, Конан. Каква жена е била тя?

— Жена — отговори той и разбра, че грубият отговор нямаше да му позволи да се измъкне. — Тя беше жена, каквато се среща веднъж на милион жени, може би в света няма друга като нея. Тя беше воин, приятел, другар...

— ... И любовница? — допълни тя, когато той замлъкна. Конан пое дълбоко дъх, но Джина продължи преди той да може да отговори. — Има ли място в сърцето ти за друга жена?

Как да обясни отношенията си с Валерия, мислеше си той. Валерия беше жена, която не желаше да притежава, нито допускаше да бъде притежавана, жена, която лягаше в леглото му със страст на тигрица, а два часа по-късно го буташе с лакът, за да му привлече вниманието му към някоя особено привлекателна слугиня.

— Има някои неща в отношенията между мъжете и жените — каза ѝ той, — които ти просто не можеш да разбереш, момиче.

— Така си мислиш — отвърна разгорещено тя. — Зула и аз разговаряхме надълго за правилните начини как... да се отнасям с мъжа.

Изведнъж тя сграбчи свободната му ръка и я пъкна под дрехите си. Неволно дланта му обхвана една топла могилка с твърдо връхче. Дошъл на себе си, Конан отдръпна ръката си.

— Ти не знаеш какво правиш — каза той с дрезгав глас.

Преди думите да бяха напуснали устата му, тя се хвърли върху него. Изненадата беше толкова голяма, че той се преметна назад така, че тя легна върху него.

— Тогава покажи ми — каза Джина и сладките ѝ устни прогониха от главата му всички сковаващи порива му мисли.

Студеният нощен вятър се носеше от равнината срещу Шадизар, сякаш се мъчеше да очисти града от покварата.

„Този вятър е поличба — мислеше Тарамис. — Знак за гибелта на старото, за настъпващата нова ера“. Небесносините й дрехи, извезани със злато, бяха избрани като символ на този нов изгрев на слънцето, това неизбежно ново начало.

Тъмните й очи огледаха вътрешния двор, най-големия в нейния дворец. Покрит с огромни блокове от светъл полиран мрамор, той беше заобиколен от колонада, изградена от алабастър. Балконите над двора бяха празни и в никой от прозорците нямаше светлина. Охраната в двореца се беше погрижила ничие любопитно око на роб да не зърне онова, което става там тази нощ.

Пред нея почиваше голямата статуя на Дагот върху кушетката от ален мрамор. „По-съвършен от който и да било смъртен мъж, роден от жена“, помисли тя. В кръг около нея и масивното тяло на спящия бог стояха жреци от новата религия, възродила древните, забравени поверия. Блестящи златни наметала покриваха жреците до петите, на главата на всеки имаше златна корона с един рог над челото, с издълбано върху него отворено око, символизиращо всеотдайната им служба на спящия бог.

Короната с най-висок рог беше на главата на стоящия от дясно на Тарамис, бялата му брада се развяваше над гърдите му, лицето му, с пергаментова кожа, бе добило изражение на безгранична доброта. Високият му златен жезъл имаше на върха син брилянт, инкрустиран в око, два пъти по-голямо от човешко. Той беше Ксантерис, първожрецът. „Наистина първожрец“, помисли Тарамис.

— Това е третата нощ — каза тя неочаквано и от кръга жреци се чу въздишка на задоволство. — Третата вечер от Нощта на пробуждането.

— Да бъде благословена Нощта на пробуждането — запяха жреците.

— Спящият бог никога няма да умре — извика тя и те отговориха:

— Където има вяра, няма смърт!

Тарамис протегна ръце настрани.

— Нека миропомажем нашия бог с първото миро.

— Слава на онази, която миропомазва Спящия бог — изпяха те.

Флейти започнаха да свирят, отначало тихо и бавно, след това по-бързо и по-високо. Откъм колонадата се появиха още двама жреци с

корони. Между тях имаше момиче; гарвановочерните ѝ коси бяха пристегнати с фиби върху малката ѝ главица, тялото ѝ бе увито в снежнобяло наметало. В кръга двамата жреци свалиха дрехите ѝ и тя остана гола, без да се срамува. Когато спря до главата на Дагот, очите ѝ, приковани върху тялото на статуята, изразяваха истински екстаз. Тарамис и Ксантерис пристъпиха едновременно и застанаха от двете страни на момичето.

— Ания — каза Тарамис. Голото момиче неохотно откъсна поглед от Спящия бог. — Ти — каза ѝ Тарамис, — си първата избрана, предпочетена пред твоите сестри заради чистотата ти.

— Моята бедна душа е удостоена с висока чест — прошепна момичето.

— Още при раждането си ти си запазена за Спящия бог. Готова ли си да отдадеш живота си за Него? — Тарамис знаеше отговора, преди очите на момичето да заблестят от обхваналата го самозабрава. Благородницата с жестоките очи беше я подготвила отдавна и добре.

— Моята бедна душа моли да получи възможност да му служи — отговори момичето още по-развълнувано.

Сега флейтите свиреха пронизително.

— О, велики Дагот — извика Тарамис, — приеми тази наша жертва и нашия обет към теб. Приеми твоето първо миропомазване навръх Нощта на твоето завръщане.

Ксантерис, чието лице все още изобразяваше доброта, сграбчи косата на Ания, наведе главата ѝ над главата на алабастровата статуя така, че вратът ѝ се изви в дъга. Той извади от дрехата си една кама с позлатено острие и позлатената стомана се заби в гладката дъга. Над лицето на бога блисна ален фонтан кръв.

— О, велики Дагот — извика Тарамис, — твоите слуги те миропомазват!

— О, велики Дагот — изпяха жреците като ехо, — твоите слуги те миропомазват!

Тарамис падна на колене и наведе глава към мрамора. Потънала в собствената си напрегнатост, тя не чу шума, когато жрецът също коленичи и се поклони.

„О, велики Дагот — молеше се тя, — слугите ти очакват Нощта на твоето завръщане! Аз очаквам Нощта на твоето завръщане“.

Дружните гласове на жреците усърдно следваха нейния.

„О, велики Дагот, слугите ти очакват Нощта на твоето завръщане“.

Тялото на Ания потръпна за последен път и застина неподвижно на мястото, където беше паднало, забравено от всички. Изцъклените ѝ очи бяха насочени към локвата от собствената ѝ кръв, отцедила се върху светлите плочи.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Конят на Конан се придвижваше напред по каменистата почва на клисурата. Лицето на ездача беше каменно. Той се бе съсредоточил върху пътя пред него и не си позволяваше да се разсейва.

— Трябва да продължим — каза Джина и лицето ѝ придоби още по-твърд израз. — Зная пътя и трябва да продължим.

Той изчака, докато достигнаха до най-високата точка на клисурата, далечният край на която отвеждаше до друга клисура и тогава заговори.

— Мога да те заведа в Шадизар за два дни. Дори за един, ако пришпорваме конете безмилостно. — От тази височина се виждаха планините към изгряващото слънце и заморанската равнина. „Два дни — каза си той, — без да преуморяваме животните“. Никакви други мисли не го занимаваха, освен тази колко далече биха могли да спират конете и за колко време.

— Това е моето предопределен не! — възпротиви се тя.

— Твоето предопределение не е да умреш сред тези планини. Аз ще те върна в двореца на леля ти.

— Ти не можеш да се месиш в съдбата ми!

— Ерлик ще се възползува от твоето предопределение — озъби се той.

Тя се изравни с него.

— Ами Валерия? Зная каква отплата ти е обещала леля ми.

Беше положил титанично усилие, за да не изрази лицето му никакви чувства. Един дълг трябва да се изплати, независимо от цената. Този дълг беше негов, а не на Джина.

— Аз мога да те защита, докато пътуваме, но не и ако сами предизвикваме опасността. Нима мислиш, че това съкровище просто лежи наблизо неохранявано?

— Валерия...

— Тя не би се съгласила да жертвам твоя живот заради нейния — отсече той. — Сега замълчи и ме следвай.

За известно време тя наистина мълчеше, макар и нацупена, гневно мърморейки под нос. Зает със собствените си неприятности, Конан не обърна внимание на нейния гняв.

Неочаквано тя каза:

— Там е. Зная, че е там, Конан. Ние трябва да отидем при него! Моля те.

Въпреки решението си да не се отклонява, той погледна нататък, където сочеше тя. Планината със сивите склонове не беше висока, но близко до подножието ѝ нейните каменни склонове бяха неестествено нарязани на стотици гранитни клисури, над които се възвисяваха остри върхове. Той си спомни, че Джина беше нарекла това пътуване лабиринт. Това наистина беше лабиринт в пълния смисъл на думата. Тук някъде можеше да дебне в засада цяла армия, без да бъде открита, докато случайно не се натъкнат на нея. Не беше място, където трябваше да заведе едно младо момиче, не в Карпашките планини, дори заради съкровището, което Тарамис искаше. Той реши, че ще завият на юг, заобикаляйки отдалеч тази планина. Конан продължи да язди мълчаливо.

— Конан!

Младият мъж запуши ушите си, отказвайки да слуша.

— Конан!

Изведнъж кимериецът разбра, че това не беше гласът на Джина. Ръката му машинално стисна дръжката на широката сабя. Това, че викацията знаеше името му, можеше да означава много неща. Тогава откъм една гънка на местността се появи слаб, тъмноок ездач с военно коринтийско седло.

Широка усмивка озари лицето на Конан.

— Малак! — извика той. — Страхувах се, че всички сте мъртви.

— Не и аз! — отвърна дребния крадец. — Прекалено съм красив, за да умра.

По петите на Малак следваха и останалите — Бомбата, Зула и Акиро, разхлабил седлото си, отдал се на вайкане заради старите си кости. Чернокожата жена отиде при Джина, двете долепиха глави една до друга, за да не стигнат приказките им до ушите на мъжете.

— Какво стана с коринтийците? — попита Конан. — И как ни намерихте?

Акиро отвори уста, но Малак бе по-чевръст.

— Когато те видяха, че вие двамата стигнахте до върха на прохода, почти половината се спуснаха подир вас. Всички крещяха, че искат първи да обладаят момичето. Не ме гледайте така! На Митра казаха това, не на мен. Във всеки случай, когато понамаляха, Акиро се развихри. Кажи им какво направи, Акиро.

Акиро отново отвори уста.

— Той измъкна отнякъде един тигър — засмя се Малак. — Беше голям като слон! Фидеза ми е свидетел! Конете полудяха. — Малак усети, че старият магьосник го гледа и промълви тихо: — Разкажи останалото, Акиро.

— Това беше само една малка илюзия — каза Акиро. Докато говореше, той не сваляше очи от Малак, сякаш се страхуваше, че щом премести поглед от него, мършавият човек отново ще го прекъсне. — Въпреки че коринтийците бяха малко, нямах време да направя нещо наистина значително. Той само приличаше и миришеше като тигър, дори не можеше да се движи, но конете, за наш късмет, не разбраха измамата. Те наистина полудяха. Нашите също. Но това ни позволи да се измъкнем. Без товарните коне, както виждаш, но отървахме кожата.

В това пътуване имаше прекалено много магии, за да се хареса на Конан; той обаче не можеше да се оплаче от тях, щом те спасяваха живота на приятелите му. Конан каза:

— Истинско щастие е, че ни намерихте. Заедно влязохме в тези проклетни планини и е добре, че заедно излизаме.

Малак започна да говори, после затвори уста и притихна под погледа на Акиро.

— Щастieto няма нищо общо с това — каза жълтокожият магьосник. — Вижте това. — Той държеше кожена връв, в единия край на която висеше малък обработен камък. Със сръчно движение Акиро завъртя камъка в кръг, но почти веднага елипсата се удължи от една страна и се скъси в друга, докато камъкът започна да подскача напред и назад по права линия, насочена към Конан.

Кимериецът пое дълбоко дъх. *Още магии!*

— Не обичам такива неща да се свързват с мен — каза той, доволен, че се беше въздържал да не изкрещи.

— Това не е свързано с теб — успокой го Акиро, — а с амулета. Той не е така сложен като жив човек и поради това ми беше по-лесно

да го открия. Ако имах косъм от косата ти или някаква дреха, която си носил, щях да те намеря много по-бързо.

— Всемогъщи Кром! — промълви Конан. Косъм от него. Той никога не би позволил на магьосник да притежава такова нещо, независимо от това колко дружелюбен изглежда в момента.

Акиро продължи, сякаш кимериецът не беше казал нищо.

— С неодушевен предмет в центъра, кръгът отначало почти не промени формата си. Беше много трудно да определя посоката. Също като да ходиш в тъмна стая — по интуиция.

— А Бомбата не искаше да тръгне след него — избухна Малак. — Той каза, че не вярва на Акиро. — Последните му думи преминаха в шепот и Малак хвърли неспокоен поглед към Акиро.

— Няма нищо — каза Акиро. — Аз свърших.

През цялото време, докато говореха Бомбата седеше на коня си и местеше поглед от Конан към Джина и обратно. Сега той изръмжа:

— Стори ли ти нещо този варварин, дете?

Джина вдигна глава стресната, откъсната от разговора със Зула.

— Какво? Защо? Какво искаш да кажеш. Бомбата? Конан ме защитава, както и ти.

Отговорът ѝ изглежда не задоволи мъжа в черните доспехи. Той се намръщи и белезите на лицето му се изопнаха. Бомбата погледна към Акиро, видимо разколебан, после каза:

— Аз трябва да зная, магьоснико. Все още ли е непорочна?

— Бомбата — възмути се Джина. Обади се и Зула до нея.

— Такъв въпрос пито се поставя, пито получава отговор — озъби се чернокожата жена.

— Кажи ми истината, магьоснико — настоя Бомбата, — защото нашият живот е много, много повече от онова, което знаеш ти, зависи от Джина.

Акиро стисна устни и бавно кимна.

— Тя е непорочна. Чувствам го толкова силно, че се учудвам как другите не могат да го усетят. — От устата на Бомбата се чу въздишка на облекчение, закръгленият магьосник отиде с коня си по-близо до Конан и тихо му каза: — Това е нещо, което се отнася до духа, не до плътта, както бях споменал по-рано.

Конан се изчерви и когато разбра това, поаления още повече.

— Ги, любопитни човече — промърмори той. — Не опитвай магиите си върху мен.

— Използувай мускалчето, което ти дадох — каза Акиро. — Използувай го и се махай отгук. Вземи момичето, ако искаш. Не се съмнявам, че можеш да я убедиш да тръгне с теб. След още една или две такива ноци. — На устните му се появи за миг лека подигравателна усмивка. — В цялата тази работа може да няма нищо за теб, кимериецо, освен още рани, които нито се виждат, нито могат да се излекуват.

Конан се намръщи, след като устоя на изкушението да бръкне в торбичката на пояса си, за да види дали малкото каменно мускалче е още там. Валерия, дългът към нея още не е изплатен. Той дочу гласът на Джина:

— Той казва, че няма да ме заведе, но аз знам, че то е там. Аз наистина знам.

Бомбата погледна намръщено кимериеца.

— Е, крадецо, отказваш ли се от твоята скъпа Валерия? Толкова ли те изплашиха тези конници, та изгуби мъжеството си? Изобщо имал ли си някога...

Очите на Конан бяха толкова студени, че воинът с белязаното лице не довърши думите си. Чувствата на Бомбата бяха изписани ясно на лицето му — ясно съзнание за това, което беше сторил Конан, гняв, че за момент се беше изплашил, ярост, че другите бяха видели всичко. Той стисна дръжката на извитата си индийска сабя толкова силно, че тя изскърца, но кимериецът не направи никакво движение към оръжието си.

„Търпение“, каза си Конан. Сред скалистите планини на Кимерия, човекът, комуто липсваше търпение, скоро срещаше смъртта си. По-късно щеше да има време да го убие. Когато заговори, гласът на младия мъж беше ледено спокоен.

— Няма да я заведа там, където иска да отиде, без да разполагам с повече очи, които следят, и още саби, способни да я защитят. Сега ги имаме. — Той подкара коня си до този на Бомбата. — Да не се бавим, заморанецо. Утре вечер трябва да сме в Шадизар и когато свършим това, ще си уредим сметките.

— Очаквам с нетърпение този момент — озъби се Бомбата.

— Аз също — каза Конан и тръгна напред.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Половин ден мина, преди да стигнат до онези назъбени каменни клисури, а когато спряха пред тях. Конан не ги намери за по-привлекателни, отколкото гледани отдалеч. Около тях се възправяха сиви стени, пътят се стесни дотолкова, че бяха принудени да яздят в колона по един. Стотини непроходими дерета се пресичаха отново и отново като миниатюрни каньони, отделени едно от друго с дебели каменни късове. Изведнъж се явяваха десетина възможни пътища да продължат напред, ала всеки следващ беше по-тесен, по-лъкатушен от предишния.

— Надясно — каза Джина, която яздеше непосредствено след Конан. — На дясно, казах. Не, не този. Онзи, ей там! Той е по-пряк. О, ако ме беше аз оставил да водя, можехме да се движим два пъти по-бързо.

— Не! — извика Бомбата.

Конан не каза нищо и препусна напред да проучи трите тесни прохода през скалите, които водеха в различни посоки. Бяха много тесни. Джина не за първи път искаше да води и той много пъти се бе мъчил да ѝ обясни опасностите, на които можеше да се натъкне. Сега Бомбата отказваше да се отдели от нея, твърдейки, че няма доверие на кимериеца, който не ѝ позволяваше тя да върви начело. Когато групата отново се събра и Бомбата даде ясно да се разбере какво има предвид, Конан беше сигурен, че заморанецът просто не желаше да я остави насаме с него, но сега пред младия мъж стоеше друг проблем, който трябваше да обмисли сериозно.

— Защо спряхме? — попита Джина. — Това е пътят. Точно там. — Тя посочи към средния проход.

— Много е тясно за конете — каза Конан. — С известна трудност, защото сивите стени вече бяха съвсем близко една до друга, той слезе от седлото и тръгна пред коня си. — Ще трябва да оставим конете.

Това не му харесваше. Вярно, че спънати, конете не биха могли да отидат далеч, но дори и малкото разстояние, което можеха да изминат, щеше да им отнеме време за търсене. А без коне нямаше никаква надежда да пристигнат в Шадизар навреме. Другите също бяха слезли от седлата и връзваха на предните крака на животните букаи или се провираха край конете, за да отидат при него.

— Малак — каза Конан, — най-добре е ти да останеш с конете.

Нисичкият крадец трепна и заоглежда тъжно скалите около тях.

— Тук? Сиджин да ме порази, Конан, аз не мисля, че трябва да се разделяме. Да запазим силите си обединени, а? Тук човек не може дори да диша.

Конан се накани остро да възрази, но спря. Той самият намираше, че каменните стени бяха прекалено близко една до друга и пространството между тях като че бе лишено от въздух. Но Конан не беше човек, който може да бъде уплашен от тесни проходи и затворено пространство. Той огледа лицата на другите, опитвайки се да разбере дали някой от тях изпитва същото чувство като него. Джина изгаряше от нетърпение, докато лицето на Зула имаше такъв израз, сякаш тъмнокожата очакваше всеки момент някой да ги нападне. Бомбата, както винаги беше намръщен, а Акиро, както винаги — замислен. Вероятно той вече виждаше какво ги очаква. А може би не беше така.

— Да, ще останем заедно — каза Конан. Той стисна в една ръка сабята, а в другата камата. — Ето как ще маркираме пътя си — каза той и с камата начерта върху камъка стрела, която сочеше към жребците, — за да можем по-късно лесно да намерим конете. Дръжте се близко един до друг.

В отговор на настойчивото подканяне на Джина Конан тръгна през прохода с назъбените каменни стени, макар и не толкова бързо, колкото и се искаше; на всеки десет крачки той начертаваше върху скалата по една стрела. „Ако се случи най-лошото — мислеше кимериецът, — с тези знаци дори Джина ще може да намери конете. Така дори ако остане сама, тя ще има шанс да се спаси“.

На моменти те трябваше да се промъкват ребром, като ожулваха гърди и гърбове о скалите, защото някои участъци бяха толкова тесни, че нито Зула, пито Джина можеха да минат нормално. Конан обаче продължаваше напред. Той държеше в една ръка сабята, в другата камата, готова да промуши всекиго, който успееше да се промъкне

край дългата му сабя, без да бъде съсечен. Докато навлизаше все по-навътре в лабиринта, чувството му, че нещо лошо предстои, се засилваше. Сега той почти можеше да назове онова, което сякаш проникваше през скалата, по която вървяха. Беше подобно на спомен за зловонието на смъртта — толкова слабо, че обонянието не можеше да го долови, така неуловимо, че умът не можеше да го усети и въпреки това предчувствието за зло можеше да се възприеме от живите примитивни инстинкти.

Конан погледна назад към другите и този път съзря безпокойството си, отразено в лицата на всички, с изключение на Джина.

— Защо вървим толкова бавно? — попита стройното момиче. Тя напразно се опита да се провере край едрия кимериец, но проходът беше така тесен, че той самият едва можеше да мине. — Вече почти стигнахме.

— Акиро? — каза Конан.

Лицето на сивокосия магьосник беше изкривено в такава гримаса, сякаш в устата му нагарчаше.

— Почувствах го още щом пристъпихме в тези проходи, но с навлизането ни става все по-силно. Това е... нечиста сила. — Той спря и плю. — Но тя е стара, древна и аз не мисля, че ни застрашава. Закъснели сме повече от няколко столетия.

Конан кимна и продължи напред, но не беше убеден във верността на тези думи. Неговите собствени сетива не бяха магически, но му бяха спасявали живота на много пъти, когато го грозеше смъртна опасност и сега те отново го предупреждаваха, че смъртта дебне наблизко. Той продължи да стиска оръжията си.

Неочаквано проходът завърши и пред очите им се откри обширна равна местност. Тук скалата беше изсечена, а получената каменна основа бе покрита със сложни фигури, издялани върху нея, които образуваха голям вътрешен двор. В единия край на този двор, опрял гръб в планината, се издигаше храм. Пред храма се извисяваха масивни колони с канелюри, а между тях някога бе имало двайсет статуи от обсидиан, високи четири човешки боя. Сега беше останала само една — абаносовочерен воин, със заличени от вятъра и дъжда черти на лицето и дълго копие в ръка. От другите статуи бяха останали само отломки от черен камък и късове от краката.

Конан пхна камата в ножницата и сграбчи ръката на Джина, която се канеше да хукне към храма.

— Внимавай, момиче — каза той и я задържа. — Тук лично аз бих рискувал много, но не искам да рискувам твоя живот.

Бомбата сграбчи другата ѝ ръка. Двамата мъже се гледаха студено над главата на момичето. Погледите им вещаеха скорошна смърт. „Това е друга причина, поради която желая пътуването да свърши — мислеше Конан. — Двубой като този не може да бъде отлаган вечно.“

— Пуснете ме да отида — каза Джина, като се дърпаше. — Аз трябва да намеря Рога. Той е тук вътре. Пуснете ме да отида.

Зула, присмивайки се на двамата мъже, постави ръце върху раменете на Джина.

— Да я разкъсате ли искате? Или да я смачкате помежду си?

Конан пусна ръката на девойката и в следващия миг Бомбата направи същото. Зула я отведе настрана и тихо ѝ заговори. Конан посрещна погледа на Бомбата без да мигне.

— Това ще бъде уредено, крадецо — каза човекът с белязаното лице.

— В Шадизар — каза Конан и другият кимна с глава в знак на съгласие.

Докато Конан вървеше към храма, Акиро се опитваше да проследи с пръст заличените от времето надписи върху пиедестала, на който стоеше обсидиановата статуя. Малко от тях бе запазено.

— Какво се опитваш да правиш? — присмя се Малак на стария магьосник. — Да разчетеш декоративния орнамент? И после да разказваш за него? Аз съм виждал по-добър от този, и то направен от едноок пияница.

Акиро се изправи, въздъхна и изгърси прахта от ръцете си.

— Бих могъл да го прочета, или поне част от него, ако не беше толкова силно изтрит. Това е скрижал, а не орнамент. Мястото е много по-древно, отколкото смятах. Последните записи, направени на този език, са от преди повече от хиляда години и дори тогава той е бил мъртъв. Днес на този език се намират само разпръснати фрагменти. Може би вътре в храма ще намеря повече.

— Не сме тук, за да разчитаме надписи на древни езици — изръмжа Бомбата.

Тайно в себе си Конан се съгласи, но само каза:

— Тогава нека се заемем със задачата си.

Конан закричи към високите позеленели от времето бронзовите врати. Скални гълъби излетяха от гнездата си високо над масивните колони. Плясъкът на крилетата им изтрещя като гръм в тишината. През напластена от времето прах се виждаше едно голямо отворено око, изсечено дълбоко в метала на всяка врата. Под всяко от тях висеше огромна бронзова халка.

— Никога няма да можем да ги отворим — каза Малак, като гледаше следите на изтеклите векове върху разпадналите се скали наоколо.

Конан хвана една дебела халка, за да провери дали може да я помръдне. За негова изненада вратата се откряна, без дори да проскърцат отдавна несмазаните ѝ панти. „Чиста случайност, че се отвори така леко — каза си той. — Ако тези врати се използват, пантите им щяха да са смазани“. Не му хареса успокоението, което почувства при тази мисъл. Все пак той си напомни, че беше тук, за да се грижи за безопасността на Джина, а не да се перчи със смелостта си.

— Бъдете нащрек — заповяда той, — и се пазете! — После ги поведе навътре.

Зад големите врати подът беше покрит с дебел слой прах, натрупан през вековете. По стените, украсени със сложни инкрустации, в златни скоби бяха поставени факли, запазили смолата си във времето, но оплетени в паяжини. Над тях таванът се губеше в сенки, а отпреде им в тъмнината се простираше огромна зала.

Неочаквано Зула изпищя, когато един паяк, голям колкото човешка длан, пробяга по босия ѝ крак.

— Просто паяк — каза Малак и го настъпи. Той ритна настрана смазаното насекомо. — Не бива да се страхуваш от едно... — Мършавият крадец млъкна, когато тоягата на Зула изсвистя към лицето му и спря на не повече от един пръст от носа му. Тоя я погледна недоумяващо.

— Не се страхувам — изсъска Зула. — Просто не обичам паяци. — Навътре в залата се чу шумолене и тя нервно се взря натам. — И плъхове. Особено плъхове.

Конан взе една факла от стената и пхна сабята си в ножницата, за да потърси в торбичката си кремък и огниво.

— Ако тези факли все още горят... — започна той.

Акиро помръдна с устни и изведнъж над събраните му един до друг пръсти лумна огън. Той го поднесе към факлата; тя пламна с пращане, което прокънтя в тихата зала.

— Ще гори — каза той.

— Не можеш ли да почакаш, докато те помолят? — каза сухо Конан като пхаше обратно в торбичката си огниво и кремъка. Акиро вдигна извинително рамене.

Бомбата и Малак запалиха факли от Конан и тръгнаха предпазливо из голямата зала. Стъпките им раздвижиха прахта, по която имаше следи единствено от плъхове. Наоколо бяха разпръснати кости от малки животни и птици, някои заровени в прахта, други над нея. Отдавна нищо не бе влизало в храма освен гризачи и техните жертви. Стъпките на мъжете бяха съпроводени от цвърчене на плъхове, оттеглили се на почтително разстояние от огъня и странната миризма на хора, а пламъците от факлите се отразяваха в стотици малки, алчни очи. Зула мърмореше и въртеше глава, сякаш искаше да гледа едновременно във всички посоки. Малак повече не си правеше шеги е нейното притеснение; той упорито избягваше да гледа към тези блестящи хищни очи и не преставаше да шепне ругатни и молитви към двайсетина бога.

Залата завършваше с широки каменни стъпала, водещи към платформа, на която имаше мраморен трон с висока облегалка. Пред този трон се издигаше малка купчинка от изсушени от времето кости, а върху нея друга купчинка с човешки череп по средата: празни, потънали в сянка дупки на очните ябълки, втренчени в Конан и другарите му. Доспехи, дрехи, корона всичко, което някога бе носил този човек, отдавна бяха покрити с прах.

Джина посочи надясно към широк сводест вход, едва видим в тъмнината.

— Там — каза тя. — Това е пътят.

Конан почувства облекчение, че съкровището — *не беше ли го нарекла Джина рог?* — не се намираше на трона. Преди много години той беше взел сабята, която носеше сега, от един трон, не много по-

различен от този, и не му се щеше да премине още веднъж през подобно изживяване.

Бомбата веднага отиде при сводестия вход и пъкна факлата си в него.

— Стълби! — промърмори той. — Колко дълбоко в недрата на този храм трябва да влезем?

— Толкова дълбоко, колкото е нужно — каза Конан и като отместил Бомбата, заслиза надолу.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Широките стълби се виеха надолу в недрата на планината и тук Конан видя следи от земетресението, което беше съборило статуите пред храма. Пукнатини като паяжини покриваха стените. Някога сякаш нещо бе ударило силно стълбите, сякаш бе преминало през тях и бе отместило част от стъпалата на цяла педя встрани. Тук някога е имало и паяци. Дебели паяжини препречваха тунела, но при допира с факлата на Конан те пламваха със съскане и се разтопяваха.

— Не ми харесва това, Конан — каза Малак. — Огун да ме порази, но не ми харесва.

— Тогава почакай горе — отговори му Конан.

— При плъховете! — Гласът на дребния човек прозвуча като писък и Зула тихичко се засмя.

Един последен завой и стълбите ги изведоха в дълга зала със сводест таван, подпрян с колони, които на пръв поглед приличаха на златни — по един ред край всяка стена. Почти половината от колоните обаче бяха съборени и парчетата от тях лежах разпръснати по прашната мозайка на пода. От тях се виждаше, че колоните са от обикновен сив камък, обвит с тънък слой кован златен лист. Таванът беше плътно покрит със странни символи, от които Конан можа да разпознае само един: отвореното око върху бронзовите врати, което се повтаряше многократно сред другите рисунки. Той не можеше да разбере какво означава това.

— Конан — извика Акиро, — това, струва ми се, е единственият изход освен стълбите.

Магьосникът стоеше в далечния край на залата до широка врата, която приличаше на желязна, ала въпреки това по нея нямаше никакво петънце ръжда. Конан видя, че тя нямаше и панти, сякаш беше само огромна метална плоча, поставена върху камъка.

— Това е пътят — прошепна възторжено Джина. Тя гледеше съсредоточено вратата или нещо зад нея. — Трябва да продължим.

Тъмносивата повърхност на вратата беше гладка с изключение на неизбежното отворено око в средата и две глави на озъбени демони близо до долния ѝ край. Бивни като на глиган се подаваха от отворените усти на тези чудати глави. Ако вратата не може да се отвори, мислеше Конан, тогава може би...

Той удари силно със сабята си по всяка от озъбените глави. От една глава изпадна гърчеща се червена стоножка; ухапването от нея водеше до сигурна, бавна и мъчителна смърт. Малак отскочи настрана от пътя ѝ, а неприятната твар побърза да се скрие между падналите колони.

Пъхайки сабята в ножницата, Конан подаде факлата си на Зула и клекна пред вратата. Той пъкна ръцете си в устите на демоните. Както беше предположил, ръцете му влязоха с лекота. Той повдигна плочата нагоре.

— Та това са дръжки! — възкликна Малак.

Напрягайки мускули, Конан се чудеше дали беше прав в заключението си, което не се различаваше от това на по-дребния мъж. Металната плоча не помръдна, сякаш беше част от планината. Неочаквано Бомбата застана до него и хвана една от главите. Конан хвана с две ръце другата. Сухожилията на врата и бедрата му се издуха, всичките му мускули възнегодуваха. Пред очите му заиграха сребърни петна. Желязната плоча се отмести нагоре колкото една длан. Бавно, с металическо скърцане, вратата се издигаше все по-високо, докато достигна над главите на Бомбата и Конан и те застанаха под нея да я държат.

— Влизайте — отсече Конан. — Хайде!

Останалата част от групата бързо се изниза край двамата едри мъже, после Бомбата пусна вратата и ти последва. Мишците на Конан затрепериха от усилието да държи самичък вратата, но въпреки това той се колебаеше. Когато разбра, че няма да може да я задържи, трескаво затърси отворените усти на демоните или някакво друго средство да повдигне плочата от вътрешната страна, но не откри нищо. Щяха да попаднат в капан. Ала щом не можеше да намери начин да подпре вратата, трябваше да я пусне.

Като си мърмореше замислено, Акиро отиде до вратата, където един бронзов прът се подаваше от камъка, краят му завършваше с

голямо кълбо, украсено с неизменното отворено око. Магьосникът постави ръка на кълбото, натисна го леко и прътът потъна в стената.

Кован примигва. Натискът над него изчезна. Той леко се наведе. Вратата не помръдва. Като мърмореше раздражено, Конан пусна металната плоча.

— Благодаря ти — каза той на Акиро, — но сега, като си помисля, се питам не би ли могъл самичък да отвориш тази врага?

— Бих могъл — отговори спокойно Акиро, — ти обаче ми каза, че трябва да чакам да ме помолят. Тъй като не...

— Къде са другите? — прекъсна го Конан.

Светлината от факлата на Акиро достигаше само до единия край на тесния коридор; там нямаше никой освен тях двамата, пито пък се виждаше светлина от други факли. Ругаейки, кимериецът затича навътре, а Акиро го следваше по петите. Коридорът завършваше в широка кръгла стая. Двамата мъже спряха изумени. Другите бяха вече там, държаха високо факлите си и се оглеждаха.

Точно срещу вратата, през която бяха влезли, от стената стърчеше една светеща, озъбена, чудовищна глава, издялана от черен камък. Два други входа, разположени на еднакво разстояние от първата врата, водеха навън от стаята. Или по-скоро единият извеждаше вън, защото другият беше порутен и задръстен с отломъци, разпръснати по пода във формата на ветрило. Останалите стени бяха покрити с барелефи — позлатени изображения на животни от легенди със скъпоценни камъни вместо очи на равни разстояния една от друга, по стените бяха поставени големи златни плочи, покрити със странни надписи. Ниският куполообразен таван беше облицован с оникс и осеян с брилянти и сапфири, които примигваха на светлината от факлите, сякаш изобразяваха нощно небе.

Акиро се спусна към една от златните плочи и опипа с пръсти прецизно издълбания надпис, като че ли не вярваше на очите си.

— Същият език, както навън, и повече текст на едно място, отколкото където и да било другаде по света. Аз мога... да, мога да го разчета. Слушайте. — Той говореше бавно, поспирайки, за да проследи буквите. — На тринайсетия ден от Последната схватка дойдоха боговете да се бият и планините потрепераха от техните стъпки.

Закръгленият магьосник продължи, но Конан се интересуваше повече от онова, което вършеше Джина под зорките очи на Бомбата. Единствено тя не се беше удивила при вида на богатствата в стаята. Очите ѝ бяха насочени към огромната, ужасна глава от черен камък. Сега тя стоеше пред него и не виждаше нищо друго. Под краката ѝ имаше кръг от магически знаци, издълбан в мрамора на пода и в него беше вплетена петолъчна звезда, върховете на която се свързваха с прави линии.

Дъхът на Конан секна. За съжаление той отдавна познаваше символа на звездата. Беше пентаграма, фокус на магическите сили. Той вдигна ръка да я спре. Но там, в магическата фигура беше Валерия. А Джина казваше, че това е нейното предопределение, че тя е родена, за да му се подчини. Вдигнатата ръка на Конан се сви в юмрук, докато кокалчетата на пръстите му побеляха. Той не можеше да стори нищо, освен безучастно да наблюдава всичко докрай.

Джина извади изпод дрехите си черната кадифена торбичка, в която носеше сърцето на Ариман. Когато кървавочервеният скъпоценен камък се плъзна в ръката ѝ, неговата алена светлина изпълни стаята и скъпоценните камъни на тавана заблестяха по-силно. Тя постави внимателно Сърцето пред себе си в пентаграмата; там имаше малка дупка, точно с неговите размери и форма. Когато тя се изправи, съзнанието ѝ я беше напуснало. Девојката напяваше в пълен транс и думите ѝ отекваха в стените.

Докато произнасяше заклинанията, светлината от Сърцето се засилваше, но сега тя беше фокусирана и осветяваше само огромната каменна глава, заливайки я с червена светлина. Черните каменни очи изглежда отразяваха светлината особено силно, алените сенки танцуваха в техните дъна, които само миг по-рано не съществуваха.

— Главата е жива — изсъска Зула, а Малак започна да шепне молитви.

— Ти трябва да я спреш! — изведнъж каза Акиро и в гласа му прозвуча загадъчна настойчивост. — Бързо, Конан, ти трябва... — Той замлъкна със стон на отрицание, който сякаш се изтръгна от костите му.

Челюстите на чудовищната глава беззвучно се отвориха толкова широко, че можеха да погълнат тримата мъже; в тази уста гореше такъв огън, какъвто ничии човешки очи не бяха виждали по-рано.

Беше кръв, превърната в пламък. Конан неволно отстъпи назад, сложил ръка пред лицето си, да се предпази от горещината, която като че ли разтапяше самия въздух. Въпреки болката в очите си, кимериецът видя сред тези пламтящ тънка кристална колона. Беше прозрачна като онази, на която стоеше сърцето на Ариман в двореца на Амон-Рама, но на върха ѝ имаше златен рог, като рог на бик. Нито колоната, нито рогът изглеждаха засегнати от извиващата се около тях огнената буря.

Джина все още гледаше, сякаш не принадлежеше на този свят, а на някое друго царство отвъд. Големите ѝ очи бяха пусти, на лицето ѝ нямаше никакво изражение. Ръцете ѝ бавно се вдигнаха до раменете, дрехите ѝ се свлякоха в краката. Тя стоеше гола, стройното тяло се обливаше със светлината от пламъците, белегът между малките ѝ гърди проблясваше като огън. С бързи движения, с решителни стъпки тя тръгна напред. Бомбата я наблюдаваше без нито едно мускулче да трепне по лицето му, а светлината в тъмните му очи беше като отражение от огнената вихрушка.

— Не! — извика Конан, но беше много късно.

Джина пристъпи в бушуващите пламъци. Огънят около нея пламтеше сякаш разгневен от нейното нашествие, облизваше голото ѝ тяло, но тя продължаваше да върви навътре, без да усеща нещо, без да бъде наранена. Джина вдигна с две ръце рога, излезе с него от огнената стихия и се върна в пентаграмата.

Джина остана за момент там и всички в стаята изглеждаха като вцепенени на местата си. После въздъхна, отпусна се и щеше да падне, ако Зула не се беше спуснала да я задържи. Чернокожата жена бързо я облече.

— Свърши се — каза тихо Бомбата. — Рогът е в ръцете на Единствената.

— Конан — каза Акиро разтреперено, — има нещо, което трябва да знаеш.

Изведнъж в стаята задуха силен вятър, извиха се ледени вихри със зловещ вой, които ги пронизваха до кости, но не изгасиха факлите. После воят престана също така внезапно, както се бе появил, пламъците в огромната уста изчезнаха, но студът на ледения вятър остана.

— Конан — каза отново Акиро.

— По-късно — отговори грубо Конан. За един ден беше видял прекалено много магии, а последната не беше предизвикана от тях, кимериецът бе сигурен в това. — Сега тръгваме! — Конан едва изчака Джина да прибере сърцето на Ариман и ги поведе навън.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Конан водеше колоната по обратния път в тесния проход като някакво шествие, без да се интересува за настроенятия на хората зад гърба си. Джина носеше златния рог, притиснала го до гърдите си. От двете ѝ страни я пазеха Бомбата и Зула, като редуваха загрижените погледи към стройното момиче със студени погледи един към друг. Макар и безкрайно радостен, че Джина беше останала незасегната, кимериецът беше разтревожен от онова, което тя изживя, а също и от магическия предмет, които тя носеше така грижливо.

Акиро дръпна Конан за лакътя.

— Трябва да говоря с теб — каза той тихо и погледна назад към Бомбата. — Насаме. Наложително е.

— Добре — съгласи се разсеяно Конан. През младежките си години той беше имал контакт с много магии — много повече, отколкото би желал да си спомня. Той доста рано откри, че може да ги усеща, а онова, което долавяше от златния предмет, който Джина притискаше до гърдите си, имаше привкус на зла сила. Конан искаше да се махнат от това място, да се върнат в Шадизар и всичко да свърши. — Насаме, Акиро — промърмори той. — По-късно.

Малак тичаше пред тях, изгарян от нетърпение да изчезнат по-скоро оттук.

— Побързайте! — извика той през рамо. — Това място е лошо! Заклевам ви в мощите на Митра! Побързайте! — Той хукна напред и се изгуби от очите им, а думите му заглъхнаха зад него.

— Глупак — промърмори Конан. — Сега не е време да се разделяме. — После той влезе в залата с позлатените колони и замълча.

Малак вече беше там и нервно се оглеждаше. И тази зала, подпрени на дълги копия, стояха повече от двадесет воители в черни кожени доспехи със старинна направа. Най-ниският от мъжете беше с една глава по-висок от Конан и Бомбата. Бяха черни като обсидиановите статуи пред храма. Конан се поуспокои, когато видя, че

воините дишат. „Хора са, а не оживели статуи“, беше първата му мисъл.

Двама от воините излязоха напред. Единият имаше гребен от дълги бели косми, която се спускаха зад бронзовия му шлем; другият беше без шлем, с черна кожена шапка, плътно прилепнала към черепа, изпод която висяха дълги кичури червена коса. Онзи, с белия гребен, заговори на Джина.

— Много отдавна те чакаме, Единственена. Ние спяхме, както спи нашият бог и очаквахме деня на твоето пристигане. Нощта на пробуждането приближава.

Бомбата неспокойно се размърда, а дъхът на Акиро изсвистя през стиснатите му зъби.

— Това момиче няма нищо общо с вашите обичаи — каза Конан. — Ние молим за извинение, ако сме нарушили покоя на вашия храм, но ни чака път.

Докато говореше, той проучи разположението на черните воини. Кимериецът нямаше никакво желание да се бие, ако схватката можеше да бъде избегната, но тези мъже изглежда претендираха, че това е техен храм, макар по всичко да личеше, че в него не е стъпвал човешки крак от столетия. А хората често стават агресивни, когато мислят, че чужденци оскверняват тяхната религия.

— Вие може да си вървите — отговори грамадният черен воин. — За това, че ние докарахте момичето, Единственена, ние ви подаряваме живота. Но тя ще остане с нас.

Полагайки усилия да изглежда спокоен, Конан застана между високия воин и Джина.

— Тя не е Единственена, която търсите — каза той, но черният човек не обърна никакво внимание на думите му и отново заговори на Джина:

— Всичките години, през които спяхме, пазейки Рога на Дагот, чакахме теб, Единственена, която може да се докосне до Рога. Сега Спящият бог ще се събуди и неговото отмъщение ще се излее над онези, които предадоха...

Конан зърна с крайчеца на окото си как ръката на Бомбата се изви напред и в гърлото на грамадния човек се заби една кама. От устата на черния великан бликна кръв, той падна и в залата настъпи хаос.

— Назад! — извика Конан. Единственият път за отстъпление беше през групата на огромните мъже, които вдигаха копия и яростно ръмжаха. — Назад! Бързо! — Кимериецът хвърли факлата си в лицето на един воин, отби настрана копието хвърлено от друг, прободете трети.

Метален звън достигна до слуха му. Въртейки свирепо сабята, за да отблъсне все по-големия брой връхлитащи копия, Конан рискува и хвърли бърз поглед през рамо. Голямата желязна врата се спускаше с леко треперене и не след дълго щеше да се затвори. Кимериецът изрева и атакува. Сабята му се превърна в смъртоносен облак от остра като бръснач стомана, който се движеше пред него. Безграничната му ярост принуди неговите противници да отстъпят въпреки големия си брой. С неочакваност, която изненада всички, Конан се обърна и се хвърли през бързо затварящия се изход. Долният край на вратата одра рамото му, тялото му едва беше минало от другата страна, когато плочата тежко удари пода.

Акиро, Малак и Зула го погледнаха разтревожени, но нямаше време да изразят безпокойството си.

— Трябва да бързаме — каза Конан и се изправи. — Вероятно едно-две копия зад вратата се готвят да ме промушат и ако е така, те съвсем скоро ще я вдигнат.

— Ще видя какво мога да направя — каза Акиро. Той бръкна в торбичката си, извади магическите си приспособления и започна да чертае символи върху металната плоча.

— Можеше да ме предупредиш — каза Конан на Малак. — Защо не извика, че пускаш вратата да падне?

— Бомбата изненада всички ни — отговори Малак. — Той сграбчи Джина и се вмъкна тук, преди някой от нас да успее да помръдне. Предполагам, че той е дръпнал пръта веднага щом мина от другата страна на вратата.

— Ето — каза Акиро, отдръпвайки се от творението си.

От единия до другия край на вратата се простираше верига от слабо светещи символи, като всеки от тях осуетяваше усилията човек да съсредоточи погледа върху него.

— Това ще ги задържи за известно време.

Конан откри, че вече не се интересува дали вратата ще бъде повдигната, или не.

— Къде е Джина? — попита той. — И Бомбата?

Зула се обърна и впери поглед в тъмната зала.

— Толкова бях разтревожена за теб — прошепна тя, — че не... Ако той й стори нещо...

Конан не изчака да чуе останалото. Той затича с всички сили към стаята с голямата каменна глава. Беше празна. Без да се колебае, Конан тръгна през другия изход, не този, по който беше дошъл — свободния от каменни отломъци проход.

Мрачни мисли нахлуха в главата на кимериеца. Може би Бомбата искаше да върне без него Джина в Шадизар и по този начин да го лиши от наградата. „Типичен заморанец — помисли той, — да лиши Валерия от възможността да бъде отново сред живите, за да навреди по този начин на мен“. Сега вече не трябваше да чака да стигнат в Шадизар. Времето за разчистване на сметките беше дошло.

Коридорът беше прав като стрела, без завои или отклонения, без входи, водещи към други стаи. Той беше изсечен като тунел в скалите на планината, степите, таванът и подът бяха гладки като полиран мрамор. Прах покриваше всичко и в тази прах, под светлината от факлата, той виждаше следите на онези, които преследваше. За зорките му очи следите бяха така ясни, както коловозите на коларски път. Разстоянието между отделните стъпки показваше, че те също тичат.

Изведнъж коридорът премина в голяма квадратна стая с дебели колони с канелюри, издигната близо една до друга и поддържащи таван, осеян с пукнатини и пролуки. Много от колоните също бяха покрити с пукнатини, някои от тях сякаш чакаха най-малкия полъх, за да паднат. Между тях лежаха покрити с прах предмети, съборени мангали на високи триножници, неща, които може би бяха високи свещници за закрепване на факли, други, за чисто предназначение младежът можеше само да гадае.

Факлата на Конан светеше достатъчно силно и погледът му съзря напред в сенките входа към друг коридор — едни по-тъмен, черен правоъгълник. Следите в прахта водеха към този вход, но Конан прекъсна стремителния си бяг. Бомбата можеше да се е скрил някъде между тези безчетни колони, а следите можеше да водят към засада. Като се наведе предпазливо, готов да скочи във всяка посока, стиснал здраво широката си сабя, едрият кимериец тръгна напред. Очите му

опипваха тъмнината наоколо и се опитваха да уловят и най-малките признаци за някакво движение.

— Джина — извика той най-напред тихо, а после по-високо: — Джина! — Отвърна му само ехото, но той изкрещя още по-силно: — Джина!

Тогава Конан видя Бомбата да стои близо до далечния край на коридора, стиснал дебел прът от ръждиво желязо дълъг три стъпки. Заморанецът се движеше бързо за човек с тежко тяло като неговото. Той пхна пръта напреки между две напукани колони като лост и го натисна.

Когато колоните се наклониха и започнаха да се рушат, за Конан времето сякаш спря. Таванът над главата му простена; около него се посипаха парчета от камък и пръст.

С едно движение кимериецът се обърна и се хвърли в обратна посока, далеч от събарящите се камъни. Ревът на рушащата се скала продължи да звучи в стаята. Нещо удари Конан по главата и непрогледна тъмнина погълна съзнанието му.

Джина се наведе на мястото, където я беше оставил Бомбата и се взря в коридора, по който бяха избягали. „Той избяга — мислеше тя гневно, — а мен влачеше след себе си като вързоп“. Докато тичаха към това място. Бомбата отказва да слуша молбите ѝ да помогне на другите, после ѝ каза да го чака и хукна назад. Беше много добре, че най-напред осигури нейната безопасност, но трябваше по-рано да я послуша и да помогне на останалите. Златно-червеникава слънчева светлина проникваше през една пукнатина на върха на огромната каменна плоча до нея, но тя не гледаше към плочата. От другата страна на тази дебел къс скала лежаха дневната светлина и пътят към Шадизар, но Конан все още беше там долу, в недрата на планината. Какво ще стане, ако той я потърси, ако има нужда от нея? Какво ще...

Шумът от стъпките на тичащ човек ѝ извести, че Бомбата се връща. Той крачеше припряно по стръмния коридор.

— Нали не е ранен? — попита тя.

Прах и кал покриваха белязаното лице на мъжа, а от една драскотина на бузата му капеше кръв. Той мина край нея, после изведнъж спря с преbledняло лице.

— Къде е рогът, дете? — попита телохранителят. — Зандру да ти е на помощ, ако си го изгубила...

— Тук е. — Тя му показа вързопа, който беше направила от ленти, откъснати от наметалото ѝ. Това беше нейното предопределение, тя знаеше — да издири Рога на Дагот, но в златния предмет имаше нещо, което я отблъскваше и тя не желаше да го докосва. Сърцето на Ариман и Рогът на Дагот бяха заедно, увити в парчета бял вълнен плат и тя искаше от цялото си сърце парчетата, които ги отделяха от пръстите ѝ, да бяха повече. Много повече. — Къде е... къде са другите?

— Мъртви — отговори грубо Бомбата. Напрягайки огромните си мускули, той натисна с всички сили масивната каменна плоча.

Джина седеше неподвижна, сякаш беше посечена с брадва. Мъртви? Конан не можеше да бъде мъртъв. Тя не бе в състояние да си го представи мъртъв. Нито пък другите. Зула, Акиро, дори Малак, за нея бяха придобили особено значение. Тя не искаше да мисли, че някой от тях може да е наранен. Но високият младеж със странните сапфирени очи и ръце, които бяха толкова нежни, когато не държаха сабя, за нея беше нещо много повече.

— Не мога да повярвам — промълви тя. Голямата плоча се свлече навън, вдигайки облак прах и при тях нахлу поток от отслабваща слънчева светлина. — Чух го да вика името ми. Сигурна съм, че го чух да ме вика.

— Хайде, Джина. Имаме съвсем малко време, дете.

Бомбата я хвана за китката с грамадната си лапа и я задържа след себе си през отвора. Бяха на самия край на големия вътрешен двор пред храма. Слънцето аленееше над планинските върхове на запад. След като огледа предпазливо огромните бронзови врати на храма и изруга тихо, Бомбата я поведе бързо към лабиринта от дълбоки каменни клисури и остри върхове.

— Не мога да повярвам, че Конан е мъртъв — каза му тя.

— Ето един от знаците — каза мъжът в черни доспехи като посочи стрелата, надраскана на скалата. — Сега да намерим конете. Ще успеем да изменим няколко левги преди съвсем да мръкне.

— Бомбата, не мога да повярвам. Ти видя ли го да издъхва?

— Видях го — отговори грубо Бомбата. Той продължи да върви, без да намалява скоростта си, а желязната му хватка върху китката на

девойката беше гаранция, че и тя върви след него. — Конан тичаше като крадец, като куче, каквото в същност винаги е бил, и черните воители го съсякоха. Него, а също и другите. Трябваше да срутят тавана, за да ги спрат. Ах, ето ги и конете.

Спънатите животни все още бяха скупчени заедно. Джина не можеше да каже дали се бяха отдалечили от мястото, където ги бяха оставили, дори и да ѝ беше минала такава мисъл през ума, тъй като съзнанието ѝ беше заето с друго.

— Може да е бил само ранен — започна тя после млъкна след странния поглед на Бомбата. Очите му напрегнато блестяха.

— Бихме могли да отидем някъде — каза тихо той. — Например в Аграпур, при един туранийски магьосник, или дори при самия крал Йилдиз. За тези неща, които носиш, той ще ни даде достатъчно злато, за да прекараме остатъка от живота си в разкош. — Изведнъж телохранителят я метна на едно седло. — Пазѝ ги добре, Джина — каза той и започна да сваля букаите от краката на конете. Бомбата завърза юздите на жребците една за друга преди животните в дълга редица и се качи на коня си.

— Какво правиш? — попита тя. — Ние нямаме право да вземаме тези коне.

— Ще ни потрѝбват — каза Бомбата. — До Аграпур имаме много път.

— Ние отиваме в Шадизар, не в Аграпур. А и аз не искам да оставя другите без коне, тъй като съществува възможност някой от тях да е останал жив. Ако искаш да вземеш конете, тогава трябва да ме върнеш в храма и да ми покажеш телата им.

Бомбата поклати глава.

— Това е много опасно за теб, дете.

— Опасно или не — настоя тя, — аз няма да оставя Конан без кон.

Яростта, която замъгли лицето на грамадния воин, я накара да се разтрепери. Гневът му отне всяко нейно желание да седи с гордо изправен гръб и волята, необходима, за да го погледне спокойно в очите.

Бомбата пусна юздите на другите коне и подкара коня си близко до нейния.

— Той! Той и отново той! Ние бихме могли да отидем навсякъде. — Всяка дума на Бомбата звънтеше като парче желязо. — Навсякъде, дете. — Изведнъж белязаното му лице се изкриви от болка. Джина гледаше слисана; никога по-рано тя не беше виждала Бомбата да се издаде, че изпитва болка. Болезнената гримаса трая само миг, после лицето му отново придоби обичайния си вид, с изключение на това, че напускайки очите му, болката ги беше направила мрачни и безизразни. — Тръгваме за Шадизар — каза той грубо и като взе юздата от ръцете й, започна да я води през скалния лабиринт.

Джина притискаше до гърдите си вързопа, съдържащ всичко, за което беше дошла чак до тези страшни места и не си позволяваше да се обърне назад. Конан или нейното предопределение! Едното трябваше да надделее над другото. Изпитваше ужасна болка. Тя се чудеше как бе възможно да съществува такава мъка. Как боговете я допускаха?

Джина се приведе. Нямахше повече сили да седи изправена, заплака и се остави да бъде водена сред безрадостната пустош.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

През плътните облаци на обгърналата го тъмнина Конан се върна в съзнание и с мъка се изправи, стиснал сабята си в ръка. Акиро и Зула го гледаха смаяни. Малак хвърли един камък, голям колкото юмрук, в сенките между колоните и отупа прахта от ръцете си.

— Време беше да се събудиш — каза дребният крадец. — Кълна се в справедливостта на Мехен, бях започнал да мисля, че ще продължиш да спиш, докато всичките измрем.

— Колко дълго съм спал? — попита Конан. Той опипа главата си. Болеше го, а косата му се беше сплъстила във ветрило от съсирена кръв.

Малак повдигна рамене, а Акиро каза:

— Може би колкото две обръщания на пясъчния часовник, а може и малко по-дълго. Трудно е да се каже точно. Намерихме те да лежиш като изтощен вол. Направих, каквото можах, но при рани на главата най-добре е събуждането да настъпи естествено.

— Имам няколко билки, които помагат при удар по главата — каза Зула, — но няма вода, в която да ги накиснем.

Кимериецът кимна и веднага съжали, защото стаята се завъртя пред очите му. Той отчаяно се бореше с обхваналото го замайване. Сега не можеше да си позволи да изпитва слабост.

Далечният кран на мрачната зала представляваше хаотична грамада от скали, отломки от колоните с канелюри, размесени с късове от планината с размери колкото камъка, който Малак беше хвърлил до огромни канари, по-високи от човешки ръст. Три от ръждивите метални свещници, които Конан смяташе, че са направени за поставяне на факли, бяха изправени. Сложените върху тях факли горяха и хвърляха към четиримата бледожълта светлина, която бързо помръкваше в сенките между колоните. Светлината идваше обаче не само от факлите. От неразчистения коридор към тях проникваше мигаща лазурна светлина, болезнена за окото.

— Каква е онази синя светлина? — попита Конан.

— Защитен капан — каза Акиро. — Успях да направя девет преди онези огромни войници да отворят вратата. Тогава се наложи да задействам първия капан и не ми остана време да издигна повече. Опасно е да се залага такова защитно съдържание, докато близко до него гори друго.

— Колко дълго — започна Конан и получи отговор преди да беше завършил въпроса си.

Лазурната светлина започна да мига по-бързо и Акиро се наведе да начертае с пръст символи в прахта, докато устата му мълвеше беззвучни заклинания. С едно последно блясване синята светлина изчезна. Миг след това тя отново се показа и едновременно с появата ѝ по коридора се чу писък.

Акиро наклони глава, сякаш слушаше, после въздъхна.

— Някои беше много бърз, но за нещастие не той не бе техният магьосник. Ако Бомбата трябваше да посече някого от тях, това беше онзи с червения гребен. Той е техният магьосник и без него те никога не биха могли да отворят онази врата, камо ли пък да достигнат до моите защити. Аз трябва да се бия с него почти с голи ръце.

— Не разбирам защо е трябвало да посече някого от тях — каза гневно Зула. — Те не упражниха никакво насилие над нас, само говореха за... — Думите ѝ постепенно заглъхнаха последвани от съчувствен поглед към Конан, но той не му обърна внимание.

— Не вярвам, че без бой щяха да ни пуснат да минем — каза той. — Не и с Джина. Във всеки случай, няма да им позволя да ме промушат с копие като диво прасе, само защото Бомбата ги е нападнал.

— Прав си — каза Малак. — Кълна се в нокътя на крака на Огун, че ако някой те нападне, ти си длъжен да го съсечеш. После, ако е станала грешка, ще прекадиш малко тамян в храма за упокой на духа му.

— Това невинаги е най-добрият начин — каза Акиро сухо. — Но тези хора са лоши.

— Не видях нищо лошо в тях — възрази Зула, а магьосникът се озъби:

— Ти нито си магьосник, нито си чела скрижалите като мен. Тревогата, която почувствахме при влизането в храма, се дължеше на тези хора и на всички човешки същества, които са идвали тук преди тях през изминалите столетия. Човешката жертва за тях няма никаква

стойност. Пред тях шаманите, от които вие ме спа... ах, ми помогнахте да отстраня, изглеждат като кротки агънца.

— Не ме интересува дали те са канибали, или не — каза Конан. — Крайно време е да се махаме от тук. С всеки изминал момент Бомбата и Джина се приближават все повече към Шадизар, а аз не се съмнявам, че докато разказва на Тарамис за всичко онова, което се случи. Бомбата ще се постарее да не спомене нищо за нас. Не желая да бъда измамен и да не получа обещаната ми награда.

Акиро го погледна съжалително, а Зула зяпна от изненада.

— Но аз мислех... ние мислехме... Джина... — Тя замахна безпомощно ръце към купа камъни, които изпълваха другия край на залата.

— Бомбата ги събори — каза Конан. — Той не пожела да изчака да си разчистим сметките в Шадизар. Но не мога да допусна, че скалните отломъци са паднали и върху неговата глава, още по-малко върху главата на Джина. Ние ще си проправим път и ще ги последваме. Най-късно подир един ден и една нощ трябва да сме в Шадизар.

— Ти смяташ да си пробием път през планината? — попита озадачено Малак. Останалите двама гледаха кимериеца така, сякаш той беше полудял.

— Аз видях тази зала, когато беше цяла — каза им Конан, докато вървеше към купчината камъни. — Зная колко от нея е разрушено. — Той хвана едно парче от колона с големината на торс и го отместил; в краката му се посипаха малки камъчета. — Тунелът, по който е минал Бомбата, е на не повече от три или четири стъпки от нас. Трябва само да разчистим достатъчно широк отвор, за да се промушим. — Кимериецът отнесе камъка настрана и го хвърли. В залата имаше достатъчно място за всички. Когато Конан се върна, другите все още бяха на старите си места и продължаваха да го гледат втренчено. — Е? — каза той. — Тук ли предпочитате да умрете?

Без да промълви дума, Зула започна да разчиства заедно с него. Малак се присъедини по-неохотно и не без да хвърли поглед през рамо към стария магьосник.

— Ще дойдеш ли да помогнеш, Акиро? Достатъчно е да разпериш ръце и целият този куп ще изчезне.

— Колко голямо е твоето невежество — изсумтя Акиро. — Аз трябва да следя, за да задействам следващата защита, когато тази

падне. В противен случай ти ще бъдеш набучен като агне на някое копие и това ще ни послужи като знак, че онези страшни хора пристигат към нас.

— Тогава задействай още сега всичките си защиты, старче. Тогава ще си свободен да помагаш.

Сивокосият магьосник се засмя подигравателно.

— Аз уча ли те как да крадеш, мой малки крадецо? Не се меси в неща, които не разбираш.

Конан работеше усилено като механизъм от стомана, без да позволява огромните мащаби на задачата да го обезсърчат. Срещу всеки камък, разчистен от Зула и Малак, той разчистваше два. Тялото му лъщеше от пот на светлината от факлите, потта беше толкова обилна, че отмиваше прахта. А когато със страшен тътен отгоре се посипа поток от камъни, които се струпаха на разчистеното място. Конан подкани другите да подновят работа без сам да спира нито за миг работата си. Той трябваше да настигне Джина. Трябваше да изплати дълга си към Валерия. Джина. Валерия. И двете се въртяха в ума му, докато накрая не можеше да каже, коя от двете го подтикваше повече да се бори със скалите.

Когато следващата защита падна и Акиро произнесе заклинания, за да я замести с друга, Малак спря да гледа, хвърляйки малки камъчета зад гърба си.

— Ти наистина ли прочете онези скрижали, Акиро? — попита той.

— Работи! — срязва го Конан. Малак погледна мрачното лице на кимериеца и отново се залови да хвърля камъни.

Акиро обаче изглежда искаше да говори. Той се подпря на колоната и започна.

— Да, прочетох ги. Във всеки случай прочетох достатъчно от написаното в тях. Златният рог, който... — Той се намръщи към Конан, после продължи. — Това е Рогът на Дагот.

— И черният воин така го нарече — потвърди задъхан Малак.

— Не ме прекъсвай — направи му забележка магьосникът кисело. — Преди едно хилядолетие е имало война между боговете, което по онова време не е било необичайно. В голямата битка Дагот бил победен. Тогава откъртили Рога от главата му и го отнесли. Рогът носел, така да се каже, неговата жизнена сила и без него богът бавно се

превърнал в камък. Според скрижалите той спи и когато Рогът отново се постави на главата му, Дагот ще се събуди.

— Значи затова Тарамис го иска — каза Конан, като продължаваше да разчиства. — За да събуди един бог. Сигурно този бог може да върне живота на Валерия.

— Да — каза Акиро, като въздъхна, — предполагам, че Дагот може да ѝ върне живота.

— Значи Тарамис не ме е излъгала — отбеляза със задоволство Конан.

Кимериецът удвои усилията си, сякаш беше почивал и се беше напил със студена вода. Когато другите намалиха темпото, той започна да пренася камъни още по-бързо. Зула се опита да работи в неговия ритъм, но не можа да издържи. Конан спря, за да я отпрати при Акиро, след това се нахвърли отново на работата. По-късно, когато Малак падна от умора, кимериецът просто го издърпа настрани, за да освободи пътя, по който трябваше да мине, за да изнесе камъните от купа до мястото, където ги хвърляше.

Конан смътно долавяше, че бяха разчистили залата до края, бяха навлезли в коридора, а пред него имаше още скални отломъци. Младежът съзнаваше това с всичката проникателност на ума си, но ако го признаеше открито, това щеше да бъде началото на поражението и той безмилостно потисна тази мисъл, без дори да си дава ясна сметка, че го е сторил. Времето загуби всякакъв смисъл за него. Усилието изгуби всякакво значение. Сякаш самият той беше направен от камък, неподвластен на умора; атакуваше с неизчерпаема сила каменната преграда. И през цялото време два образа му проблясваха в съзнанието му: на Валерия и на Джина. Той нямаше да спре да разчиства до последния си дъх.

Конан дръпна един голям камък, долният край на който беше затрупан, напъна с всички сили. Камъкът се измъкна и към него се свлече лавина от камъни. Младият мъж се отдръпна бързо назад, като ругаеше; за малко щеше бъде затрупан до кръста. Конан опита да се обърне, хванал един голям камък и изведнъж спря, когато разбра, че над купа камъни в далечината беше съгледал светлина. Погледна отново, за да е сигурен, че не си въобразява. Светлината беше все още там. Той хвърли камъка и се върна в залата с колоните.

Акиро седеше, кръстосал крака, загледан тъжно към лазурната светлина от коридора. Зула едва-едва повдигна глава, а Малак промълви уморено от мястото, където лежеше.

— Значи и ти се отказа, а, кимериецо? Е, направихме, каквото можахме. Ерлик, погрижи се за нас, щом като ние самите не можем.

— Успях — каза Конан. — Вижда се светлина. Може би слънчева. — Малак издаде странен звук и потрепери. Миг по-късно Конан разбра, че дребничкият крадец се смее.

— Успяхме — изхъхри Малак. — Кълна се в най-мрачния ад на Зандру и мощите на Митра, че не могат да ни спрат, кимериецо.

— Сигурен ли си, че си видял дневна светлина, Конан? — попита Акиро смутено.

— Може да е светлина от факли в друга зала — отговори Конан, — но те трябва да са стотици. Коридорът е с наклон нагоре. Сигурно излиза на повърхността. — „Или се издига навътре в планината — помисли той, но не го каза. — Светлината може да е магическа или от седмия ад на Зандру, но аз трябва да достигна повърхността и няма да допусна това да ми убегне.“

— Да се надяваме, че е слънчева светлина — каза накрая Акиро. — Седмата защита все още издържа, макар че няма да е задълго и имаме само още две. Ти трябва да изведеш Зула и Малак оттук колкото се може по-бързо. Аз ще ви последвам веднага, щом това стане възможно. — Той затича обратно към поста си в началото на коридора. — Върви, човече, иначе ще убиеш всички ни.

Конан помогна на Зула да се изправи и се обърна към Малак, който вече беше станал и вървеше със залитане. Чернокожата жена също се опита да ходи сама, но едрият кимериец помогна и на двамата да се изкатерят върху последната купчинка камъни и с клатушкане да тръгнат нагоре към светлия процеп. Светлината изглежда имаше живителна сила, защото когато Акиро дойде при тях и Зула, и Малак се катереха твърде чевръсто без ничия помощ.

Въпреки това старият магьосник извика:

— Побързайте! Побързайте! — В гласа му имаше нещо, което ги накара да напрегнат всички сили.

Коридорът завърши с правоъгълен отвор и четиримата изскочиха в двора на храма. Слънцето на изток още не беше показало изцяло.

Малак и Зула го гледаха, сякаш бяха изгубили надежда, че някога отново ще видят изгрева.

Конан наблюдаваше само храма с неговите огромни колони и съборени статуи. „Ако високите воители не са глупци — мислеше той, — сигурно има часови“. Все пак, докато той преведе всичките си другари през двора, нищо не помръдна от храма, освен скални гълъби, които изхвърчаха от гнездата си зад колоните. После той разбра, че нямаше нужда да се поставят часови отгоре, когато всичките врагове на високите воители бяха хванати като мишки под скалната маса на планината.

Цвиленето на жадните коне в лабиринта им помогна бързо да ги намерят. Конан веднага забеляза, че букаите ги няма върху краката на жребците, а юздите им са завързани една за друга. После четиримата бързо посегнаха към меховете. Въпреки че гърлото му беше изсъхнало като прахан, Конан сипа вода най-напред в устата на коня си. Когато дойде неговият ред, той наведе назад глава и пи, докато не му остана дъх, после, дишайки тежко, остави водата да облее лицето му, а след това отново пи. Накрая даде на коня си още вода. Животното имаше по-голяма нужда да се освежи, защото той имаше намерение да го язди без почивка.

Изведнъж земята под краката им потрепери. Конан сграбчи юздата, но преди да успее да успокои животното, друг трус разтърси земята, следван от тътен по посока на храма.

Малак, вкопчил се в треперещия кон промълви:

— Какво, в името на деветократните имена на Кхерпа, беше това?

Акиро са изкашля самодоволно.

— Малко промених заклинанието. Когато те преминаха през последната защита, останалите две се задействаха едновременно. Онзи копиеносец сега няма да се събуди от съня си, нито да възкръсне от гроба си, за да принася девизи в жертва на спящия Дагот. — Той се усмихна на Малак. — Сега разбра ли защо не задействам всички защиты наведнъж?

— Това е добре, защото те повече няма да ни безпокоят — каза Конан, като се качваше на коня си, — но трябва да тръгваме, ако искаме да сме в Шадизар за церемонията довечера. Няма да допусна Бомбата да ме измами. Обещано ми е да върнат живота на Валерия.

Усмивката изчезна от лицето на Акиро.

— Аз не ти казах, Конан, понеже мислех, че ще умрем. Човек не бива да бъде обременяван преди смъртта си с неща, които не може да промени. Всъщност дори се страхувам, че сега е твърде късно. Опитах се да спра всичко, когато това можеше да стане, преди тя да влезе в пещта, но бях много бавен.

— Защо мънкаш под носа си, Акиро? — сръза го Конан. — Кажки каквото имаш да казваш и ме остави да потегля за Шадизар.

— Всичко беше написано в скрижалите — каза Акиро. — Обредът по Пробуждането продължава три нощи и през всяка нощ се принася в жертва едно момиче. На третата нощ жертвата е Единствената, която носи Рога, непорочната. Тази жертва ще бъде Джина.

— Може би няма да е тя — каза Зула умоляващо. — Дори Бомбата няма да допусне това.

— Бомбата я нарича Единствената — въздъхна стария магьосник. — Той знае, че тя трябва да умре.

Конан докосна драконовия амулет на гърдите си. Обзе го мъка, той искаше да вие високо, така, както никога по-рано не бе изплаквал мъката си. *Валерия!*

— Джина няма да умре — каза той през стиснати зъби.

— Аз също харесвам момичето — възрази Малак, пренебрегвайки свирепия поглед на Зула, — но, кълна се в свещените бедра на Бадб, всички ние сме изтощени и няма да можем да пристигнем в Шадизар преди настъпването на нощта, дори да уморим конете от препускане.

— Тогава, когато конят ми умре — отговори мрачно Конан, — ще тичам, после ще пълзя. Но се кълна пред всички богове, че Джина ще остане жива тази нощ, дори ако трябва аз да умра за това. — Без да поглежда дали другите го следват, той заби пети в хълбоците на коня си и препусна в надпревара с изгряващото слънце.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Тарамис стоеше на един балкон и гледаше надолу към покрития с мрамор вътрешен двор, където почиваше Спящия бог. Над него беше издигнат копринен балдахин, украсен със златни ресни, за да го предпазва от жаркото слънце. Около балдахина, незащитени от горещината, потни, бяха коленичили два̀сет жреца със златни наметала и корони и пееха молитвите си. След първото миропомазване, с прекъсване само от една нощ, докато настъпи времето за втората жертва, около статуята непрекъснато имаше кръг от жреци, засвидетелстващи своята всеотдайност към Дагот.

Тарамис погледна към другите балкони, обърнати към вътрешния двор, макар да знаеше, че там няма никой. Никому не бе разрешено да наблюдава онова, което щеше да се случи. От три дни тази част на нейния дворец беше недостъпна за другите човешки същества. Никакъв роб или слуга не можеше да се доближи насам без изрично разрешение от нея, макар че не бе поставила пазачи с нареждане да убиват всеки, които се опита да стори това. Ала не нечие нежелано присъствие я срязваше като удар с камшик. Тя знаеше много добре какво измъчва ума ѝ, за какво не искаше да мисли.

Тарамис погледна нерешително към слънцето, после отмести поглед. Тази раздута жълта топка вече беше отминала своя зенит. Вече беше плъзнала доста отвъд зенита. Тази вечер щеше да се получи онова подреждане на звездите, което се появяваше един път на хиляда години. Ако Бомбата не доведеше момичето през следващите няколко часа, ако момичето не носеше онова, за което беше изпратено... Тарамис прехапа устни, без да обръща внимание на кръвта, която покапа от тях. Не можеше да се случи такова нещо. Не трябваше да се случи. Тя не желаше да умре, знаейки, че след хиляда години някои друг ще получи власт и безсмъртие.

Почтително покашляне я накара да се обърне, готова да смаже онзи, който бе дръзнал да я безпокои.

На вратата стоеше Ксантерис, лицето му беше както винаги измамно добродушно, но в тъмните му очи грееше нескрито задоволство.

— Тя пристигна — каза тържествено Ксантерис. — Бомбата я доведе.

Тарамис изостави достойнството си. Тя се спусна покрай белобрадия си първожрец, затичана бясно надолу по коридорите и стълбите, докато стигна до входната зала на двореца с големите алабастрови колони и високия сводест таван. Там, прашни, раздърпани, изпоцапани от пътуването, стояха Бомбата с шлем под ръка и Джина, притискаща до гърдите си пращен вързоп. Отдавна не личеше, че вързопът някога е бил от бяла вълна. Тарамис почти не забеляза едрия воин в черни доспехи. Очите ѝ не слизаха от момичето.

— Носиш ли го? — прошепна тя, като се приближаваше бавно. — В името на всичко скъпо и свещено, дете, носиш ли го?

Момичето плахо подаде вързопа, който притискаше до гърдите си. Джина се олюля и Тарамис разбра, че беше изтощена. Но времето за почивка още не беше дошло. Трябваше да свърши други, по-важни неща.

Високата заморанска благородница нервно се огледа за първожреца, готова да крещи с висок глас, но той беше там. Ксантерис почтително държеше ковчеже, в което върху кристални плочи бяха записани всичките магически умения и заклинания на Тарамис.

— Остави ги там, дете — каза Тарамис.

Джина извади от вързопа светецото червено сърце на Ариман и го сложи в ковчежето. Тарамис затаи дъх. Мръсната бяла вълна падна на мраморния под, а Джина залюля в ръце златния рог на Дагот.

Когато и той беше поставен в ковчежето, Тарамис изви ръце в желание да го докосне. „Още не“, напомни си тя. Сега това означаваше смърт за всеки, който го докосне с изключение на Джина. По-късно той щеше да бъде единствено неин.

С голяма неохота Тарамис затвори златното ковчеже.

— Вземи го — заповяда тя на първожреца. — Пази го като живота си. — Ксантерис се поклони и излезе, а тя отново насочи вниманието си към Джина и Бомбата. Момичето повторно се олюля. — Къде са момичетата, които трябва да я изкъпят? — попита Тарамис. — Трябва ли да съдера кожата от бой на тези глупави прислужнички?

Две млади жени в бели дрехи и с черни къдрици, прихванати здраво с фиби, бързо се появиха в залата и паднаха в краката на Тарамис.

— Лейди Джина е уморена от пътуването — каза им красивата принцеса. — Тя трябва да бъде изкъпана и намазана с благовонни масла, а после подходящо облечена.

Макар и уморена, Джина се усмихна топло на жените, които се спуснаха към нея.

— Толкова е хубаво отново да ви видя — каза тя. — Сякаш са минали години, откакто не съм се къпала. Но къде са Ания и Лайла?

Лицата на облечените в бяло жени помръкнаха, но Тарамис побърза да прекъсне настъпилата тишина.

— Болни са, дете. Ще ги видиш по-късно. Отведете я! Не виждате ли, че лейди Джина едва стои на краката си?

Тарамис ги наблюдаваше, докато извеждаха Джина от залата, после се обърна усмихната към Бомбата. — Свърши се — каза тя и въздъхна.

— Свърши се — каза Бомбата, но нещо в очите му я накара да се намръщи.

Умът ѝ се напрегна да открие какво може да е останало несвършено.

— Крадецът? — каза тя. — Мъртъв ли е?

— Мъртъв е — отговори Бомбата.

— Ти си го промушил със сабята си.

— Не, но...

Ръката ѝ подскочи и изплющя върху лицето му.

— „Синеокият крадец трябва да умре, когато Единствената държи Рога“ — цитира тя. — „И ако той е жив, опасност виси над рамото му, а смъртта върви от дясната му страна.“ — Тарамис пое дълбоко дъх. — Ти знаеш какво е казано в скрижалите.

— Той лежи затрупан под канарите на половин планина — изръмжа яростно Бомбата.

— Глупак! Ако не си докоснал със собствените си ръце трупа му... Не искам да рискувам. Бомбата, ни най-малко не искам да рискувам. Не сега, когато всичко е толкова близко до осъществяването на моята мечта. Утрои охраната!

— Заради един крадец, който със сигурност е мъртъв? — излая той.

— Изпълнявай! — заповяда тя студено. — Дори мишка да не може да влезе в двореца, без в тялото ѝ да се забие копие — Без да изчака неговия отговор, тя отвърна поглед от него. Най-последно Рогът беше нейно притежание и ако не можеше да го докосне, поне можеше да го гледа. Тя *трябваше* да го гледа.

Град Шадизар често беше наричан „Град на порока“ и макар очите на неговите жители никога да не бяха виждали подобно нещо, тълпите по улиците отстъпваха пред групата от четирима човека, които влязоха в града малко преди да падне мрак. Конете им бяха уморени и покрити с пяна, а и четиримата — между тях имаше една жена — изглеждаха не по-малко изтощени от пътуването, но въпреки това в погледите им се четеше непреклонност, особено силна в странните сини очи на младия колос, които ги водеше. Това накара дори градските стражи да потърсят другаде злост орници и хора, от които можеха да измъкнат.

Конан ги заведе в една конюшня близо до двореца на Тарамис и щом предадоха жребците на коняр, кимериецът бързо изскочи на улицата.

Акиро едва успя да го настигне.

— По-полека, млади ми приятелю. Трябва да имаш план.

— Малак и Зула се присъединиха към тях. Видът на четиримата беше такъв, че и сега им осигуряваше свободен път, както когато бяха на коне.

— Няма време за губене — изръмжа Конан. — Не виждате ли къде е слънцето?

Пред тях се показа дворецът на Тарамис. Високите, обковани с желязо порти, бяха затворени и пред тях стояха шестима стражи с копия в ръка. Върху защитната стена непрекъснато излизаха други войници, докато се наредиха на две крачки един от друг около двореца.

Магьосникът изтласка Конан в началото на една странична уличка.

— Сега ще се съгласиш ли да изготвим план?

Малак грабна един портокал от количката на продавача на плодове, застанал близо до началото на уличката. Продавачът отвори уста, погледна другарите на дребния човек и отново я затвори.

— Сега виждам, че няма никаква полза от план — бавно отговори Конан. — Аз трябва да се опитам да я освободя, защото съм дал клетва, но се страхувам, че и аз, и всеки, които тръгне с мен, ще умре при този опит. Най-добре е вие да останете тук.

— Аз ще те придружа — заяви твърдо Зула. — Дължа живота си на теб и ще те следвам, докато не ти се отплатя.

— Вие сте глупци — каза отчаяно Акиро. — Да не искате да кажете, че ще нападнете двореца така, сякаш сте цяла армия?

Продавачът на плодове зяпна.

— Ами ти, магьоснико? — каза Малак с уста, пълна с портокал. — Не можеш ли да помогнеш с някое заклинание или магия?

— Несъмнено — отговори сухо Акиро, — аз мога да запратам огнено кълбо, което ще разруши тези порти, сякаш са от пергамент. Но за да сторя това, трябва да застана на открито, в резултат на което някой вероятно ще забие копието си в мен и тогава вие тримата ще трябва да се биете с двеста души стража, ако не и два пъти повече.

Опулен от изненада, продавачът на плодове застана зад количката и я изтика оттам по най-бързия възможен начин.

— Тази идея не ми звучи особено привлекателно — засмя се нерешително Малак. — О, Митра, кой би повярвал, че някой доброволно ще си създаде цялото това главоболие, за да проникне в онзи дворец! Имам предвид през какво трябваше да премине моят братовчед, за да излезе от него!

— Аз мислех, че твоят братовчед е умрял в тъмниците на Тарамис — каза разсеяно Конан. Очите и умът му все още бяха заети с двореца и бързо приближаващата нощ.

Малак поклати глава, като се опитваше да избегне свирепия поглед на Зула.

— Двама от тях умряха. Един се измъкна... — Той млъкна, когато Конан се обърна към него. Акиро вдигна вежди въпросително. — Тоест, и той всъщност умря. Тримата умряха. Не зная нищо за тунели или нещо такова. Не си спомням. Кълна се!

— Бих му счупила главата — каза Зула замислено.

— Тогава няма да може нищо да ни каже — отбеляза Акиро. — Но дори да загуби мъжките си атрибути, пак ще може да говори. Бих могъл да ги накарам да изсъхнат.

Конан сложи ръка на камата си.

Дребничкият крадец погледна единия, после другия и въздъхна.

— Добре, много добре. Ще ви покажа каквото зная.

Конан му даде знак да води и тръгна подир него надолу по уличката.

Дребният човек пое по една криволичеща пътека, после по уличка, потънала в смет, воняща на урина и изпражнения, която водеше далеч от двореца. Най-после, зад една каменна сграда, той се шмугна в тъмен сенчест вход. Кимериецът го следваше по петите, докато се спуснаха по неравни сгънала сред непрогледен мрак и застоял въздух.

— Нужна ни е светлина, Акиро — каза с въздишка Конан.

Моментално се появи блясък — едно светещо кълбо, закачено върху пръстите на магьосника. Бяха в изба, пълна с разкривени кошове и разсъхнати бъчви. Всичко беше покрито с дебел слой прах и паяжини. Акиро намери сред боклуците една факла и прехвърли огъня от края на пръстите си върху нея.

— Има ли път от това място до двореца? — попита Зула недоверчиво.

Застанал на четири крака, Малак броеше големите каменни плочи на пода край една от стените.

— Тук — каза той, сочейки плоча, която по нищо не се различаваше от останалите. — Тази е. Ако добре съм запомнил.

— Би следвало да си го запомнил — каза мрачно Зула.

Конан коленичи до плочата. От едната страна имаше фуга — достатъчно широка, за да пъхне върховете на пръстите си. Той разклати плочата, хвана я и я повдигна. Под плочата имаше тъмна дупка, малко по-малка от самата плоча. Конан взе факлата от Акиро и я мушна в отвора. Беше шахта, иззидана с камък. От едната ѝ страна имаше дупки, където можеха да се поставят ръцете и краката.

— Ах! — възкликна Акиро. — Който е построил този дворец, е бил умен човек. Колкото и силна да е една крепост, винаги е полезно да има няколко тайни изхода за бягство. Не се съмнявам, че има и други, освен този.

Конан пъхна краката си в дупката.

— Значи това ще ни отведе зад стените на двореца.

— Забрави ли за двестате стражи? — попита Малак. — По дяволите, кимериецо, те няма да намалееят дори с един, само защото ти си вътре.

— Прав си — каза Конан. — Тази шахта малко повишава шансовете ни за успех. Ти свърши своята част, приятелю. Няма нужда да идваш вътре.

Зула плю шумно, а Малак изкриви устни.

— Скъпоценните камъни на Амфратис — каза той задъхано — сигурно струват много повече злато, отколкото аз самият мога да си представя.

Конан се усмихна и започна да се спуска надолу.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Над Шадизар се спускаше мрак, когато Тарамис погледна още веднъж във вътрешния двор, където лежеше Спящия бог. Сега балдахинът беше махнат и около бога имаше друг кръг от жреци в златни наметала, които се молеха. Нейните четирима телохранители и шестима облечени в черни доспехи воители, избрани лично от Бомбата, стояха на пост в двора. Това не й хареса. Те знаеха на кого служат, но никога не бяха виждали церемониите. Никакъв външен човек не трябваше да бъде свидетел на онова, което щеше да се случи през тази нощ. Подсилената охрана беше необходима заради глупавата постъпка на Бомбата.

Наистина — вероятността крадецът да бъде все още жив беше безкрайно малка, но дори ако той все още дишаше, един човек, при това крадец, не би могъл ни най-малко да попречи на нейните планове. Но в скрижалите на Скилос се говореше за възможността... не, те предричаха сигурна опасност, ако крадецът е жив. А онзи глупак, Бомбата, проявяваше наглостта да се цупи някъде из двореца, защото тя го беше укорила. Когато мине тази нощ, ще трябва да направи нещо за Бомбата.

Тарамис погледна още веднъж смрачаващото се небе и се върна в покоите си. Трябваше да свърши още много неща.

От абаносов сандък, инкрустирано със сребро, тя извади пергаментова кесийка. После взе кристално шише и сипа вино в чаша от гравирано злато; извади от кесийката бял прах, който бързо се разтвори във виното. На лакирания поднос до първата чаша стоеше втора. Това не беше магия, а просто настойка, питие без вкус, което щеше да свърши добра работа. През тази нощ бяха забранени всякакви магии с изключение на онези, които изискваше обредът по събуждането.

Тарамис плесна с ръце и когато се появи една робиня в къса бяла туника, принцесата заповяда:

— Кажи на лейди Джина да дойде при мен. — „Скоро — помисли тя. — Много скоро“.

Конан държеше факлата пред себе си и тичаше, приведен в тунел с нисък таван и посивели от плесен каменни стени.

— Не толкова бързо — оплака се Малак. — По дяволите, който е строил този тунел, не е ли могъл да го направи достатъчно висок, та човек да се движи прав?

— Ти и така можеш да ходиш почти изправен — каза Зула и сръга в ребрата с тоягата си дребничкия крадец, за да тича по-бързо.

Малак я погледна свирепо и каза:

— Надявам се в другия край да има стълби. Не мога да си представя още едно катерене на тъмно по стръмнина, дълга петдесет крачки.

Конан изруга, когато в светлината на факлата видя пред себе си гола степа, а после разбра, че тук таванът беше по-висок. Той се изправи и се намери в друга шахта, водеща нагоре като оная, по която се бяха спуснали, е дупки по едната стена за ръцете и краката. Без да се колебае, Конан започна да се изкачва.

— Трябва ти план — извика след него Акиро. — Ти не знаеш какво има горе.

Конан се катереше нагоре. Това не беше лесно с факла в едната ръка. Трябваше да закрепим двата си крака и да пази равновесие, докато свободната ръка се протегне към следващата дупка. Един пропуск при това рязко движение и дългото падане надолу в шахтата беше неизбежно. Всяко поклащане на тялото при този начин на изкачване трябваше да се извършва бавно и внимателно, но Конан нямаше време да бъде предпазлив. Той се придвижваше нагоре така бързо, сякаш тичаше по стълбище.

На върха на шахтата, върху едната каменна стена, имаше черна желязна скоба за закрепване на факлата, а на срещуположната стена на тази, по която се беше изкачил, бе издълбана дупка за крака, така че човек да може да застане разкراчен, ако не искаше да е много близко до пламъка на факлата. В средата на плочата над главата му имаше халка — несъмнено за затваряне на дупката подир бегълците, ако на господарите и господарките на двореца някога се наложеше да

използуват този път. От другата страна на плочата не се виждаше такава халка, тъй като на никого не би хрумнало да влезе от тази посока.

Пламъкът опърли гърба на Конан, когато той понадигна плочата, после натисна силно, отмести я от отвора на шахтата и подаде глава в тъмницата, осветявана само от оскъдната светлина на неговата факла. Стените бяха иззидани с грапави камъни, а подът бе покрит с обезцветена от времето, изсъхнала, трошлива слама. Малко животинче изцвърча и избяга при появата на кимериеца.

Конан взе факлата в ръка и отиде до дебелията, обкована с желязо врата. Една желязна плоча от външната страна на вратата закриваше дупката, през която стражите проверяваха какво правят затворниците. Конан натисна внимателно вратата и откри, че не беше заключена. Той бавно я отвори, мръщейки се при всяко проскърцване на грубите железни панти. Облицованият с камък коридор беше празен и пращен.

— Трябваше да почакаш — каза задъхано Акиро, като се подаде от шахтата. — Нямахме начин да разбереш какво има от другата страна на тази плоча.

— Трябваше да е тъмница — каза Конан. — Братовчедът на Малак едва ли е можел да избяга от голямата зала за гости или от спалнята на Тарамис.

Старият магьосник го гледаше изумен.

— Логично. Не съм очаквал такова нещо от теб. Струваше ми се, че ти винаги се втурваш към трудностите със сабя, вместо с логическа мисъл.

Малак, който тъкмо излизаше от шахтата с помощта на Зула, промърмори обидено:

— Откъде знаеш, че братовчед ми не е избягал от спалнята на Тарамис? Всички мъже от моя род са страшно привлекателни за жените.

Зула изсумтя и Малак отново отвори уста, но Конан пресече всякакви спорове с рязък жест.

— Остави това за по-късно, Малак — каза той и влезе в коридора.

Изборът на посока беше лесен. Единият проход беше тъмен, в другия се провиждаше светлина. Конан остави факлата на голия каменен под на коридора, измъкна сабята си и тръгна към светлината.

Малко преди източника на слабата светлина, която влизаше в коридора, той спря слисан.

Това беше стаята на тъмничаря — голяма, подобна на куб стая, добре осветена от факли, поставени в стенни железни свещници. В далечния край имаше стълби, които водеха нагоре и до тях, пред маса от грубо рендосани дъски, седеше тъмничарят — едър плешив мъж с много повече коса по ръцете и краката, отколкото някога бе имал на главата. Той дъвчеше голямо парче телешко, стиснал месото в дебелиите си пръсти, докато с другата си лапа се чешеше лениво под кожената жилетка. Тъмничарят беше обърнат с лице към коридора, където стоеше Конан, скрит в тъмнината. От мястото, където се намираше, плешивият можеше да изкачи половината от стълбите и да извика за помощ, преди Конан да успее да достигне до масата.

Конан вече се готвеше да предприеме този рискован ход, когато Зула го докосна по ръката и поклати глава. После тя бързо свали тясното парче плат, което покриваше малките ѝ гърди. Малак демонстративно облиза устни, но тя не му обърна внимание, а натъпка парчето плат в другото, което носеше около бедрата си. После с подканяща усмивка тя тръгна към тъмничаря, използвайки тоягата си като бастун.

Плешивият мъж замръзна с парчето месо, повдигнато към устата.

— Откъде, в името на деветте ада на Зандру, дойде ти? — изръмжа той. — Не си моя затворничка.

Зула не каза нищо, продължи да върви към него, полюшвайки съблазнително стройните си бедра.

Тъмничарят захвърли месото и не улучи спуканата калена паница пред себе си, изправи се и докато заобикаляше масата, избърса с обратната страна на ръката мазната си уста.

— Щом не си затворничка, нямаш право да си тук — каза той с пресипнал глас. — А щом си пъхаш носа, дето нямаш право да се мотаеш, ще трябва да ти задам един въпрос. При това доста болезнен. Защо не говориш? Езика ли си глътна? Няма значение. Ако не искаш да турят нажежени железа под краката ти и да те измъчват чрез разтягане, пачавро, ще трябва да се отнасяш към мен като към бог, слязъл на земята. Като най-сладкия ти любовник. Или като божество и кон за разплод едновременно.

Като каза това, той посегна към нея. Нито един мускул не трепваше върху лицето на Зула, когато тя изведнъж стисна тоягата с две ръце и с всички сили я стовари върху слабините на великана. От гърлото му се изтръгна сподавен вик, очите едва не изскочиха от плоското му лице. Той се сви одве, а тоягата се завъртя и се стовари отново, този път върху оплешивяващата му глава. Тъмничарят въздъхна и се строполи на каменния под, а Зула спокойно върза парчето плат върху гърдите си.

— Много резултатно — каза Акиро с усмивка, докато другите отиваха към нея. Малак усърдно избягваше да поглежда към гърдите ѝ, дори след като тя ги беше покрила.

Конан не остана да участва в разговора. Настъпващата нощ го притискаше като огромна скала. Стиснал сабя в ръка, той се втурна нагоре по стълбите, без да чува стъпките на останалите, които тичаха подир него.

— Заръчала си да дойда, лельо? — каза Джина, застанала на вратата.

На лицето на Тарамис се появи дружелюбна и, според нея, непринудена усмивка. Момичето трябваше да изпълни още една, последна роля, мислеше си тя и за нея Джина беше добре подготвена. Фина черна коприна обвиваше тялото ѝ до петите, милвайки седефената ѝ плът. Разпуснатата ѝ черна коса покриваше раменете, на лицето ѝ нямаше дори следа от руж и въглен за вежди. Чистото лице разкриваше нейната невинност, а черната коприна я подготвяше за Мощта. Черното върху тялото на момичето контрастираше с алената коприна на Тарамис, пристегнатата в кръста, разрязана високо над коленете, за да изпъкват пред бога чувствените форми на тялото ѝ като най-неотразимо достойнство.

— Да, дете — отговори ѝ Тарамис. — Това е твоят рожден ден и тази нощ ти ще изпълниш своето предопределение. Ела, нека в твоя чест изпием чаша вино. — Тя напълни втората чаша, после подаде първата на момичето. — Сега ти си жена, достатъчно си възрастна и можеш да пиеш вино.

Джина взе нерешително чашата и се взря в тъмната рубинена течност.

— Често съм се чудила какво представлява виното — каза тя.

— Пий — каза ѝ Тарамис. — Пий до дъно. Така е най-добре. — Тя затаи дъх, когато момичето продължи да се колебае, после то вдигна чашата и пи, както му беше наредено, до дъно. Тарамис въздъхна с облекчение.

Джина свали от устата си почти празната чаша и се усмихна.

— Така затопля и сякаш всичко в мен се върти.

— Чувстваш ли се замаяна? Понякога се случва.

— Чувствам се... чувствам се... — Джина се засмя тихо и замълча.

Тарамис измъкна златната чаша от безсилните пръсти и се взря в големите очи на момичето. Виното не можеше да подействува толкова бързо дори на човек, който никога не бе пил, както Джина, но прахът можеше. *Трябваше* да постигне този ефект.

— Коленичи, дете — каза тя.

Усмихвайки се, сякаш беше съвсем нормално да ѝ бъде наредено това, Джина коленичи.

„Прахът действа като заклинание — мислеше Тарамис. — Във фаталния момент тя няма да изпита никакво колебание“. Принцесата извика силно:

— Стани, дете! — когато Джина се изправи, Тарамис продължи: — Ксантерис! Тя е готова.

Първожрецът с благото лице побърза да влезе в стаята, стиснал златното ковчеже в ръце. Той посегна да го отвори, но Тарамис отблъсна настрана тънката му ръка. Тя беше тази, която трябваше да стори това. Когато капакът на ковчезето беше вдигнат, благородната дама почти не забеляза светецото Сърце на Ариман. На сутринта за нея щеше да бъде безопасно да докосне това сърце и тогава тя щеше да може да извършва многобройни големи чудеса. Тази вечер от значение беше само Рогът на Дагот.

— Вземи Рога, дете — каза Тарамис, а после завистливо погледна как пръстите на Джина обгръщат блестящия златен предмет.

Във вътрешния двор четири бронзови гонга възвестиха, че приближава полунощ.

— Ела, дете — каза Тарамис. Държейки Рога на Дагот пред себе си. Джина я последва, за да изпълни предопределението.

Стъпвайки внимателно, Конан вървеше тихо по коридора на двореца, без да забелязва редките вендиянски килими върху мраморния под или старинните иранистански гоблени, закачени по степените, откъдето светеха златни лампи. Другарите му предпазливо го следваха. Стражите на Тарамис бяха навсякъде. Вече два пъти вече те бяха принудени да се крият, докато пресичаха просторни зали, а Конан изскърца със зъби от безсилие, когато десет мъже в черни доспехи минаха край тях. Колкото и да бързаше, беше немислимо да влезе в бой с такава група войници, без това да стане причина за обявяване на тревога. Преди да zazvuchi сигнал за тревога, той трябваше да намери Джина, за да има някаква надежда, че ще може да я изведе жива от двореца.

Кимериецът пристъпи на мястото, където се пресичаха два коридора и изскърцването на щавена кожа го дари с шанса да оцелее. От двете страни, облежнати на стената, където той не би могъл да ги види, стояха стражи в абаносовочерни нагръдници и шлемове. Когато той се появи, ръцете им светкавично посегнаха към сабите. Нямаше време да мисли какво да прави; трябваше да действа.

Хванал сабята с две ръце, Конан се завъртя на ляво и стоманата се заби в нагръдника на единия страж, докато другият вече наполовина беше изтеглил сабята си. Кимериецът мигновено измъкна от тялото смъртоносното оръжие и да го размахва във вихрен кръг. Другият вече беше извадил извитата си индийска сабя и я вдигаше нагоре, вместо да нанесе удар, което беше фатална грешка. Върхът на летящата сабя на Конан раздра вдигнатите ръце на мъжа. Когато стражът отпусна надолу дланите си, изтръпнали от болка, Конан се обърна, пристъпи крачка напред, сабята му изсвистя, изви се и потъна дълбоко в черния шлем. Вторият труп падна на мраморния под само миг подир първия.

Малак изсвири от възхищение, а Зула го гледаше, изпълнена с благоговение.

— Ти наистина си бърз — ахна тя. — Никога не съм виждала...

— Тези мъже — прекъсна я Конан, — скоро ще ги намерят, ако не ги скрием.

— Искаш да кажеш, че двеста души стражи ще научат, че сме тук? — обади се Малак с писклив глас. — В името на мършавата задница на Дан!

— Връщай се в тъмницата — срязва го презрително Зула. —
Пътят за навън е свободен.

Малак се намръщи, после измъкна камите си.

— Винаги съм искал да бъда герой — каза той тихо.

Конан им се озъби да млъкнат.

— Искам да кажа, че нямаме време за предпазливост. Трябва да
намерим Джина. *Бързо!* — Като леопард, преследващ плячката си, той
се спусна напред, подгонен от мрака, забулващ небето навън.

* * *

Възклицание на страхопочитание се изтръгна от събраните
жреци — сега те всичките бяха събрани — когато малката процесия
влезе във вътрешния двор. Тарамис се наслаждаваше на това
страхопочитание, макар да знаеше, че то беше предизвикано от
момичето зад нея, за Единствената и за златния Рог на Дагот, който тя
носеше, но тъкмо Тарамис беше тази, която го направи възможно всичко
това.

Сластолюбивата благородница отстъпи настрани и отпред излезе
Джина с нейния товар. Жреците в златни наметала паднаха на колене.
Ксантерис, който вместо ковчежето, сега държеше високия си жезъл
със златен край и лазурно брилянтово око, застана от другата страна на
момичето, гладейки чисто бялата си брада, за да получи своя дял от
хвалебствията.

— Спящият бог никога няма да умре — изпя Тарамис.

— Където има вяра — отговориха коленичилите жреци, — там
няма смърт.

Тя разтвори широко ръце.

— Това е Нощта на пробуждането — извика Тарамис, — защото
Единствената дойде! — Ехото от стените повтори отговора.

— Вечна слава на Единствената, която служи на Спящия бог!

Десет души стражи в черни доспехи, с приведени копия в знак
на почит и застанали достатъчно далеко, за да не пречат, се размърдаха
неспокойно. Откъм колонадата се чу свирене на флейти, оповестяващи
пристигането на жертвата и на акта на миропомазването. На
кадифеното черно небе блестящите звезди се подредиха във фигура,

която щеше да се повтори чак след хиляда години. Моментът беше дошъл.

„Властта — мислеше Тарамис, докато ехото още се носеше във въздуха. — Властта и безсмъртието ще бъдат мои!“

Конан рязко спря, когато в коридора пред очите му се появи един по-едър от него мъж в черни доспехи, с гола извита индийска сабя в ръка.

— Знаех, че ще дойдеш по този път, крадецо — каза тихо Бомбата. Белязаното му лице зад шлема беше по-мрачно от всякога. — Когато намерих телата, разбрах, че си жив. И знаех, че ще дойдеш в големия двор, за да я спасиш. Но щом аз не мога да притежавам Джина, никой човек няма да я притежава! — Сабята му се издигна нагоре, блеснала в светлината на лампата. — Тя отива при Спящия бог, крадецо.

Конан направи знак на другите да изчакат и пристъпи напред. В тясното пространство на залата с гоблени те можеха само да попречат. Кимериецът хвана с две ръце сабята и я изправи пред себе си.

— Да не си си глътнал езика? — попита Бомбата. — Казвам ти, че в момента момичето умира в центъра на този дворец. Бесней за твоята загуба, крадецо. Ще вкуся горчивината на твоето отчаяние, ще те убия и моята скръб ще угасне.

— Сега не е време за приказки — отговори Конан. — Сега е време за смърт.

Двете саби полетяха и един и същи миг. Звън на стомана изпълни залата, докато сабите тъчеха смъртоносна дантела между двата колоси. Атака и контраатака, удар и контраудар следваха бързо едни подир друг като проблясващи светкавици.

Неочаквано широката сабя на Конан беше избита от ръцете му. Триумф озари лицето на Бомбата, но точно когато той замахва Конан светкавично вдигна крак и сабята на заморанския гигант се завъртя във въздуха изтръгната от ръцете му. Двамата мъже се блъснаха и мигновено се вкопчиха един в друг. За миг и противниците се пресегнаха към камите си, после огромните ръце на Бомбата сграбчиха главата на Конан и започнаха да я извиват, а кимериецът хвана черния шлем, едната ръка в долния край, другата над носа. Краката се местеха

и се бореха за надмощие и равновесие. Сега единственият шум от борбата беше тежкото дишане на бореците се мъже. Яките сухожилия изпъкнаха, ставите започнаха да пукат от напрежение.

Прозвуча звук като от стриване на нещо, не силен, но той сякаш заглуши всичко друго и Конан откри, че държи безсилен труп. За момент той се взря в черните очи, които смъртта беше започнала да замъглява, после пусна тялото на Бомбата и то се сгромоляса на пода.

— Времето изтича — каза Зула, — а ние все още не знаем къде да я търсим.

Конан завъртя рязко глава, за да възвърне гъвкавостта на врата си, после се наведе и вдигна своята сабя.

— Знаем. Той ни каза. Големият двор в центъра на двореца.

— Той каза също, че тя ще умре всеки момент — напомни му Малак.

— Тогава нямаме никакво време да стоим тук и да приказваме — отвърна Конан. — Елате.

* * *

— О, велики Дагот — пееше Тарамис, — в Нощта на пробуждането ние, твоите слуги, идваме при теб.

Флейтите пищяха пронизително, когато тя взе ръката на Джина. Ксантерис улови другата ѝ ръка и те поведоха момичето към главата на легналата статуя на бога, величественото му чело обезобразено от тъмната, кръгла вдлъбнатина. Вдигнала Рога пред себе си, Джина вървеше, без да се съпротивлява.

— О, велики Дагот — пееше високата принцеса, — в Нощта на пробуждането ние, твоите слуги те викаме. — Тя прошепна на Джина: — Рога, дете. Постави Рога, както ти бе казано.

Джина примигваше, колебаеше се. Тарамис замря от страх, да не би действието на настойката да е преминало. После стройното момиче бавно постави златния рог във вдлъбнатината на челото на Дагот.

Тръпки преминаха по огромното алабастрово тяло. Твърдят мрамор омекна и доби цвета на човешка кожа. Миглите потрепнаха.

Тарамис въздъхна облекчено. Сега нищо не можеше да спре възкресението. Спящият бог се събуждаше. Сега освен Дагот и

Единствената, тя, Тарамис, също можеше да докосва Рога. Но всичко трябваше да свърши бързо, сега.

— О, велики Дагот — извика тя, — приеми тази наша жертва и дар за теб. Приеми третото миропомазваме, жертвоприношението на Единствената.

Джина дори не грейна, когато Ксантерис впримчи лявата си ръка в косите ѝ и я наведе към главата на лежащия бог. Той вдигна ръка нагоре и в пръстите му проблесна позлатената кама.

Втурвайки се в големия вътрешен двор, Конан се натъкна на ужасяваща сцена: стражи в черни доспехи, коленичили жреци в златни наметала, огромното тяло с рог на главата, което изглежда точно започваше да се размърдва. И Джина, гърлото ѝ извито като дъга под ножа в ръката на белобрад мъж.

В един-единствен миг той разбра всичко и веднага се втурна напред. Сабята премина от дясната ръка в лявата, дръжката ѝ се стовари върху черния шлем на един страж, свободната дясна ръка измъкна копието от ръцете му. Когато камата се насочи към гърлото на Джина, Конан хвърли копието. Оръжието описа тъмна дъга в двора, зловещата кама падна на мраморните плочи, а белобрадият мъж изпищя пронизително и стисна с две ръце черното копие, което го беше пронизало.

Само миг и в двора настъпи пълен хаос. Стражите в черни доспехи се нахвърлиха срещу Конан, който с изумление откри, че редом с него Малак също се бие. Зула се втурна през двора, разгони с тоягата от пътя си жреците в златни наметала, хвана Джина за ръка и я измъкна от огромната, вече потръпваща статуя.

— Време е — изкрещя Тарамис. — Започнатото трябва да бъде довършено! Събуждането трябва да стане! — На колене, тя се мъчеше да сграбчи падналата кама.

Огромната фигура на Дагот бавно се изправи — тяло на гигантски мъж, прекалено красиво, за да бъде човешко, със златен рог на челото. Когато той се раздвижи, въздухът в двора се изпълни с мраз. Благородната глава се обърна, големите златни очи огледаха двора. После изведнъж главата се отмета назад и Дагот започна да вие.

Олюлявайки се, той нададе вопъл, изпълнен с такава мъка, земята никога по-рано не бе чувала.

Когато ужасният звук го освободи от вцепенението, Конан установи, че отново може да се движи. Той стисна сабята си, а стражите отпреде му захвърлиха копията си и побягнаха, префучавайки край него, сякаш в сравнение с тази сабя в ръцете му в двора нямаше нищо, от което си струваше да се страхуват.

Сега тялото на Дагог се сбръчка, сякаш под кожата му бяха израснали буци. Като се издуваше и гърчеше, то нарасна и промени формата си. За миг кожата му стана груба. Челото му се дръпна назад, челюстта изпъкна напред, от устата му се показаха кучешки зъби. Ръцете и краката надебеляха, по краищата на пръстите му се появиха нокти като на граблива птица. Кожата на гърба се разцепи и от там излязоха криле, покрити с кожа като на чудовищен прилеп. Голямото мъжко животно се размърда — гърбаво и превито, чудовищно, и въпреки това три пъти по-високо от едър мъж. Богът Дагот, стоеше прав и само огромните му златни очи бяха непроменени.

Тези очи се взряха в Тарамис, която бе паднала на колене, притиснала до гърдите си камата, а лицето ѝ се гърчеше, изкривено от ужас.

— Ти! — извика той и гласът му затрещя, оглушителен като гръмотевица. — Кажи да чуя от собствената ти уста, Тарамис, ти ли си обещаната за мен!

Надеждата се върна в Тарамис.

— Да — каза тя задъхана. Принцесата скочи и се затича към бога. — Аз съм обещаната за теб. И ти ще ми дадеш власт и безсмъртие. Ти ще...

Пръстите с остри нокти придърпаха благородницата към Дагот, а огромните крила се разпериха над нея, после се прибраха и я скриха. Изпод тези крила се чу писък на непоносима билка и неверие. После крилето се разтвори и Дагот захвърли наметалото от алена коприна.

— Това означава — изрева гръмотевичният глас — да познаваш бог и да бъдеш познат от бог!

Зула се бе спряла и гледаше ужасена дрехата, единственото нещо, останало от Тарамис, а Джина, застанала до нея, не разбираше какво става наоколо.

Конан се втурна напред, сграбчи една подир друга двете жени и ги блъсна към двореца.

— Тичайте! — заповяда той и те побягнаха.

— Не, смъртни човече! — прогърмя гласът. — Тя с Единствената, а Единствената е моя.

Конан почувства как земята потрепери, когато Дагот пристъпи напред. Жените нямаше да могат да изпреварят това чудовищно същество. Кимериецът трябваше да спечели време, необходимо за тяхното бягство. Сигурен, че за първи път през живота си е изправен пред нещо, което не може да победи, Конан се обърна, за да се бие с бога.

Изведнъж над главата му прелетя огнено кълбо и удари Дагот по гърдите. Кълбото отскочи като камъче, сблъскало се с планина, но подир него го удари второ, а после и трето.

— Бягай, кимериецо! — извика Акиро. — Ерлик да ти е на помощ, бягай! Не мога да задържа вечно такъв като него.

Дагот вдигна криле, плесна с тях зад гърба си и този плясък прозвуча като гръм. Грохотът сякаш извика огненото кълбо, което Акиро беше хвърлил във въздуха, то се появи и полетя назад.

— А ти, смъртни човече! — прогърмя Дагот към Конан. — Ще се противиш ли на един бог? Познай страха от онова, което вършиш.

И тогава Конан почувства как го обзема страх, първичен ужас, паника, така всеобхватна, сякаш костите му се разпадаха на части. Непреодолими вълни от това влудяващо чувство се разбиваха върху него, изтикваха назад съществото, което наричаше себе си Конан от Кимерия, назад, отвъд познанието на цивилизацията или огъня, или речта, назад към древното същество, което не познаваше никакви богове, съществото, което беше оцеляло въпреки липсата на остри нокти и кучешки зъби, защото беше по-кръвожадно от леопарда и мечката. Това същество познаваше само една реакция при страх. С рев, от който пещерните животни изпадаха в ужас, Конан се впусна в атака.

Широката му сабя се заби дълбоко в тялото на чудовището, а Дагот се засмя презрително, когато безкръвните рани зараснаха мигновено. Ръцете с остри нокти сграбчиха кимериеца, повдигнаха го към зейналата уста с остри кучешки зъби, а Конан продължаваше да сече с безумна ярост, която нямаше да спре, докато смъртта не го вземеше при себе си.

Докато се биеше, до ума на Конан проникнаха неясни думи. „Рогът“. Част от съществото му се напрягаше да слуша, докато по-голямата част се мъчеше да убие. Онази малка част, в която бяха проникнали думите на Акиро, съобразяваше: „Той е уязвим само чрез рога!“, беше извикал магьосникът.

Сега Конан беше вдигнат пред златните очи на демона. Той отвърна смело на техния поглед. Страхът му беше прогонен от обхваналата го кървавочервена лудост, която искаше да убие, или да умре.

Кимериецът се засмя, хвърли сабята си и сграбчи рога; беше като докосване до светкавица, въпреки това той даде воля на обзелото го чувство на мрачна лудост и продължи високо да се смее. Конан напрегна яките си мускули и откърти златния рог от чудовищната глава. Болка изпълни жълтеникавите очи на бога, пълната с кучешки зъби уста се отвори по-широко да захапне човека, които го беше наранил. Но безумната ярост не беше напуснала Конан. Той обърна рога и заби върха му в единия от златните глобуси — очи, които го гледаха, а после с всички сили го напъха дълбоко навътре.

По-ранният вой на Дагот беше като шепот в сравнение с този, който нададе сега. Конан беше запокитен във въздуха. Той се завъртя през глава и падна на мраморните плочи. Писъкът ставаше все по-силен. Изведнъж той въобще престана да се чува, но черепът на кимериеца започна да вибрира, нагорещени до бяло камъни се забиха в ушите му. Конан стисна главата си с ръце, помъчи се да стане. Той трябваше да се бие. Трябваше да убие. Той трябваше...

Конан разбра, че не е изгубил разсъдък си, когато осъзна, че вижда звезди. През Дагот. Гигантското тяло все още се издигаше в центъра на двора, пръстите с остри нокти бяха сграбчили чудовищното лице, кръв като рубини извираше измежду тях, кръвта на един бог капеше и се разпиляваше като кристал по мраморните плочи под краката му, но още докато кимериецът го гледаше, тялото ставаше по-смътно, по-неясно. Мъгливите очертания на Дагот висяха като паяжина под небето. Изведнъж той изчезна и заедно с него изчезна болката от главата на Конан.

Кимериецът огледа неспокойно двора. Жреците бяха избягали. Никой не беше останал от облечените в черни доспехи дрехи. Само

телата на убитите от него и Малак лежаха наоколо. Зула се беше навела над стройното момиче и го люлееше в ръцете си.

— Припадна — каза черната жена на Конан, — когато ти откърти рога. Но според мен тя просто спи. Ще се оправи.

— Хей, Конан — извика Малак. Дребничкият крадец се беше подпрял на една колона от мраморната колонада. Акиро, който се движеше, сякаш беше съсечен от главата до петите, превързваше окървавеното бедро на Малак. — Раниха ме с копие, но победихме. Кълна се в топките на Хануман, човече, победихме!

— Може би — каза Конан уморено. Той стисна амулета на гърдите си с такава сила, сякаш искаше да го счупи. — Може би.

ЕПИЛОГ

От алабастровия балкон на огромния мраморен дворец, които някога принадлежеше на Тарамис, Конан наблюдаваше как слънцето изгрява на далечния хоризонт. За втори път наблюдаваше изгрева на слънцето от това място. Един ден и една нощ за почивка и размисъл, за вземане на решения. Той беше решил, беше издал няколко нареждания и беше измъкнал широката си сабя, когато тези решения бяха оспорени.

— Милорд Конан — каза една прислужничка зад него, — принцеса Джина м-м-моли да отидете при нея. — Жената се изчерви, обърка се от своето заекване, дълбоко смутена, защото една заморанска благородница никога не моли. Особено принцеса.

— Не съм лорд — каза Конан и преди момичето отново да поаленее, той добави: — Заведи ме при принцеса Джина.

Залата с гоблени по степите, в която го заведоха, беше предназначена за официални приеми. Там на подиум, висок само една стъпка, без всякаква украса, на трон от абанос с висока облегалка седеше Джина. „Джина добре изглежда на него — реши той, — с официалните си дрехи от бяла коприна“. Останалите също се бяха възстановили след претърпените премеждия. Малак скришом опипваше една златна чаша, Акиро държеше под мишница свитък с ръкописи, Зула стоеше подпряна на тоягата си близо до трона на Джина, сякаш ѝ беше телохранил.

— Конан — обърна се Джина весело към него, — потвърждението пристигна. Крал Тиридейтис ме призна за принцеса на Замора и обяви, че владенията на Тарамис стават мое притежание.

— Поздравявам те — каза той, а Джина се намръщи, обхваната от съмнения. Лицето ѝ обаче бързо се разведри и тя каза:

— Повиках ви да дойдете при мен тази сутрин, защото ще искам услуга от всички вас. Най-напред от теб, Малак. — Дребният крадец дръпна ръка от чашата, сякаш беше се опарил. — Моля те да останеш с мен, Малак — продължи тя, — да живееш в моя дворец. Така ти

винаги ще ми напомняш, че човек може да бъде глупак и все пак да е смел и добър.

— Дори и родната ми майка никога не ме е наричала добър — каза бавно Малак. Очите му шареха по чашата. — Но ще остана в двореца. За известно време.

— Тогава най-добре да назначиш страж, които да го следи какво нрави — каза сухо Акиро и се засмя, когато Малак го измери със свиреп поглед.

— Ти също, Акиро — каза Джина, — трябва да останеш с мен. Ти си много умен човек, а аз ще имам нужда от мъдър съветник през дните и годините, които ми предстои да изживея.

— Невъзможно — отговори магьосникът. — Ти ми даде скрижалите на Скилос, а някои шамани по границата на Кот продължават да правят отвратителни магии, които тържествено бях обещал да премахна.

— Мога да ти дам войници, с които ще се справиш с шаманите — каза Джина, а след това добави хитро: — А и Тарамис е напълнила няколко стан с книги за магии и с инструменти, които ти ще можеш свободно да изучаваш, докато си тук.

— Войници — разсъждаваше Акиро. — Предполагам, че войниците ще могат да се справят с такива зли шамани като тях. Ах, колко са пълните стаи на Тарамис?

— Много — засмя се Джина. — Зула, и ти трябва да останеш. Ти ми показва, че една жена не трябва да позволява да я ограничават, но има още много неща, които трябва да науча. Например как да си служи с тоягата.

Чернокожата жена въздъхна със съжаление.

— Не мога. Аз дължа живота си на Конан и трябва да го следвам, докато му се отпла...

— Не! — извика остро Конан. — Дългът не може да се изплати по този начин.

— Но...

— Това не може да стане, Зула. Аз разбрах, че някои дългове не могат да се изплатят пряко на онзи, пред когото са направени. Спаси живота на друг човек и с това ти ще се отплатиш на мен.

Зула кимна бавно, преди да се обърне към Джина.

— Ще остана, Джина, и то с радост.

— Конан — започна Джина, а когато той отвори уста, девойката бързо продължи: — Послушай ме, Конан. Останй с мен. Бъди до мен.

— Не мога — каза тихо Конан.

— Но защо? Кълна се във всички богове — аз те желая, аз имам нужда от теб.

— Аз живея чрез ума и сабята си. Нима искаш да стана твое галено кученце? Това е единственото, което може да стане от мен тук. Аз не съм създаден за дворци и коприна.

— Тогава аз ще дойда с теб — каза тя и настръхна, когато той се засмя:

— Туранийците имат една поговорка, Джина. „Орелът не тича по хълмовете, леопардът не хвърчи в небето“. Ти ще се чувстваш при мен така зле, както аз в двореца. Не ще има ден, през който няма да ми се наложи да се бия за живота си или да бягам, за да го запазя. Такъв е моят живот, а ти не можеш да живееш така.

— Но, Конан...

— Сбогом, Джина, и нека боговете ти дарят щастие.

Той се обърна и излезе от залата. Стори му се, че я чу да го вика, но не я потърси с поглед, нито се заслуша. Както беше наредил, конят му беше оседлан и го чакаше пред двореца.

Слънцето почти беше достигнало своя зенит, когато той достигна грубия каменен олтар в равнините. Вятърът беше навял прах и пясък върху него и той си помисли, че Малак трудно щеше да намери къде бяха заровени скъпоценните камъни на Амфратис, но нищо друго не се беше променило.

Той свали амулета от врата си и го положи върху олтара. От торбичката на колана си извади мускалчето, което му беше дал Акиро. Струваше му се, че това беше толкова отдавна. *Някои дългове не могат да бъдат изплатени на онези, пред когото са направени.*

— Сбогом, Валерия — каза той тихо.

Конан разчупи печата върху мускалчето и го изпи.

Топлина нахлу в крайниците му и той затвори очи. Конят заигра от неволно трепване на юздата в ръцете му. Когато отново отвори очи, топлината беше изчезнала. В ръката си намери парчета от счупеното мускалче и се зачуди как те бяха попаднали там. Блясък на злато привлече погледа му. Беше медальон с формата на дракон, поставен на върха на странна купчина от камъни. Той се наведе от седлото. Имаше

нещо, не разбра какво, което му подсказа, че не трябва да го взима. „Магия“, реши той.

Е, в Шадизар имаше много злато, което не бе магьосническо, и отзивчиви моми, които щяха да седят на коленете му и да му помагат да похарчи всичко, което бе откраднал. Той се засмя, пришпори коня си към града и нито за миг не се подаде на изкушението да погледне назад.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.